

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

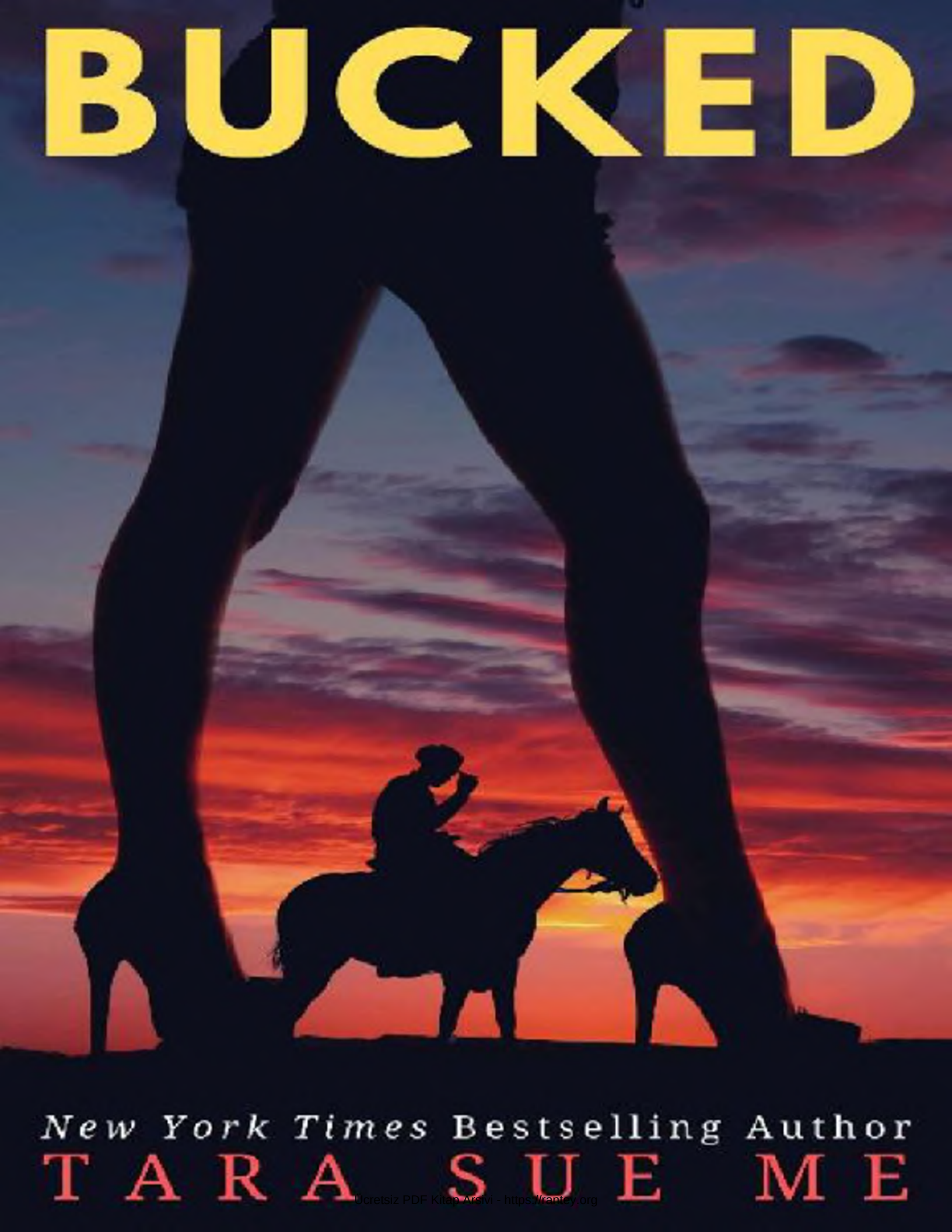
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUCKED

The book cover for 'Bucked' by Tara Sue Me features a dramatic silhouette scene. A person is riding a horse, positioned between the two massive, dark legs of a giant figure that dominates the frame. The background is a vibrant sunset sky with streaks of orange, red, and purple. The title 'BUCKED' is written in large, bold, yellow capital letters at the top.

New York Times Bestselling Author
TARA SUE ME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BUCKED

TARA SUE ME

Copyright © 2020 by Tara Sue Me

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Yazarı: Mister Sue Me

Kapak fotoğrafı:

depositphotos

ISBN Ebook **9781950017157**

ISBN Print **9781950017164**

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

Bölüm 29

Epilog Orson

Epilog Kiara

Epilog Jed

En Büyük

Sorunları

Kaçırmayın

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: Tara

Sue Me

C H A P T E R 1

K I A R A

"Üzgünüm, Bayan Bowman. Elimizden gelen her şeyi denedik, ancak bütçe kesintileri ve Senato'nun başlatmamızı zorunlu kıldığı yeni programlarla..."

Okul müdürü başını salladı. "Bir hemşireyi kadroda tutmak mümkün değil."

Kiara dilini ısırды. Az önce kendisine düpedüz yalan söyleyen adama bakmaya devam ederken bunu yapmak hiç de kolay değildi. "Anlıyorsun, değil mi?" diye devam etti. "Eğer bize kalsaydı, biz bu konuşmayı yapıyor olmazdık?"

Kiara boğazını temizledi. "Elbette, Bay Griffin." Anlamıştı, tamam. Dan Griffin ofiste "geç saatlere kadar çalıştığı" geceler boyunca asistanıyla yattığını karısının bilmesini istemiyorsa, Kiara'yı kovmak da dahil olmak üzere kendisine söylenen her şeyi yapacağını anlamıştı.

Masanın karşısında oturan Dan alnını sildi. Terlemesi için hiçbir neden yoktu. Eylül sonundaki Dallas, dışarıda sıcak ve yapışkan bir gün anlamına gelse de, klima bulundukları konferans odasını et deposu sıcaklığında tutuyordu. Hayır, tahmin etmesi gerekirse, yalan söylediği ortaya çıksın istemediği için terlemişti.

Bütçe rakamlarını en az onun kadar iyi biliyordu ve Senato'nun yeni programı okul sistemine beklenmedik bir yük getirmiş olsa da, bu yük onu işten çıkarmaya zorlayacak kadar büyük değildi. Kovulmasının sebebi eski sevgilisi Randy Winters'dı.

"Başka bir şey yoksa, beyler?" diye sordu, ayağa kalkarak. Sinirlenip tartışmanın ya da kuruldan yeniden düşünmesini istemenin ona bir yararı olmayacaktı. Olan olmuştu ve geri alınamazdı. Ayrıca, onun daha büyük

başı çıkması gereken sorunlar. Randy ve kontrol edemediği bir işi nasıl bulacağı gibi.

Dan başını salladı. "Hayır. Başka bir şey yok."

Kiara sessizce çantasını topladı ve kapıdan çıkıp arabasına doğru yürüdü. Birinin onu izleyip izlemediğine bakmadı, aylar önce birilerinin her zaman izlediğini varsaymanın daha kolay olduğunu öğrenmişti. Randy'den ayrıldığı gün ona asla ondan kurtulamayacağını ve her zaman orada olacağını söylemişti. İzliyordu. Bekleyecekti. Kapısından çıkıp gidebileceğini ama hayatından asla çıkamayacağını söylemişti. Temelli olarak değil ve bunu bildiğinden emin olacaktı. Ne de olsa, ona herkesin bir bedeli olduğunu söylemişti.

İnsanların satın alınabilmesi artık onu şaşırtmıyordu. Asla anlayamadığı şey, insanların ruhlarını nasıl bu kadar ucuza satabildikleriydi.

Arabasına bindiğinde eve gitmeyi planlamıştı. Evet, bir Cuma öğleden sonrasıydı ama yapacak başka bir işi ya da gidecek başka bir yeri yoktu. Eve gidip biraz şarap içebilir ve yeni bir iş aramaya başlayabilirdi. Onun için çılgın ve çılgın Cuma geceleri yoktu; o bir yetişkindi ve bazen yetişkin olmak sıkıcı şeyler yapmak anlamına geliyordu.

Ama eve giden çıkışa sapmak yerine, yanından geçip gitti. Sıkıcı şeyler başka bir günü beklemek zorundaydı. Ayrıca, bir hafta sonunu daha yalnız geçirmeye hiç niyeti yoktu. İkiz kardeşi Kelly, hayatının aşkı Evan'la yeni bir ev aldığında Kiara'ya kapısının her zaman açık olduğunu söylemişti.

Çift birkaç hafta önce taşınmıştı ve Kiara evlerine sadece bir kez gitmiş olsa da ne Kelly'nin ne de Evan'ın onun gelmesine aldırmayacağını biliyordu. Fazladan iki yatak odaları vardı ve Kelly, Kiara'nın hala eski sevgilisiyle ilgili kabuslar gördüğünü bildiği için bir tanesini ona ayırmıştı.

Evan ve Kelly yakındaki bir çiftlik tesisinde çalışıyorlardı. Pazartesi'den Cuma sabahına kadar aile dostu olması ve Cuma gecesinden Pazar'a kadar kink oyuncularını ve grupları için açık olması açısından benzersiz bir yerdi. Evan yönetici ortaklardan biriydi ve Kelly de çiftliğin güvenlik şefi olmak için Dallas Polis Teşkilatı'ndaki işinden ayrılmıştı. Kiara da geçtiğimiz yaz boyunca orada hemşire olarak çalışmıştı.

Geriye dönüp baktığında, bu hafta sonu çiftlikte ne planlandığını görmek için takvime hızlıca bir göz atması gerektiğini fark etti. Fark etmezdi, çiftlik tarafından incelenen herkesin oynamasına izin verilen açık bir oyun hafta sonu olsa bile katılmayacaktı. Eğer iş oraya gelirse ve

Yapacak bir şey olmadığına, ortaya çıkabilecek herhangi bir tıbbi ihtiyaç için nöbetçi olmaya gönüllü olurdu. Her şey evinde oturup Randy'nin yakınlarında olup olmadığını merak etmekten daha iyiydi.

Cuma günü olması ve insanların hafta sonu için Dallas'tan ayrılmak istemesi nedeniyle trafik normalden daha yoğundu. Ancak şehir sınırlarının birkaç mil dışına çıktığında ve çiftliğe doğru yöneldiğinde trafik azaldı.

Uzun yolculuğun tek dezavantajı düşünmek için ona tanıdığı zamandı. Gideceği yer nedeniyle akıllı çiftliğin sahibi Orson Kent'e kaydı. Evan ona Teksas'taki çiftliği satın almadan önce Orson'ın Las Vegas'ta benzer bir tatil köyü olduğunu söylemişti. Bunu bilmeseydi, Orson'ın Teksas'ta büyüdüğünü hayal ederdi. Gerçekten de bir çiftliğe aitmiş gibi görünüyordu.

Koyu kahverengi gözleri vardı ve normalde taktığı güneş gözlükleri tarafından kapatılsa da, ne zaman gözlüğünü çıkarsa bakışlarının sıcaklığı hissediliyordu. İyi bir vücuda sahipti ve kovboy şapkasını hiç kimsenin yapamayacağı şekilde takabiliyordu.

Kiara'nın yaz boyunca süren kısa süreli çalışması sırasında Orson'ın ciddi bir şey aramadığını ve çalışanlarıyla asla ilişki kurmadığını çok erken fark etmişti. Açıkçası, bu durum Kiara için sorun değildi. Ciddi bir ilişki istemiyordu, en azından Randy dışında onu izlerken. Bununla birlikte, Orson daha sonra bu kadar katı olmasaydı umurunda olmazdı.

Ama Öyleydi.

Aslında, bu yaz çiftlikte bulunduğu süre boyunca onu bir kez bile oynarken görmemişti. Heck, onun kink ile ilgilenip ilgilenmediğinden bile emin değildi. Öyle olduğunu varsayıyordu, aksi takdirde bir kink mekanına sahip olacağından şüpheliydi. Yine de onun bir Dom, sub ya da switch olup olmadığından hiç bahsetmemiş olmasını garip bulmuştu. Kelly'nin bilip bilmediğini merak etti ve bu hafta sonu kız kardeşine sormak için aklına bir not aldı.

Kız kardeşinin evine yaklaştıkça endişelenmeye başladı. Ya Kelly ve Evan bu hafta sonu için bir şeyler planlamışlarsa? Ya birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmayı planlamışlarsa ya da çoktan çıkmışlarsa?

Kendi kendine, arabasına geri dönüp eve gideceğini söyledi. Kesin olarak öğrenene kadar hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu. Yine de, midesinin gurultusuna, eve gitmeden önce bir yerde yemek için duracağını ekledi.

Kız kardeşinin yaşadığı mahalleye girdiğinde dışarısı hâlâ aydınlıktı ama bu uzun sürmeyecekti. Günler kısaltmaya başlamıştı bile. Çok geçmeden hava serinleyecek ve göz açıp kapayıncaya kadar Şükran Günü gelecekti. Saatleri geri almaktan nefret ederdi.

Hem Kelly'nin arabası hem de Evan'ın kamyoneti yeni evlerinin önüne park edilmişti. Kiara rahatladı, araba yolculuğu sırasında ne kadar gerginleştiğini fark etmemişti. Bir dahaki sefere yola çıkmadan önce arayacaktı.

Kiara park edip yürüyüş yoluna çıktığında Kelly kapıda duruyordu. "Kiara!" diye seslendi. "Ne güzel bir sürpriz. Seni bugün beklemiyordum. İçeri gelsene."

"Böyle uğradığım için özür dilerim." Kiara kız kardeşinin sıcak ve misafirperver evine adım attı. "Arabaya binene kadar buraya geldiğimi fark etmemiştim."

"Umurumda bile değil, sadece burada olduğun için mutluyum." Kelly sarılmak için onu kendine çekti. "Nasılsın?"

Kiara, şu anda işsiz olma durumunu tartışmak istemediği için soruyu elinin tersiyle itti. "Falan filan," dedi. "Şu anda kendim hakkında konuşmak istemiyorum."

Kelly gözlerini kıstı, belli ki onunla ilgili bir şeyler olduğunu anlamıştı. Neyse ki birbirlerini ne zaman zorlayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyorlardı. Bu o zamanlardan biri değildi. Kelly başını salladı. "Konuşmaya hazır olduğunuzda bana haber verin, ben burada olacağım."

"Teşekkürler."

"Akşam yemeği yedin mi?" Kelly onu takip etmesi için işaret etti ve Kiara da arkasından yürüdü. Kiara kız kardeşi ve Evan'ın evini en son taşındıkları hafta sonu görmüştü. O zaman duvarlar çıplaktı ve yerler kutularla kaplıydı. Görebildiği kadarıyla yerleşmişler ve rahat bir yuva kurmuşlardı.

Onlar içeri girdiğinde Evan çoktan mutfığa girmişti. Fırının yanında durmuş, acı biber kokan büyük bir tencereyi karıştırıyordu ve başını kaldırıp onların girişine baktı.

"Selam Kiara," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Umarım açsındır." "Harika kokuyor," dedi.

Kelly gözlerini devirerek, "Bir orduyu doyuracak kadar yemek yaptın," dedi. "Ben büyüyen bir çocuğum. Yemek yemem gerek."

Kelly onun karnını okşadı. "Böyle devam edersen büyüyen tek şey göbeğin olacak."

Belli ki onunla alay ediyordu. Evan'ın karnında hiç yağ yoktu ve Kiara onun çiftlikte ne kadar çok el işi yaptığını biliyordu. Muhtemelen istediği her şeyi yiyebilir ve bir parça bile yağ almazdı.

Evan Kelly'ye cevap olarak hiçbir şey söylemedi ama Kiara'ya döndüğünde onun poposunu çimdikledi. Kiara, Kelly'nin yüzünün kızarmasına güldü. Bundan her zaman nefret etmişti, özellikle de Kiara'nın yüzü hiç kızarmadığı için.

İnsanların kendisinin ve Kelly'nin ikiz gibi görünmediklerini söylemeleri Kiara'yı güldürmekten asla geri kalmıyordu. Bunun neden herkesi şaşırttığından emin değildi, sonuçta birbirlerinin aynısı değillerdi. Yine de insanların uzun boylu, ince yapılı, kahverengi dalgalı saçları olan Kiara'ya bakıp onu kısa boylu, kıvrımlı ve ölmeye değer kızıl saçları olan Kelly ile karşılaştırmaları ve herhangi bir akrabalıkları olduğuna inanmakta zorlanmaları için sadece bir bakış yetiyordu.

"Umarım ikinizin hafta sonu planlarını mahvetmemişimdir," dedi Kiara.

"Hayır." Evan biberini karıştırmaya devam etti. "Kelly ve ben yarın çiftlikte bir ders vereceğiz ama planladığımız tek şey bu."

Kiara ne tür bir ders vereceklerini sormadı. Hafta sonu olduğuna göre müstehcen bir ders olacaktı. Kız kardeşinin sapık olup olmaması umurunda değildi, bu bilginin kendisi de onu rahatsız etmiyordu. Farklı üniversitelere gitmişlerdi ve ikisi de BDSM'ye olan ilgilerini bu süre zarfında keşfetmişlerdi. Ama Kiara bir itaatkârken, Kelly bir değiştiriciydi. Kiara, Evan'ın Dominant olduğunu biliyordu. Evan ve Kelly'nin ilişkisinin nasıl gittiğinden emin değildi ve doğrusu bilmek de umurunda değildi.

"Yarın bizimle gelebilirsin," dedi Kelly. "Orson armut ağaçlarını toplamakla uğraşıyor ve alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var."

Gününün bir kısmını süper seksi Orson'la mı geçirecekti? Zamanını geçirmenin daha kötü yolları da vardı. Bir kaçamak için bile olsa Orson'a sahip olamayacaksa, en azından onu çalışırken izleyebilir ve biraz hayal kurabilirdi.

Bu onu umutsuz yapmadı, değil mi?

Bunu düşünmek istemeyerek sordu, "Armut ağaçları mı? Hatta ne?"

Orson'inki gibi bir çiftliği olan birinin armut ağaçlarıyla ne işi olabileceğini aklının ucundan bile geçiremiyordu.

"Çiftliği satın almadan önce de oradaydılar," diye açıkladı Evan. "Hafta içi gelen ziyaretçiler için eğlenceli bir aile aktivitesi olacağını düşünmüş. Ne yazık ki meyve bahçeleri istediği kadar iyi durumda değildi, bu yüzden

Gelecek yıl meyve bahçesini konuklara açabilmek umuduyla her şeyi yoluna koymak için çalışıyor."

"Ve hasat sezonu başladı," diye bitirdi Kelly. "Çok büyük olmayacak ama küçük bir meyve bahçesi de değil ve üzerinde çalışan tek kişi o. Bugün öğleden sonra sanki her ağacın aynı anda toplanmaya hazır olduğunu söylediğini duydum."

"Hasatta olması gereken bu değil mi?" Kiara sordu.

Evan güldü. "Buradaki çiftliği açmadan önce Las Vegas'ta yaşadığını anlamalısınız. Tarımla ilgili hiçbir deneyimi yok."

"En azından yeni bir şeyler denemeye istekli," dedi Kiara. "Bu, meyve bahçesinin kargaşaya düşmesine izin vermekten daha iyidir."

"Ve," diye ekledi Kelly. "Armut ağaçlarını iyi duruma getirebilirse, gelecek yıl elma eklemeye çalışabileceğini söyledi."

"O kadar da basit değil, değil mi?" Kiara sordu. "Üretmeleri için birkaç yıl geçmesi gerekmiyor mu?"

"Eminim." Kelly başıyla onayladı. Evan'ın acı biber tenceresinin yanından bir kaşık aldı ve bir ısırık için içine daldırdı. "Ah," dedi. "Sıcak ama güzel. Her neyse, bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Eğer bir elma bahçesi kurmak istiyorsa, buralarda kalmayı ve yakında taşınmamayı planlıyor olmalı."

Evan başını salladı. "Geçen gün bana Teksas'tan ne kadar hoşlandığına şaşırdığını söyledi. İklimin daha iyi olduğunu ve yaşlılığında Vegas'ta yaşamak zorunda kaldığı çılgın hayat ve çılgın insanlarla uğraşmak istemediğini söyledi."

"Bana yuva kurmak istiyormuş gibi geliyor." Kiara, yaz sonunda çiftlikten ayrıldığından beri biriyle tanışıp tanışmadığını merak etti. O zaman kimseyle çıkmamış olması, şimdi biriyle görüşmediği anlamına gelmiyordu. Aradan aylar geçmişti ve Orson gibi bir adamın istemediği sürece uzun süre bekâr kalacağını düşünemiyordu.

"Yerleşmekten kastınız kök salmak istediği yeri bulmasıysa, evet. Ama evlenmek, iki buçuk çocuk sahibi olmak ve beyaz çitlerle çevrili bir ev demek istiyorsan, o zaman hayır." Evan şakacı bir tavırla havlusunu Kelly'ye doğru salladı.

"Bunu aklından bile geçirme." Kız kardeşi alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu ama gözlerindeki bakış alaycı olmaktan çok uzaktı.

Ona attığı bakış, düşünmekten çok daha fazlasını yaptığını gösteriyordu ama hiçbir şeyi zorlamadı. "Orson kimseyle görüşmüyor," diyerek geri döndü.

Kiara ile yaptığı konuşmaya. "Düşündüm de, Teksas'a geldiğimden beri kimseyle çıktığını hatırlamıyorum. Biriyle görüştüğüne dair söylentiler de duymadım. Bu garip değil mi? Sence de öyle değil mi?"

"Şart değil," dedi Kelly. "Orson'ın eğer isterse bir eş bulmakta zorlanacağını sanmıyorum. Ona açıkça akşam yemeği teklif eden ya da kendileriyle oynamak isteyip istemediğini soran birkaç kadın tanıyorum. Her birini geri çevirdi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Evan sordu. "Bunu ben bile bilmiyorum."

Kelly omuz silkti. "Kadınlar konuşmayı sever. Banyolarda ve soyunma odalarında duyabilecekleriniz inanılmaz."

"Sen bir casussun." Evan sanki az önce evrenin sırlarını açığa çıkarmış gibi başını salladı. "Hoşuma gitti. Biraz sapıkça ve seksi bir karışım."

"Ben bir casus değilim. Sadece çok iyi bir dinleyiciyim diyelim ve insanlar etrafımda dedikodu yaparsa? Onlara başka bir yere gitmelerini söylemeyeceğim. Sadece dinlerim."

Evan'ın gözleri neşeye dans etti. "İşte bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum. Olduğun kişi için asla özür dileme ihtiyacı hissetmiyorsun. İnsanlar seni ya kabul eder ya da terk eder."

"Zaten bir nedeni de bu," dedi Kelly hınzır bir gülümsemeyle.

Kız kardeşinin evinde olmak ve onun Evan'la etkileşimini izlemek Kiara'nın berbat gününü daha iyi hale getirdi. Kelly ona baktı ve Kiara daha önce okul yönetim kurulunda olanlardan bahsetmesi gerektiğini biliyordu. Tam bunu yapmak için ağzını açmıştı ki Evan'ın telefonu çaldı.

Tezgâhın üstünden, biberin yanından aldı. "Teksas numarası, ama kim olduğunu bilmiyorum."

Kiara, arayanı tanımıyorsa telefonuna asla cevap vermezdi. Ama bu, eski sevgilisi tarafından yapıldığını düşündüğü sayısız eşek şakası aramasından sonraydı. Belli ki Evan'ın böyle bir sorunu olmayacaktı. Kiara ve Kelly o cevap verirken beklediler.

"Alo?" Biri onunla konuşurken bir duraklama oldu ama Kiara diğer kişiyi duyamadı. Evan her ne sordularsa "Evet," diye yanıtladı ve sonra dinlerken sessizliğe gömüldü.

Kiara, adamın yüz ifadesinin endişeye benzer bir şeye dönüşmesinin hayal ürünü olduğunu düşünmüyordu. Kelly bir adım daha yaklaşp elini onun koluna koyduğunda şüphesini doğruladı.

"O iyi mi?" diye sordu. "En kısa zamanda orada olacağım" diye devam etmeden önce ne demek istediğini merak edecek zaman yoktu.

Bağlantıyı kesti ve kız kardeşlere döndü. "Arayan hastaneydi, Orson kısa bir süre önce bilinci kapalı olarak getirildi. Güvenlik görevlilerinden biri onu meyve bahçesinde bulmuş, defalarca ulaşmaya çalışmamıza rağmen telefonuna cevap vermemiş. Acil durum irtibat kişisi olarak ben görünüyorum, bu yüzden hastane beni aradı." Ocağı kapattı. "Onu görmeye gidiyorum."

Kelly Kiara'ya baktı ve o da kız kardeşine başıyla onay verdi. "Kiara ve ben de seninle geliyoruz."

Evan başını salladı. "Hadi gidelim."

CHAPTER 2

ORSON

Orson Kent'in kendine geldiğinde ilk düşüncesi her yerinin acıdığı oldu. İkincisi ise hizmetçisi Gabby'nin haklı olduğuydu.

Ona defalarca koca bir meyve bahçesine tek başına bakmaya çalışmaması gerektiğini ve Ekim ayından önce kendini öldüreceğini söylediğinde.

Kahretsin, onun haklı olmasından nefret ediyordu.

Belki de canını çok yakan şey *o kadar* da kötü yaralanmazdı. Belki de en azından armut hasadının bir kısmını yapabilecekti. Yine de, şimdi biraz daha uyanık olduğuna göre, bilincinde yankılanan bip, bip, bip sesinin bir kalp monitörü olduğundan neredeyse emindi ve bu, yaralarının hafif olduğu konusunda iyiye işaret değildi.

"Yaşayanlar diyarına katılmaya mı karar verdin Kent?" Birisi söyledi. "Hastanedesin."

Evan, eğer sesi doğru duyduysa. Tek gözünü açtığında sağ kolu ve iş ortağının ayaklarının dibinde durduğunu gördü. Evan'ın yanında kız arkadaşı ve Orson'ın güvenlik şefi Kelly duruyordu. Ona el sallamaya çalıştı ama kolunun kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu fark edince başıyla selam verdi. Ne yazık ki bu küçük hareket başının ağrmasına neden oldu ve tekrar gözlerini kapattı. Öngörülebilir bir gelecek için hareketsiz kalacak gibi görünüyordu.

"Şu anda hareket etmek konusunda fazla endişelenmeyin. Personele uyandığınızı haber vereceğiz," dedi başka bir ses. Kadın ve tanıdık. Doğrudan kasıklarına vuran o seksi ve yumuşak Teksas tınısıyla. Düşündüğü gibi ses Kiara Bowman'a ait çıkarsa sikiinin uslu durması için hızlıca dua etti. Gerçi burada ne işi olabilirdi ki?

hayal bile edemiyordu. Tek gözünü tekrar açma riskini göze aldı ve haklı olduğunu doğruladı. Bu oydu.

"Gabby az önce gitti," dedi Evan. "Uyanmaya karar verersen sana söylememi istedi, onun sözleri, benim değil, haklı olduğu ve neredeyse kendini öldürmeyi başardığın için burada kalıp senin zavallı kışına bakacağı anlamına gelmiyordu, yine onun sözleri, çünkü sen gitmesine onay verdiğinde uçak bileti ayırtmıştı."

Hay sikeyim. Kardeşine ve çocuklarına yardım etmek için izin istediğini unutmıştu. İki ay boyunca her şeyin yolunda gitmesini düşünmek bile başını daha çok ağrıtıyordu.

Odaya girdiklerinde neşeli bir ses "Bay Kent," diye seslendi. Hemşiresi olduğunu tahmin etti. "Uyandığınızı görüyorum. Hayati değerlerinizi kontrol edeceğim ve Dr. Horner sizinle konuşmak için birazdan gelecek." Yatağın ayakucunda duran üç kişiye baktı. "Dışarıda ya da bekleme odasında beklemenizin bir sakıncası yoksa, doktor konuşmasını bitirdiğinde biri gelip sizi alacak."

Orson neredeyse ona, doktor onunla konuşurken odada kalmalarının umurunda olmadığını söyleyecekti. Sonra bunun muhtemelen bir HIPPA veya hastane gerekliliği olduğunu ve başka bir şey yapmanın bir buçuk ton bürokrasi gerektireceğini fark etti. Üçünün de imzalaması gereken formlardan bahsetmeye bile gerek yoktu, şüphesiz bir tanığın önünde ve noter tasdikli olacaktı. Bunun yerine, kadın tansiyonunu ve nabzını kontrol ederken ağzını kapalı tuttu ve kadın gittikten sonra doktorun gelmesini bekledi.

Neyse ki beklemek zorunda kalmadı. Ya öyle ya da yine uyuyakalmıştı. Hemşirenin ayrılmasının üzerinden sadece beş dakika geçmiş gibi görünüyordu, ta ki biri odasının kapısını çalıp içeri girene kadar.

"Bay Kent." Uzun boylu, tuzlu ve biberli saçlı bir adam yaklaştı. "Ben Dr. Horner."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dr. Horner," diye cevap verdi. "Elinizi sıkmak isterdim ama bir şekilde kendimi incitmişim gibi görünüyor. Sanırım bana ne kadar olduğunu söylemek için buradasınız."

Dr. Horner kıkırdamadı bile. "Olanlar hakkında ne kadarını hatırlıyorsunuz?"

Orson er ya da geç birinin ona bunu sormasını bekliyordu. Gözlerini açıp nerede olduğunu fark ettiğinden beri geçmişi düşünmeye ve bu soruya cevap vermeye çalışıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok. Armut bahçemde çalıştığımı biliyorum. Bir bölümü tamamlamıştım ve

Yeni bölümdeki ağaçların biraz önce üzerinde çalıştığım ağaçlardan çok daha uzun olduğunu fark ettiğimde bir diğerine başladım."

Doktor başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi.

Orson devam etti, "Daha uzun merdivenim için ana ahıra geri dönmek istemedim, bu yüzden elimdekini kurdum ve tırmanmaya başladım." Titredi. "Hatırlayabildiğim tek şey bu."

Doktor, "Yaralarınızla ilgili bulduklarımız tutarlı görünüyor," dedi. "Tespit edebildiğimiz kadarıyla, merdivenin büyük bir kısmını tırmanmışsınız ama bir şekilde ayağınızı kaybetmişsiniz. Merdiven ağaçtan uzağa düşmüş ve aşağı inerken sol kolunuzu ve birkaç kaburganızı kırmışsınız. Başınızı kamyonunuzun arkasına çarpmanız da durumunuza yardımcı olmamış." Kaşlarını çatı. "Ustabaşınız sizi bulduğu için çok şanslısınız, yoksa yaralarınız daha kötü olabilirdi."

Orson canının ne kadar yandığına bakarak iyi durumda olmadığını anladı. "Görünüşe göre kahyam haklıymış," diye şaka yapmaya çalıştı. "Meyve bahçesi işletmek gibi bir işim yok."

Doktor gülmedi. "Özellikle de uygun büyüklükte bir merdiven olmadan. Önce güvenlik."

"Plan nedir?" Dr. Horner iş yapmak istiyorsa, Orson da iş yapabiliirdi.

"Çiftliğinizde yardıma ihtiyacınız olacağı gerçeği dışında mı? Pek değil."

Çiftliğini tek elle ve kırık kaburgalarla işletmenin sonuçları bir anda kafasına dank etti. Lanet olsun. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı. Yardım edecek birini nasıl bulacağından emin değildi. Hizmetçisi kasabada olsa bile, ondan yirmi dört, yedi saat kendisine bakmasını istemesine imkân yoktu. "Ben birini aramaya başlayayım." Belki Evan arama konusunda ona yardımcı olabilirdi.

Evinde yirmi dört saat boyunca herhangi bir kadının, büyük olasılıkla bir kadın olacağını düşünmek, kusmak istemesine neden oluyordu. Ne yazık ki, yaraları yüzünden başka bir seçeneği olduğundan şüpheliydi. Bunun başka bir yolu yoktu.

Kahretsin, evinde kimseyi istemiyordu. Tanımadığı bir yabancının sürekli etrafında olmasını mı? Hayır, teşekkür ederim.

Doktor hızlı bir nörolojik muayene yaptı ve Orson'ın çizelgesini güncellemek için bir an durakladı.

"Burada ne kadar kalacağımı düşünüyorsun?" Orson sordu.

Dr. Horner yaptığı işten başını kaldırdı ve duvara yaslandı. "Bunların çoğu sana bağlı. Yarın eve gidebilirsiniz. Sabah tekrar tomografi çekeceğim ve eğer temiz çıkarsa o zaman konuşuruz."

Orson başını salladı. İş konuşabilmeleri için Evan'ı odaya geri getirmesi gerekiyordu. "Ne kadar süre görevden uzak kalacağım?"

"En az altı hafta kolunuz alçıda kalacak. Çok fiziksel bir iş olan bir çiftliğin sahibisiniz, bakımla birlikte yaklaşık üç ay içinde normale yakın olursunuz."

Üç ay mı? Lanet olası armut ağaçları. Ve hala hasadı bitirmesi gerekiyordu.

Bir tür ses çıkarmış olmalı ki doktor gözlerini ona dikti. "Her şey bir yana Bay Kent, siz çok şanslı bir adamsınız. Bunun çok daha ciddi ve zayıflatıcı olma potansiyeli vardı."

Çok şanslı olduğunu biliyordu. Tıpkı armut hasadının tamamını tek başına toplamaya çalışmanın aptallık olduğunu bildiği gibi. Ya da aslında, uygun merdiveni almak için zaman ayırsaydı muhtemelen hasadı toplayabilirdi. İşin kolayına kaçmaya çalışmanın cezası buydu. O daha iyi bilirdi.

Kelly ve Evan, Dr. Horner çıkar çıkmaz odaya döndüler. Kiara'nın bir adım geriden geldiğini fark etmekten memnun oldu.

"Karar nedir?" Evan sordu.

"Yaşayacağım," dedi. "Kırık bir kol ve birkaç kırık kaburga, ama hepsi bu." "Hepsi bu, diyor." Kelly gözlerini devirdi. "Peki ya başın?"

"Sabah tomografi çekeceğini ve temiz çıkarsa eve gidebileceğimi söyledi."

Kelly, Evan'la bakışarak, "Bu iyi," dedi.

Orson bu bakışı biliyordu. Ne zaman biriyle bir ilişki yaşansa, sanki karşısındakiyle bir şekilde konuşulmayan yeni bir dil geliştirmiş gibi görünürdü. Kelly ve Evan'ın kafalarının içinde ne konuştuklarını merak ediyordu.

"Çiftlikte biraz yardıma ihtiyacın olacak," dedi Evan.

"Evet," diye yanıtladı Orson. "Bunun farkındayım."

"Yabancılar hakkında ne hissettiğinizi biliyorum," diye devam etti iş ortağı. "Ve özel konutunuzun içinde yardıma ihtiyacınız olacak. Özellikle de Gabby gitmişken."

"Ben de bunun farkındayım." Cidden, kafasına aldığı darbe o kadar da kötü değildi.

"Çiftlik için yardımcı aramaya başladım," dedi Evan. "Eğer istersen, araştırmamı konutta çalışacak birini de kapsayacak şekilde genişletebilirim."

Orson her ne kadar evinde bir yabancı istemese de, bunun yapılması gerekiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Ama Evan'a kabul edip devam etmesini söylemeden önce Kiara konuştu.

"Yapabilirim," dedi.

CHAPTER 3

KIARA

TSanki az önce çırılçıplak soyunup hastane koridorlarında yürüyeceğini söylemiş gibi üç çift gözün ağırlığı Kiara'nın üzerine çöktü.

Kelly boğazını temizledi ve ilk konuşan oldu. "Bu nasıl Kiara?"

"Sana daha sonra söylemeyi planlamıştım ama şimdi de iyi olur." Kiara kız kardeşine odaklanmaya ve adamlardan hiçbirine bakmamaya özen gösterdi. "Okul yönetimi bugün gitmeme izin verdi. Bu el altından yapılmış bir hareketti ve Randy'nin planladığına eminim."

Kelly, kendi düşüncelerinin bir yankısı olarak, "O kış," dedi. "Sonunda onu alaşağı edecek miyiz?"

"Randy olduğunu kanıtlayamam."

"O kısmı bana bırak." Kelly gözlerini devirdi. "Uzun yıllar polis memurluğu yaptım, hatırlıyor musun?"

Elbette Kiara biliyordu. Birçok nedenden ötürü Kelly'nin yardım etmesini ya da bu işe karışmasını istemiyordu ama Orson'ın hastane odası bu konuşmayı yapacakları yer değildi. "Şu anda onun peşinden gitmiyorum. Şu anda Orson'a yardım etmek için müsait olduğumu söylüyorum." Dönüp hastane yatağında oturan ve sessizce iki kız kardeşi izleyen adama baktı. "Fazla kalifiye olduğumu ve size yardım etmesi için kayıtlı bir hemşireye ihtiyacınız olmadığını biliyorum ama ben boşum. Ayrıca, bu yaz çiftlikte çalıştım, yani körlemesine girecek değilim."

Kiara yardım etmek için neden bu kadar çabuk gönüllü olduğunu bilmiyordu. Belki de Orson gibi sert bir adamı hastane yatağında görmesiydi. Ama her ne oluyorsa, düşündükçe daha da mantıklı gelmeye başlamıştı. İşsiz olmak ve Randy'nin bir şekilde onu iş bulmaktan alıkoyacağından korkmak.

başvurduğu iş onun ruhsal durumu için iyi olmayacaktı. Eğer buna izin verirse, evinde inzivaya çekilmesi çok kolay olacaktı.

Orson için çalışmak ona bir sonraki hamlesini düşünmek için zaman kazandıracak ve aynı zamanda bir miktar koruma sağlayacaktı. Randy, Orson'ın mülkünde onun peşine düşecek kadar aptal değildi. Orson'la çalışmanın zor olmayacağından bahsetmiyorum bile. Göze hoş görünmesinin dışında, onun eğlenceli ve rahat biri olduğunu hatırlıyordu. Randy ile yaşadığı hayattan tamamen farklı olacaktı.

Elbette, Orson'ın kayıtlı bir hemşireye ihtiyacı yoktu, ama gerçekten, bunun için onu geri çevirir miydi? Ne de olsa burası bir çiftlikti. Onun becerileri ve bilgisi etrafta olması için yararlı olabilirdi.

"Armut toplayabiliyorsan işe alındın demektir," dedi Orson yataktan ve Kelly'nin ters ters bakmasına neden oldu.

"Bir ya da iki elma kopardım," dedi Kiara ona. "Sekiz yaşındaydın!" Kelly ekledi.

"Deneyim deneyimdir," dedi Orson. "İşe alındın. Yarın gibi erken bir tarihte başlamana ihtiyacım olabilir."

"Sorun değil." Gülümsedi. "Bu gece Evan ve Kelly'de kalacağım, ama ihtiyacım olan şeyleri toplamak için sabah eve koşacağım."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey," dedi Kelly. "Kiara, sana ne kadar ihtiyacı olacağını ya da ne kadar ödeyeceğini bilmiyorsun. Ve senin de." Döndü ve öfkesini Orson'a yöneltti. "Yapmasan iyi edersin-"

Evan elini Kelly'nin ağzına götürdü ve ona bir şeyler fısıldadı. Kelly ona ters ters baktı ama başıyla onayladı. Evan elini sırtının alt kısmına götürdüğünde sessiz kaldı.

"Ziyaret saati neredeyse doldu," dedi Evan. "Üçümüz de eve gidiyoruz. Yarın ilk iş buraya döneceğim."

Böylece Orson'la olan ziyaret sona erdi ve Kiara kendini koridorda, Evan'ın kamyonetine doğru yürürken buldu. Hepsi içeri girip yola koyulduklarında Kelly sessizliği bozdu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Evan'a. "Elini ağzıma öyle kapattığına inanamıyorum."

Evan'ın yanıtı sakindi: "Ve patronuna, kız kardeşini ilk kez dışarı çıkarmaya hazırlanan on altı yaşında bir çocuk gibi nutuk çekmeye hazırlandığına inanamıyorum."

"Ben gitmiyordum..." diye başladı ve sonra durdu. "Tamam, gidiyordum ama Kiara-"

"Yetişkin bir kadın," diye sözünü kesti Evan. "Bir iş duymuş, bunun kendisine uygun olabileceğini düşünmüş ve ilgilendiğini belirtmiş."

Kiara, "Ve kamyonun içinde, söylediğiniz her şeyi dinliyor," diye ekledi.

Evan dikiz aynasından Kiara'nın bakışlarını yakaladı ve ona göz kırptı. "Neden Orson için çalışmam gerektiğini düşünmüyorsun?" diye sordu Kelly'ye.

Kelly derin bir nefes aldı. "Onun için çalışmaman gerektiğini düşündüğümünden değil, sadece savunmasız bir durumda olduğunu hatırlatmak istedim."

Eminim Öyledir.

"Benden faydalanmayacak." Yaz boyunca ona kaç kez hazır ve istekli olduğunu gösterdiğini bir tek Tanrı biliyordu. Bir kez bile ilgilenmiş gibi görünmedi. Hatta onun kendisine baktığını bile hatırlamıyordu.

"Bunu biliyorum." Kelly içini çekti. "Ama şu anda savunmasızsın ve Orson'ın nasıl olduğunu biliyorum. Sadece incinmeni istemiyorum."

"Benden faydalanmasından endişelenmiyorsun ama bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun? Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Sana kasten zarar vermez."

"İstemedi bana zarar verir mi?" Kiara sordu. "Nasıl? Benim ona aşık olmamla ve onun aynı şeyi hissetmemesiyle mi? Çünkü hayat böyledir, onu durduramazsınız."

"Çok şey yaşadın, seni korumak istemem yanlış mı?" Kelly'nin sesinde bir suçluluk tonu vardı. Muhtemelen Randy'nin başına gelenler sırasında Delaware'de yaşıyor olmasından kaynaklanıyordu.

"Hayır," dedi Kiara kız kardeşine. "Bu yanlış değil. Ama unutmaman gereken şey, bunların hepsinin benim seçimim olduğudur. Yapabileceğin tek yanlış şey benim seçimimi elimden almaktır."

Kız kardeşinin yüzünde anlayış ifadesi belirdi. "Bununla yaşayabilirim," dedi Kelly. "Ama dürüst olmak ve birlikte olduğun adam sana bir daha vurursa her şeyin biteceğini de söylemek zorundayım."

Kiara kendini Kelly'ye sahte bir kıkırdama atıp kabul etmeye zorladı ama ona asıl söylemek istediği, bir erkeğin yapabileceği en kötü şeyin ona vurmak olduğunu düşünüyorsa bir bok bilmediğiydi.

CHAPTER 4

ORSON

Orson ne zaman kalıp bir şey için savaşacağını ve ne zaman çekip gideceğini bilecek kadar uzun süredir buralardaydı. Rakibinin ne zaman pes edeceğini ve ne zaman boyundan büyük işlere kalkışacağını bilirdi.

Çabuk çık.

Bu sayede şu anda yüzde iki yüz mahvolmuş durumda olduğunu biliyordu.

Teknik olarak bunun mümkün olmadığını biliyordu çünkü hiçbir şeyin yüzde yüzünü aşamazdınız. Ama o kadar boka batmıştı ki, içinde bulunduğu boku iki katına çıkarmak mantıklı geliyordu.

Kiara Bowman cennetteki meleklerin bile geri çevirmeyi imkânsız bulacağı bir sirendi ve yine de yaz boyunca bir şekilde bunu yapabilmişti. Bunu ikinci kez yapmak için gerekli güce sahip olduğunu düşünmüyordu. Bu sefer denemek istediğinden bile emin değildi.

Çelişkilerin çekici bir karışımıydı. Bir ortamda nasıl içe dönük olabiliyorsa, başka bir ortamda da partinin can damarı olabiliyordu. Bir hastayla ilgilenirken ne kadar şefkatli ve nazikti ve biri ailesini tehdit ettiğinde ateş ve kükürt topu oluyordu. Onu hem şaşırtıyor hem de aynı ölçüde baştan çıkarıyordu. Kız kardeşi de dahil olmak üzere diğer kadınların çoğundan daha uzun olmasına rağmen, onu kollarına alacak olsa çenesinin altına sığacak kadar kısaydı.

Onu neredeyse orada hissedebiliyordu.

Orson onun için, onun dokunuşu için ve ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Onu bir itaatkâr olarak görmek istiyordu. Onun hangi yönünün ortaya çıktığını keşfetmek için. İçine kapanık bir itaatkâr mı olacaktı yoksa dokunmak için ateşli ve kontrol etmek için daha ateşli bir enerji mi olacaktı? Yaz boyunca onun için çalışırken

çiftlik sağlık personelinin bir parçasıydı ve hiç oynamadı. Onunla korkutacağından değil ama kesinlikle izlerdi.

Hafta boyunca ailelerin evde olduğu geceleri hatırlıyordu, dışarıda diğer çalışanlarla ya da misafirlerle sohbet ediyor olurdu. Yanından geçerken kahkahaları havada uçuşurdu ve gözlerini kapatıp sesin içinde kaybolurdu. Daha sonra, yatağında tek başına, onu düşünerek kendini tatmin ederdi. Evden sıvışmak ve onun kaldığı yere doğru yola çıkmak çok kolay olurdu. Ama kendini kontrol etmişti. Çalışanlarla çıkmayı ya da oynamayı reddetme konusundaki katı kurallarıyla tanınırdı ve eğer biri onu personel yatakhanelerinde dolaşırken yakalarsa dedikodular başlardı.

Kiara artık onun çatısı altında yaşarken dedikodular olmayacaktı. Yakalanmaktan korkması için bir neden yoktu. Hiçbir şey onu koridorda yürüyüp odasına gitmekten, kapısını çalmaktan ve içeri girmesini istediğinde içeri adım atmaktan alıkoyamazdı. Nasıl olsa kapıyı arkalarından kilitleyecek ve ikisi de çok uzun zamandır yokmuş gibi davrandıkları arzularına sonunda yenik düşeceklerdi.

Onu istiyordu. Böyle düşünmesi kibirli bir davranış değildi. Bir kadının onu ne zaman istediğini bilirdi. Kesinlikle, onun da kendisini istediğini biliyordu.

Vücudunun içinde iki parçası savaşıyordu. Sadece bir kez bile olsa ona sahip olmak için yalvaran kısmı ve bir çalışanla böyle bir şeyi düşündüğü için ona bir buçuk eşek olduğunu söyleyen kısmı.

Muhtemelen ağıri kesici kullanırken insanları işe almamalıydı. Bu kişi Kiara olsa bile. Ama onu işe alma kararından pişmanlık duymayı da kendine yediremiyordu. Ona yapmak istediğı her şeyi düşünerek huzursuz bir uykuya daldı.

EVAN ertesi gün öğleden sonra birden kısa bir süre sonra onu hastaneden aldı. Orson'ın sabah erken saatlerde yapılan taramasında bir şey çıkmamıştı ama Tanrı hepsini bürokrasiden korusun, gerekli tüm belgeleri imzalamak saatler sürmüştü.

"Lanet olsun. Yeterince uzun sürdü," dedi Orson, Evan hastane otoparkından çıkarken.

"Seni bugün serbest bıraktıklarına sevindim," dedi Evan. "Önümüzde durgun bir hafta var ve benim de eski kapı evini onarmam gerekiyor. Bu da tüm evrak işlerini tamamlama görevini sana bırakabileceğim anlamına geliyor."

Orson, Evan'ın doğru söylediğini bildiği halde homurdandı. Evrak işlerinden nefret ederdi ama şu anki fiziksel durumuyla herhangi bir şeyi tamir etmesi mümkün değildi. Her ne kadar bir ofis personeli olsa ve onun için pek çok şeyi halletseler de, hâlâ ilgilenmesi gereken konular vardı.

Evan sessizliği bozana kadar birkaç mil boyunca sessizce araba sürdüler. "Kelly ve ben Kiara'nın birkaç eşyasını toplamasına yardım ettik ve onu ana eve yerleştirdik."

Lanet olsun. Kiara çoktan onun evinde miydi? Umursadığından değil, sadece hazırlanmak için zamanı olacağını düşünmüştü. Bu fikre alışmak için. Ama olmadı. Hemen atlayacaktı.

"Ona zarar vermek için asla kasıtlı bir şey yapmayacağını biliyorum," diye devam etti Evan. "Ama o neredeyse benim baldızım, o yüzden bunu söylemek zorundayım. Onunla uğraşma. Korkunç bir ilişki yaşadı ve hâlâ atlatmaya çalışıyor. Görünüşe göre onu kovduran da bu pislik. İhtiyacı olan son şey yeni patronunun onun pantolonuna girmeye çalışması."

Orson, *kadınının kız kardeşiyle uğraşma* konuşması için Evan'ı suçlamadı. Roller tersine dönseydi, Evan'a da aynı şeyi söylerdi. Ama bu, duyduklarının katlanılmasını kolaylaştırdığı anlamına gelmiyordu.

"Benim ne zaman bir çalışanın pantolonuna girmeye çalıştığımı duydunuz?" diye sordu ortağına.

"Asla," diye itiraf etti Evan. "Ama senin başka bir çalışana Kiara'ya baktığın gibi baktığını hiç görmemiştim."

Orson bu konuda onunla tartışamazdı. "Ona asla zarar vermem ya da onunla yatmam." Bunu bir yalan olarak görmüyordu. Onunla yatmayacağına söz vermemişti, sadece onunla *yatmayacağına* söz vermişti. Ona göre iki farklı şeydi bu.

Evan'ın kaşlarını çatmasına bakılırsa, Orson'ın kelime oyunu gözden kaçmamıştı.

"Sadece söylüyorum." Evan gözlerini yoldan ayırmadı. "Sen benim iş ortağımın ve seni uzun zamandır tanıyorum ama Kiara'nın kalbini kırarsan, ben de seni kırarım."

CHAPTER 5

KIARA

O Çiftliğe geldikten bir hafta sonra Kiara çıldırmak üzereydi. O sevilen yaşamak at ve çiftlik. Çiftlik. ev oldu güzel ve konforludur, tabandan tavana kadar nefes kesici manzaralardan bahsetmeye bile gerek yok. tavan pencereleri. Ayrıca, ne kadar meşgul olduğuna da şaşırmıştı.

Orson'a bakmak çok fazla zamanını almıyordu. Evde elinden geldiğince yardım ediyor, çiftlikte birkaç kez küçük bir tıbbi ihtiyaç ortaya çıktığında da Orson'ın tam gücüne kavuşması için gereken fizik tedaviyi yapmasını sağlıyordu. Çok geçmeden Orson'a bakmanın en zor yanının, onun güneşin altında her şeyi yapmaya kalkışması ve onu durdurmak olduğunu keşfetti.

Hayır, armutları toplamaya gidemezdi. Hayır, başka kimsenin müsait olmaması umurunda değildi. Hayır, dedi ona, bunu kendisi yapmayacaktı.

Sağlam koluyla merdivene tırmanmak için gizlice yanından geçmediğinden emin olmak için Evan'ı aradı ve işten sonra gelip armutları toplamaları için çalışanları organize ettiler. Orson yardım istememişti çünkü kimseyi yardım etmek zorundaymış gibi hissettirmek istemiyordu. Farkında olmadığı şey, çalışanlarının onu gerçekten sevdiği ve yardım etmek için somut bir yol bulduklarında hemen atladıklarıydı. Mahsulü yerel barınaklara bağışladılar ve yerel haber kanalı çiftlikle ilgili bir haber yaptı.

Ne işiyle ne de yaşadığı yerle ilgili bir sorunu vardı. En büyük sorunu, hatta tek sorunu diyebiliriz, Orson'ın kendisiydi. Onun dikkat etmediğini düşündüğü zamanlarda bile onu izliyordu. Bakışlarının nazik olandan daha uzun süre kalmasına izin veriyordu. Ancak fiziksel bir şey söz konusu olduğunda geri çekiliyordu. Ona terapide yardım ederken bile, ondan uzaklaşıyordu.

Dokunmak. Geceleri evde yalnız kaldıklarında, adamın kendisinden kaçmak için her yolu denediğini hissediyordu.

Bu onu birkaç açıdan rahatsız ediyordu ama en önemlisi, adamın gerekçesinin ne olabileceğini anlamamış olmasıydı. Notu almıştı. Tam olarak geçen yaz almıştı. Parasını ödediği insanlarla uğraşmazdı. Anlaşıldı ve takdir edildi. Bu, ona vebalı gibi davranması gerektiği anlamına mı geliyordu? Çünkü onun diğer kadın çalışanlara kendisine davrandığı gibi davrandığını hiç fark etmemişti.

Son birkaç gün içinde yaptıklarını ve yaz boyunca çiftlikte çalıştığı zamanı gözden geçirdi, Orson'un davranışını açıklayabilecek herhangi bir şey, herhangi bir eylem ya da iletişim aradı. Aklına hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey bulamadı.

Telefonu çaldığında, Orson'ın odasından birkaç adım ötedeki odasında yeni bir armut tarifi arıyordu.

Ekrana bakarak cevap verirken gülümsedi. "Kelly, neler oluyor? Seni en az dört saattir görmedim."

Geçici görevinin en iyi yanlarından biri de kız kardeşinin yanında olmaktı. Kelly yetişkinlik hayatının büyük bölümünde Delaware'de yaşamış ve kısa süre önce Teksas'a dönmüştü. İkisi de yeniden yakın olmanın keyfini çıkarıyordu.

"O adam benim astım olmadığına sevinse iyi olur çünkü kıcı çok ağrıyacak, bunu şimdiden söyleyeyim." Kelly ikizlerden kızıl saçlı olanıydı ve nadiren belli etse de öfkesi de ona uyuyordu.

Kiara gülmemek için kendini zor tuttu. "Evan bu sefer ne yaptı?"

"Sana Evan ve Orson arasında bir şeylerin ters gittiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Aslında kız kardeşi son birkaç gündür ilişkilerinin ne kadar gergin görüldüğünü birkaç kez dile getirmişti.

"Bu akşam yemekte onunla yüzleştim," dedi. "Ve?"

"Orson'ı hastaneden almaya gittiğinde, onunla biraz sohbet etmeye karar verdi. Senin hakkında."

"Ben mi?"

"Evet. Evan sana dokunursa Orson'ın kıcına tekme basacağını söyledi." Kiara cevap veremeden Kelly ekledi: "Ona bunun çok boktan bir şey olduğunu ve senin hakkında onunla konuşmaması gerektiğini söyledim."

Vay canına. Orson'ın sorunu olabileceğini düşündüğü onca şey arasında Evan'ın onunla konuşmaması listesinde yoktu. Evan'ın bunu yapması

onu sersemletti.

Kelly tekrar konuştu. "Yaz sonunda Orson'la farklı koşullar altında tanışmış olsaydınız her şeyin çok daha farklı olabileceğini söylediğini hatırlıyorum."

O konuşmayı hatırlayınca yüzü kızardı. Kiara okuldaki işine dönmek için çiftlikten ayrılmıştı ve Orson'ı bir daha göremeyeceği için üzgündü. Kelly onu yemeğe çıkarmak için gelmişti ve Kiara her şeyi itiraf etmişti. Kız kardeşinin bu konuşmayı unutmuş olmasını ummuştı.

Görünüşe göre öyle değil.

"Şu anda bir şey olma ihtimali çok düşük," dedi Kiara, aklını Evan'ın sohbetinden alamayarak. Kız kardeşinin erkek arkadaşından gerçekten hoşlanıyordu. Evlenmek hakkında konuşmuşlardı ve Kiara buna çok sıcak bakıyordu. Ama cidden mi?

"Mesele de bu," dedi Kelly. "Tüm umutların kaybolduğunu sanmıyorum." Kiara daha dik oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, gözleri olan herkesin ikinizin arasında görebileceği o çılgın kimyayı keşfetmek istiyorsan, bence yapabilirsin."

Kiara bundan şüpheliydi. "Nasıl?"

"İlk hamleyi yap. Ona git. Ona nasıl hissettiğini ve Evan'ı görmezden gelmesi gerektiğini çünkü onun senin patronun olmadığını söyle."

Kiara güldü. "Çok kolaymış gibi söyledin."

"Evet, öyle. Güven bana. Şimdi telefonu kapat ve gidip adamını getir."

Vedalaştılar ve telefonu kapattığında Kiara hâlâ başını sallıyordu. Bu kadar kolay, dedi Kelly ve Kiara, Kelly için bunun bu kadar kolay olduğundan emindi. Ama Kiara için durum böyle değildi. O her zaman daha sessiz bir kardeş olmuştu. Bazı insanlar onun dışa dönük olduğunu düşünüyordu ama bu sadece onun dışa dönük biri gibi davranmasından kaynaklanıyordu. Özünde, canlandığı kişi değildi ve rol yapmanın onu ne kadar yıpratıldığını kimse bilmiyordu.

Kelly'nin Orson'a gidip nasıl hissettiğini söylemenin kolay olduğunu söylemesi, elbette kolay olduğunu haykırmak istemesine neden oldu. Onun için.

Ama orada oturmuş, Orson'ın kendisine gelmemesine öfkelenirken, kendi kendine bunun neden böyle olması gerektiğini sordu. Dışa dönük biri gibi davranabiliyorsa, neden Orson'ın odasına girip ona nasıl hissettiğini söyleyecek bir kadın gibi davranamıyordu?

Yastığını aldı ve çılgınlık atabilmek için başını yastığa gömdü. Çünkü. Çünkü. Çünkü. Çünkü. Çünkü. Çünkü.

Çünkü korkmuştu.

Neden?

Randy yüzünden.

Bu düşünce onu duraksattı. Ondan önce hiçbir şeyden korktuğunu hatırlamıyordu. Şimdi sanki her şey onu korkutuyormuş gibi hissediyordu. Bir duruş sergilemek. Cesur olmak. İsteddiği şeye ulaşmak.

Siktir et.

Yataktan kalktı ve bağlantılı banyoya girdi. Randy onunla birlikteyken hayatını yeterince belirlemişti. Onu terk edecek cesareti bulduktan sonra da aynı şeyi yapmasına izin verirse lanetlenirdi.

Makyaj masasının üstünden saç fırçasını alarak aynada kendine baktı. Hiçbir zaman çok fazla makyaj yapan biri olmamıştı. Daha önce okul sistemi ya da hastane için çalışırken de makyaj yapmamıştı. Çiftlikte de hiç makyaj yapmadığını söylemeye gerek yok. Yapmış olsaydı, şimdi yapıyor olurdu. Rol yapmasına yardımcı oluyordu.

Bütün gün atkuyruğu yaptığı saçlarını çıkardı ve açık kahverengi dalgalar omuzlarında dalgalanana kadar taradı. Ardından nane kokulu bir nefes sağlamak ve akşam yemeğinde kullandığı baharatlı biberlerin tüm kanıtlarını ortadan kaldırmak için diş fırçasına geldi.

Aynaya son bir kez baktı ve soyundu. Eğer gerçekten cesur olsaydı, her gün yaptığı bir şeymiş gibi koridorda cırılçıplak yürüyüp onun kapısını çalardı. Ama cesur değildi ve bu her gün yaptığı bir şey değildi. Ve eğer onu reddederse, gözyaşlarına engel olamayacağını biliyordu ve ağlayarak odasına dönmekten daha kötü olduğunu düşünebildiği tek şey, çıplak olmak ve odasına dönerken ağlamaktı.

İçine girdiği şeffaf yeşil ipeksi şal gerçekten de çıplak olmaktan daha iyi değildi ama beyni farklı düşünüyordu. Aynaya dönüp transparan malzemenin hiçbir şey saklamadığını doğruladığında bile beyni hâlâ *çıplak olmaktan daha iyi* olduğunu fısıldıyordu.

Aptal beyin.

Önümüzdeki on dakika yüzünde patlarsa tüm suçu ona yükleyecekti.

CHAPTER 6

ORSON

Orson, Kiara'nın evinde yaşamasının kendi yarattığı bir kabus olduğunu kabul etti. Şimdi geriye dönüp baktığımda, Kiara'nın evinden çıkmasının ne kadar kolay olacağı fikri gece odasına girmesi açıkça ağır kesicilerle dolu bir adam tarafından planlanmıştı. Tekrar yapma şansı olsa aynı şeyi yapmayacağından değil. Kiara'yı işe almak şimdiye kadar verdiği en akıllıca kararlardan biriydi. Herkes onu seviyordu ve evin içinde sorunsuzca uyum sağlıyordu. Hayır, şansı olsa onu yine işe alırdı. Ama bunu gözleri açık bir şekilde, Evan'dan "konuşma" alma olasılığının farkına vararak yapardı.

Kiara bir saat önce kendi odasına kaçmıştı. İkisi de evdeyken onunla yalnız kalmamak için elinden geleni yapmıştı. İstemedi de olsa, sonunda onu incitmişti. Aralarına her mesafe koyduğunda bunu görüyordu. Lanet olsun, Evan.

Olaydan bir hafta sonra, söylediği şeyler için ortağını suçladığını hâlâ söyleyemiyordu. Evan onu uzun zamandır tanıyordu. Tam olarak üniversiteden beri. Aynı şekilde, Orson'ın uzun süreli ilişkiler konusundaki sicilinin de en iyi ihtimalle seyrek olduğunu biliyordu.

Ama bu Orson'ın uzun süreli bir ilişki yaşayamayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece henüz doğru kadını bulamamıştı. Ya da en azından kendine böyle söylüyordu. Evan, Orson'ın çalışanlarla çıkmama konusundaki katı kuralının da farkındaydı. Gerçi teknik olarak Kiara'nın bu kategoriye girdiğinden emin değildi. O daimi bir çalışan değildi.

Evan'ın umurunda değildi. Evan için Kiara'nın Orson'ın çalışanı olup olmaması önemli değildi. Bu konunun dışındaydı. O Kiara'ydı, kız arkadaşının kız kardeşi ve Evan'ın gördüğü tek şey buydu. Tek önemli olan buydu. Bu da Orson'ın

Kiara ile asla birlikte olamayacaklarını anlaması gerekiyordu. Belki yarın onunla oturur ve açıklardı.

Ne kadar çok düşünürse o kadar mantıklı geliyordu. Kiara onun mesafesini fark etmişti ve bunu neden yaptığını açıklaması gerekiyordu. Sakin ve mantıklı bir tartışma yapabilirlerdi ve her şey en başından beri olması gerektiği gibi olabilirdi.

Birisi yatak odasının kapısını çaldı. Gerçi cevap vermek için ayağa kalktığında, bu ifade yanlış görünüyordu. Birisi değildi. Şu anda evdeki diğer tek kişi Kiara'ydı. Kapıyı çalan oydu. Bu iyi bir şeydi. Belki de bu gece gerekli konuşmayı yapabilirlerdi, bu da onun olduğundan daha iyi uyumasını sağlardı.

Kapıyı açtığında Kiara'nın diğer tarafta çıplak bir şekilde durduğunu gördü ve tüm uyku düşünceleri aklından uçup gitti.

"Kiara?" diye sordu sonunda, gözlerini onun boynundan ayırmamak için kendini zorlayarak.

Alt dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı. "Um.... Biraz konuşabileceğimizi umuyordum."

"Konuşmadan önce kıyafetlerini giysen daha iyi olmaz mı sence?"

Yanakları kızardı. "Muhtemelen, ama konuşmak istediğim şey de buydu." Adam bir şey söylemeyince kaşlarını çattı ama devam etti. "Şey, aslında o değil." Derin bir nefes aldı ve ona baktı. "İçeri girebilir miyim?"

Karşı onun daha iyi Yargı, o Basamaklı bir kenara için izin veronu geç. Adam kapıyı açtığında kekeleyip kıpırdanmasına bakılırsa bir şey onu rahatsız etmişti. Ayrıca, evin içinde hiçbir şey giymeden dolaşmak ona göre değildi.

Tanrıya şükür.

Yatak odası çok büyüktü ve yatağın yanı sıra, iki şişirilmiş sandalyenin bulunduğu rahat bir oturma alanı vardı. Birine oturdu ve başlamadan önce onun ikinciye geçmesini bekledi.

"Kelly kısa bir süre önce beni aradı," dedi.

Başını salladı. Kız kardeşler yakındı, Kelly'nin aramış olması haber değeri taşımıyordu.

"Geçen hafta seni hastaneden eve getirdiğinde Evan'ın sana ne söylediğini anlattı."

Ancak bu tamamen başka bir şeydi. "Ne olmuş ona?"

"Tamamen saçmalık." Gözlerinde öfke parladı.

"Bunu nasıl anladın?" Sadece ona bakarak, Evan'ın Kiara hakkında kendisiyle konuşmasının mı yoksa mesajının mı onu kızdırdığını anlayamadı.

"Çünkü kiminle ne yapacağıma o karar veremez. Bu onu ilgilendirmez."

"Farklı düşünüyor gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse bazı geçerli noktalara değindi."

Dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki verdiği cevaptan hoşnut değildi, ancak nedenini söylemesini sağlamanın zor olacağını hayal ediyordu.

Bir sonraki konuşmasında sesini alçalttı. "Belli ki bu konuda söylemek istediğin bir şey var, bana ne olduğunu söyleyebilirsin. Konuşmak isteyen sendin."

"Farklı hissedeceğini düşünmüştüm."

O da öyle. Şu anda Evan'ın haklı olduğuna neden karar verdiğini hatırlayamıyordu, sadece karar vermişti. Öne doğru eğilerek, ona istediği kadar yaklaşmasına izin vermeyen büyük boy sandalyelere lanet okudu. Parmaklarının bornozunun ipeksi yakasının kenarlarında gezinmesine izin verdi, yine de bakışlarının düşmesine izin vermedi. "Bu yüzden mi odama bu kıyafetle geldin?"

Başını öne eğdi. "Bana yaptığı onca iyiliğe rağmen. Bakmadın bile. Fark etmene şaşırdım."

Hay sikeyim. Şimdi onu reddettiğini düşünüyordu ve bu istediği son şeydi. "Fark ettim kızım. Güven bana. Bu yüzden bakmadım. Çünkü bir kez bakarsam, iki kez bakmak isteyeceğimi ve ondan sonra bakmanın yeterli olmayacağını biliyorum."

Sonunda başını kaldırdı ve adam onun gözlerini gördü. Gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu ama bundan da öte, istediği şeye sahip olma konusundaki kararlılığını hissetti. Onu. Onu yalnız bırakmasını söyleyen her düşünceye lanet olsun. Eğer teklif ederse, onu bir daha geri çevirmeyecekti.

Sesi yumuşak ama sertti. "Bakmaktan vazgeçmeni isteseydim, en başta onu giymezdin."

CHAPTER 7

KIARA

"D amn it, Kiara," diye homurdandı ve sonra dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Orson'ın nasıl öpüşüleceğini bildiğini biliyordu ama onun tecrübesine göre öpücük sadece bir başlangıçtı. Orson için öyle değildi. O ne yaptığığını çok iyi biliyordu. Dilini ağzının kenarında gezdirmeden önce dudakları onunkileri okşadı. Kız ona doğru açıldı ve Orson kollarını ona doladı ve duvara çarpana kadar onu geriye doğru yürüttü.

Adamın vücudunun sert düzlemleri ile duvar arasında sıkışan kadın, adamın yaralanmamış eli şalının dayanıksız kemerini çekiştirirken nefesi kesildi.

"Çıkar şunu," dedi. "Vücudunla aramda hiçbir şey istemiyorum."

Adam, kadının kemeri çözmesine ve ipek giysiyi omuzlarından indirmesine yetecek kadar geri çekildi. Elbise yere düştü.

"Harikasin." Eliyle bir göğsünü kavradı ve başını eğerek yan tarafını dişledi. "Lanet olası oyuncu."

Davet edercesine sırtını dikleştirdi. Sıcak kutsal bok, ama parmakları ne yaptıklarını biliyordu. "Daha fazla," diye nefes nefese kaldı adam uzaklaştığında.

"Güven bana." Onu kendi etrafında döndürdü. "İşim bitmeye yakın bile değil."

Bacaklarının arkasını yatağa dayamış halde bulana kadar onu geriye doğru yürüttü.

"Ayağa kalk ve sırtüstü yat," diye emretti ve kız koşarak adamın dediğini yaptı.

Takip etti, ona doğru yaklaştı, dokunmadı, sadece baktı. Sonra, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi, bir elini onun yan tarafına götürdü ve başını eğdi. Dudakları da aynı şeyi yapınca kadın inledi.

"Tadın günah gibi," diye mırıldandı omzuna karşı. " ok güzel."

Koluyla gövdesinin birleştiği yerdeki hassas bölgeyi ısırđı ve bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı. Oradaki bir ısırđın doğrudan klitorisine gideceğini nasıl bilemezdi?

"Oh, lanet olsun." Adam bunu diğer tarafa da tekrarlar ken kadın adamın saçlarını avuçlarının arasına aldı.

Başını kaldırdı. "Yatak başlığına tutun." "Ama o zaman sana dokunamam," diye itiraz etti.

"şimdi."

Sızlanmak, mızdırılmak ve surat asmak, ona hayır demek istiyordu. Bu garipti, o her zaman uysal bir k le olmuştu. Bakışları onu test etmemesinin kendi yararına olacağını söylüyordu. Peki. Derin bir i  çekerek, bunu yaptığını ama gerçekten istemediğini anlaması için kollarını kaldırdı ve başının üstündeki  italara tutundu.

"İyi iş," dedi. "Ateşli küçük vücudunun her santimini inceleyeceğim, keşfedeceğim ve tadına bakacağım. Ellerin hep orada kalacak. Anladın mı?"

"Evet efendim," dedi ona anlasa bile bundan hoşlanmadığını belli edecek bir sesle.

Onu azarlamadı ama şeytani bir sırtışla karşılık verdi. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Sana dokunmama izin vermediğin için kötü bir Dom olduğunu mu?" Adamın kalçasına attığı tokatla nefesini içine çekti.

"Ağzını tıkatırma bana." Kadının vücudunda aşağı doğru kaydı ve tokat attığı yeri yaladı.

Onun ağzının hareketini izledi. Kahretsin, ama ağzı hızla en sevdiği şeylerden biri haline geliyordu. Eğer adamın vücudunda yarattığı hislere karşı koyacak bir şey yapmazsa, daha o başlamadan boşalacağını biliyordu.

"Lütfen, efendim," dedi,

Sağlam dirseğinin üzerinde doğruldu. "Evet?"

"Eğer sana ellerimle dokunamayacaksam, lütfen tadına bakmama izin ver." O kadar uzun süre bekledi ki, kadın onun bir tıka a uzanmasını bekledi.

"Ağzını meşgul etmek muhtemelen iyi bir fikir olacaktır." Dizlerinin  zerine çöktü ve kot pantolonunu indirdi. "Aylardır o sıcak ağzının içine girmeyi hayal ettiğimden bahsetmiyorum bile."

Tıpkı aylardır onu ağzına almayı hayal ettiği gibi. "Aynı şekilde."

Aleti göründü ve, kahretsin. Ona baktı.

"Büyük sayılırsın."

"Öyle bir şey yok," dedi gülerek. "Yapabilir miyim bilmiyorum -"

"O zaman odana geri dön."

Başını iki yana salladı. "Hayır, efendim."

"O halde," dedi ve ona cevap verme şansı tanımadan dudaklarını itti.

"Oh, evet....fuck, çok iyi."

Bir eliyle yatak başlığını tuttu ve kızın ağzına girip çıktı. "İşte böyle. Aklını sikime odakla. Nasıl hissettirdiğine. Senin için ne kadar sert olduğuna. Bundan sonra nereye gidecek. Siktir."

Ağzında uzun süre kalmayacaktı; boşalmasını o kadar uzun süre tutabileceğini sanmıyordu. Daha şimdiden nefes alış veriş kısa pantolonlar halinde geliyordu ve alnında hafif bir ter parıltısı vardı.

"Durmalıyım," diye bağırdı ve geri çekildi. Kadın kendine bir anlık zafer izni verdi. Adam kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyordu ve kadın onu bu hale getirmişti.

"Benim için hazır mısın Kiara?" Bir elini kızın yan tarafına götürdü ve bacaklarının arasına hafifçe dokundu.

O kadar ıslaktı ki neredeyse utanç vericiydi ve üç ay önce olduğu gibi onun sikini içinde istiyordu. "Evet, efendim."

Düşündüğü gibi acele etmedi. Onun yerine, tam da söz verdiği gibi ona baktı. Baktı ve dokundu. Karnını öptü, dizinin altını yaladı ve vücudunu o kadar yumuşak ve emin vuruşlarla okşadı ki, ellerini yatak başlığında tutup onun yerine üzerine atlaması yönündeki emrine neredeyse siktir et demeye hazırды.

Neyse ki kendini yukarı çekti ve kadının dizlerinin arasına yerleşti. Onları birbirinden daha da ayırdı.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtış attı.

"Sabırsız mısın, kızım?" "Sadece biraz, efendim."

Bir kaşını kaldırdı.

Lanet olsun ona. "Evet, efendim. Hem de çok, efendim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum ve bilmenizi isterim ki ben de sabırsızım." Konuşmasını bitirmeden tek bir sert vuruşla içine girdi.

"Ohhhh, evet," diye inledi.

Onu tamamen doldurdu ve altında kıvrınmasına neden olan yavaş ve istikrarlı bir ritim başlattı. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla. Ama geri çekildi, her santimini hissedecek kadar yavaşça içine geri itmeden Önce geri çekilmesiyle mümkün olan her zevki çıkardı.

Beline sarılmak için bacaklarını kaldırdı. Eğer onu kollarıyla kendine doğru çekemezse, bacaklarını kullanacaktı. Topukları onu daha derine bastırırken tatmin edici bir homurtu çıkardı. Başı aşağı eğildi ve kadın kulağını ısırdı.

İstediği sinyal bu olmalıydı, çünkü geri kükredi ve neredeyse cezalandırıcı bir tempoyla ona vurmaya başladı. Gözleri ne kadar derin, ne kadar sert ve aman Tanrım evet diye irkildi. Daha önce hiç kimse ona böyle hissettirmemişti. Bu kadar iyi olabileceğini hiç bilmiyordu.

Kalçalarını kaldırdı ve açtı, bir sonraki hamlesinde yeni bir noktaya vurmasına izin verdi. Tek gereken buydu. Doruk noktası ona doğru koştu, onu geri tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

"Lütfen, efendim.

İzin verir misiniz?"

Başıyla onayladı.

"Gel."

Doruk noktası tüm vücudunu ele geçirdi ve sonrasında onu titrer halde bıraktı.

Bir iç çekti ve içine son bir hamle yaparak prezervatifin içine boşaldı ve yatakta onun yanına düştü. Sağlam koluyla onu kendine doğru çekti. "Artık ellerini oynatabilirsin."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

CHAPTER 8

ORSON

O rson uzun zamandır geçirdiği en iyi uykunun ardından yavaşça uyandı. Hiç şüphesiz bu uykudan önce gelen inanılmaz cinsel boşalmadan kaynaklanıyordu. Başını çevirdi. Kiara onun yanında kıvrılmış uyuyordu. Saçları karmakarışık ve dağınıktı.

Onu yatağa atmak gibi bir niyeti olmamasına rağmen, durumu böylesine kontrol altına aldığı için ona minnettar olduğunu inkâr edemezdi. Ne istediğini bilen ve kimsenin ne düşündüğünü umursamadan onun peşinden giden bir kadını takdir ediyor ve ona saygı duyuyordu.

Evan'ı bir sonraki görüşünde işlerin nasıl gideceğinden emin değildi. Büyük olasılıkla Kelly onu çoktan yola getirmişti. Kıkırdadı. Evan'ın onunla ellerinin dolu olduğuna şüphe yoktu. Gerçi Orson ortağının başka türlüünü istemeyeceğini biliyordu.

Yine de Evan'la oturup konuşması gerekiyordu. "Sabahın köründe neden kaşlarını çatıyorsun?"

Aşağı baktı ve Kiara'nın uyanmış olduğunu gördü. "Kaşlarımı çatıyor muydum?" "Evet."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Büyük ihtimalle Evan'la bugün yapmamız gereken konuşmayı düşündüğüm için."

"Neden onunla ikimiz hakkında konuşmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Bu onu hiç ilgilendirmez."

"Normalde sana katılırdım," dedi Orson. "Ama bu sefer bir konuşma yapmamız gerektiğine inanıyorum çünkü bana mesafemi korumam gerektiğini ve senin yasak bölge olduğunu üstü kapalı bir şekilde söyledi."

"Eğer onunla konuşmakta ısrar ediyorsanız, lütfen ona benim için en iyi olduğunu düşündüğü şey hakkındaki fikirlerini kendisine saklamasını söyleyin." Gerindi ve yataktan kalktı.

Yatakta. "Biraz kahve yapacağım ve kahvaltı için ne bulabileceğime bakacağım. Geliyor musun?"

"Bana on dakika ver."

ON DAKİKA SONRA mutfığa gitti ve onu fırının başında kendi tişörtlerinden birini giyerken buldu. Kadın uzun boyluydu ve adam daha uzun olmasına rağmen tişörtün etekleri yukarıya doğru uzanıyordu. Üzerinde küçük bir tanga vardı. Eğer amacı onu görür görmez taş gibi sertleştirmekse, işe yaramıştı.

Arkasından yaklaştı ve sağlam kolunu ona doladı. "Bu kıyafetin içinde çok seksi görünüyorsun. Kahvaltıyı unutup sana oyun odamı göstermek istiyorum." Ona sorgulayan bir bakış attıktan sonra devam etti: "Evde bir sürü yatak odası var ve ben bekârim. Onlardan birini başka bir misafir odasından daha iyi kullanabileceğimi düşündüm."

"Sanırım çok fazla misafiriniz olmuyor." Yumurtaları karıştırıyordu ve dikkati elindeki tavaya odaklanmıştı. "Kardeşin yok mu?"

Ailesi hakkında konuşmak istemiyordu. Ne şimdi, ne de muhtemelen hiçbir zaman. Tek söylediği "Ben bir tekim," oldu.

"Kelly'nin yanımda olmadığını hayal bile edemiyorum," dedi pişmiş yumurtaları yakındaki bir tabağa aktarırken. "Delaware'de yaşadığı ve haftalarca konuşmadığımız zamanlarda bile onun yanımda olduğunu biliyordum ve ona gerçekten ihtiyacım olduğunda bir kalp atışında yanımda olurdu."

Kiara ve Kelly'nin yaz boyunca çiftlikte kaldıkları ilk hafta sonunu hatırladı. İki çalışanı Kiara'nın eski sevgilisinden para almak için Kiara'yı kaçırmıştı. Kelly ofisinde bir komuta merkezi kurmuş ve Kiara güvende olana kadar durmamıştı. Kelly'nin Kiara'nın onunla birlikte olmasını onaylıyor gibi görünmesi ona çok şey anlatıyordu. Özellikle de Kiara ortadan kaybolduğunda Orson'ı şüpheli olarak gördüğünden beri.

Evan'ın o zamanlar onu savunurken şimdi mesafesini korumasını istemesi ne tuhaftı. Orson bunun ailevi durumuyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Üniversitede oda arkadaşı oldukları için Evan onun geçmişi hakkında çoğu insandan daha fazla şey biliyordu. Ama Evan'ın böyle davranacağını sanmıyordu. Muhtemelen Orson'ın Vegas'tayken ona utanmadan anlattığı maceraları düşünüyordu.

Arkadaşına anlattığı o çılgın günlerin geri dönüp kendisini ısıracağını nereden bilebilirdi ki? Kahretsin, o zamanlar, Evan

ülke.

"Orson?"

Kafasını kaldırdığında Kiara'nın elinde bir tabak yumurta olduğunu gördü. "Evet?" "Kahve içmeye hazır olup olmadığını sordum ama sen orada öylece oturuyordun."

Onun yüz ifadesini dikkatle inceledi. "İyi misin?"

Tabağı masaya götürmek için ondan aldı. "Ben iyiyim. Sadece derin düşüncelere dalmışım. Biraz kahve iyi olurdu."

Ona kahvesini uzatıp masaya oturduğunda hâlâ temkinli görünüyordu. Kahvaltıdan önceki melankolik tavırlarından başka bir şeyle ilgilenmesini sağlamak için, konuşmalarını farklı bir yöne çevirdi.

"Bana her zaman bir itaatkâr olarak deneyimlemek istediğin ama her ne sebeple olursa olsun bir türlü fırsat bulamadığın birkaç şey söyle" diye başladı.

Çatalının ağzının yarısına kadar gelip durması, yönünü istediği gibi değiştirmekte başarılı olduğunu doğruladı.

"Hazır konu açılmışken, kahvaltıdan sonra sana yeni bir kontrol listesi doldurtacağım," dedi.

Bir ısırık bile almadan çatalını yere bıraktı. "Bu yaz başlamadan önce bir tane doldurdum."

"Doğru," dedi. "Ama bu aylar önceydi ve çiftlikteki herhangi bir Dom için geçerli olduğu için geneldi, ama bu bana özel olacak."

Yutkundu ama tahrik olduğunu gösteren kızarıklığın boynuna doğru süzüldüğünü gizleyemedi. "Soru neydi?"

"Bir itaatkâr olarak yapmak ya da deneyimlemek isteyip de henüz deneme fırsatı bulamadığınız bir şey var mı?"

Yanaklarının pembe tonu derinleşti. Oh, evet. Aklına bir şey gelmişti. İsteddiği ama itiraf edemeyecek kadar utandığı ya da korktuğu bir şey. Bu iki neden de onun ne istediğini öğrenmek için ısrar etmesini engelleyecek kadar güçlü değildi.

Onun kararlılığını hissetmiş olmalıydı çünkü sorudan kaçmadı. "İki erkeğe boyun eğmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

Kadının sözlerini anlamaya çalışırken sessiz kaldı.

Sessizliğini yanlış anladığı belli olan kadın aceleyle ekledi. "İki erkek tarafından becerilmek istemiyorum. Sanırım bu duygusal olarak benim için çok fazla olur. Sadece iki alfa erkeği tarafından yönetilmeyi deneyimlemek istiyorum."

Belki ben diğerrinin sikini emerken biri beni yönetiyordur? Bunun gibi bir şey."

İtaatkârlarını paylaşmaktan hoşlanan biri değildi, ama onun istediklerinin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Bu durumda, kahvaltıdan sonra iki kontrol listesini tamamlamanı isteyeceğim. Biri benim için ve sadece benim için, diğeri de başka bir Dom ile benim için."

Ağzı şok içinde düştü. "Gerçekten mi? Öylece mi? Yapacak mısın?" "Eğer istediğin buysa, kesinlikle gerçekleştirmeye çalışacağım."

"Bu sadece...." Tabağına baktı. "Bu konuyu daha önce diğerr Domlara açmıştım. En azından ikisine ve ikisi de bu konuda bir şey yapmak istemedi."

Eğer bahsettiği Randy ise, Orson onun tepkisine şaşırmamıştı. Pisliğin teki olması dışında adam hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kiara'yı bir fantezi yüzünden kötü hissettirmek mi? Orson bunun olabileceğini görebiliyordu.

"Bu durumda, sanırım şimdi size diğerr Domlardan olmadığımı bildirmek için iyi bir zaman." Sözlerini küçük bir gülümsemeyle takip etti, bu gülümseme sözlerini onun duyabileceğinden daha yumuşak kılıyordu ama aynı zamanda her hecesinde ciddi olduğunu da gösteriyordu.

"Ben de bu izlenimi edinmeye başlıyorum," dedi.

Masadan geriye doğru itti. "Güzel. Kontrol listelerini odana yerleştireceğim. Doldurmayı bitirdiğinde onları oyun odasına getir. Sizinkini geçince soldaki son kapı."

CHAPTER 9

KIARA

Orson'ın kahvaltıdaki itirafına verdiği tepki onu sarsmış ve şok etmişti. İki erkeğe hizmet etme fantezisinden bahsetmişti.

önceki Domlar. Randy bunu söyler söylemez onu tokatlamış ve iki erkek hakkında düşündüğü için bile pis bir sürtük olduğunu söylemişti. Dahası, böyle şeyler düşünmesinin, onun kendisi için yeterli olmadığını düşündüğünü gösterdiğini ve bunun bir çeşit saygısızlık olduğunu söylemişti. Saygısızlık her zaman cezalandırılırdı.

Arzularını ifade etmek için yaptığı o felaket girişimden sonra, Orson sorduğunda çift alfa fantezisinin içinden akıp gitmesine çok şaşırmıştı. Onun cevabını hatırlayınca gülümsedi. Hayır, o kesinlikle diğer Domlar gibi değildi.

Onu bekletmek istemediğinden ve oyun odasının içini göreceği için heyecanlandığından, odasında bulduğu kontrol listesini hızla doldurdu. Birincisi, yazın çiftlikte çalışmaya başlamadan önce doldurduğu listeyle aynı olduğu için, ikincisi de hem Orson hem de iki alfa erkekle ilgili olarak kafasında defalarca doldurmuş olduğu için.

İşini bitirdiğinde, oyun odasına gitmeden önce soyunup soyunmaması gerektiğini düşündü. Giyinik kalmaya karar verdi. Orson ona çıplak gelmesini söylememişti ve eğer istediği buysa bunu yapacağını hissetti. Elinde sımsıkı tuttuğu kâğıtlarla odasından çıktı ve Orson'ın gösterdiği odaya kadar olan kısa mesafeyi yürüdü.

Bu odanın önünden daha önce de geçtiğini hatırlıyordu ama her seferinde kapı kapalıydı. Şimdi kapı ardına kadar açıktı ve Orson içeride sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Tamamen giyinikti, ya onun yaklaştığını duymamıştı ya da dikkatini çekmek için bir şey söylemesini bekliyordu.

"Efendim?" diye seslendi, çünkü oyun odasında durduğu için uygun görünüyordu ve o bir Dom'du ve o da bir denizaltıydı.

"Kiara?" diye yanıtladı arkasını dönerek. "Kontrol listelerini bitirdin mi yoksa bir sorun mu var?"

Bir oyun odasında dururken onu bu kadar Dom gibi gösteren şey neydi? Kolundaki alçı bile onu çevreleyen genel güven ve güç havasını azaltmıyordu. Kâğıtları uzattı. "Onları bitirdim, efendim."

"Çabuk oldu. Onları içeri getir." Onun oyun odasına girerken tereddüt ettiğini hissetmiş olmalıydı. "Isırmayacağıma söz veriyorum."

Kadın bir adım öne çıktı. "Yine de," diye bitirdi.

Ama kadın çoktan içeri girmişti ve adamın kocaman sırtışı ona çoğunlukla şaka yaptığını söylüyordu. Daha önce ona yaklaşma konusundaki gerginliği yüzünden kendini aptal gibi hissederek önünde durdu ve kâğıtları ona uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben bunları incelerken senin de soyunmanı ve odanın ortasında diz çökmeni istiyorum."

Birkaç dakikalığına evinin bu bölümüne göz atmak istiyordu. Bir haftadan uzun süredir onun evinde yaşıyor olmasına rağmen, yakın zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bu özel odayı. Ama Orson ona kendi alanını keşfetmesi için izin vermemişti ve Orson'la oynamanın hayalini o kadar çok kurmuştu ki, şimdi itaatsizlik ederek bu şansını tehlikeye atmak istemiyordu.

Soyunmak için acele etmedi. Gerekçesi, her iki listeyi de okumasının zaman alacağıydı. Neden bu kadar hızlı soyunup da dikkatini vermesini beklemek zorunda kalsındı ki?

Ama anlaşıldığı kadarıyla, elindeki kâğıtlara bakmadı bile. Onu izledi. Sonunda istediğini yapana kadar kâğıtlara bakmayacağını anlayınca daha hızlı hareket etti. Ancak tamamen çıplak ve dizlerinin üzerindeyken başını eğdi ve ne yazdığını okudu.

Beklendiği gibi, acele etmedi ve saatlerce sürmüş gibi gelse de, kız onun hareket ettiğini duyana kadar beş on dakikadan fazla geçmemişti. Önce kâğıtları yere bıraktı, sonra da diz çöktüğü yere doğru yürüdü.

"Bana bak Kiara," dedi Orson. Sesi emrediciydi ama çalışanlarıyla konuştuğu gibi değildi. Onunla konuşurken kullandığı ses tonu daha güçlü ama daha samimiydi ve Kiara'nın içindeki itaatkârı ona hizmet etmek için can attırıyordu.

Yukarı baktı ve hafif bir müzik çaldı.

Orson elini uzattı ve kız onun her zamanki neşeli ve arkadaş canlısı gözlerinin arzuyla karardığını fark etmekten kendini alamadı. "Dans et benimle."

Bir şekilde yaşadığı büyük ve tam şoku gizledi, adamın elini tuttu ve ayağa fırladı.

"Dans etmekten hoşlanır mısın?" diye sordu, yaralanmamış kolunu kızın beline dolayarak. Onu kendine doğru çekti ve başını eğdi. Adamın isteği üzerine saçları yukarıdaydı ve adam kulak memesini dişlediğinde bir iniltiyi bastırdı. "Söyle bana."

"Evet efendim," dedi, hâlâ Orson'la oyun odasında dans ettiğini fark etmenin şaşkınlığıyla. "Gerçi bunu yapma fırsatını nadiren buluyorum."

Tahmin edebileceği gibi, muhteşem bir dansçıydı. Hareketleri kontrollü ve emindi ve ne yaptığını tam olarak bildiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

"Ben de bilmiyorum," dedi.

Oyun odalarında sık sık dans edip etmediğini sormak istedi ama ona oyun odasında konuşma özgürlüğü vermemiştir, bu yüzden soru beklemek zorunda kalacaktı. Bu da onun kollarında olmanın nasıl hissettirdiğine odaklanabileceği anlamına geldiği için sorun değildi.

"En son ne zaman dans ettin?" diye sordu.

Şu anda zihni Orson'la birlikte oyun odasında olduğu bilgisiyle o kadar meşguldü ki, en son ne zaman dans ettiği gibi sıradan bir şeyi hatırlamak istemiyordu. Ama ona sormuştu ve nerede oldukları ve ne yaptıkları nedeniyle denerdi.

"Muhtemelen bir yıl kadar önce bir düğünde."

"Peki bir oyun odasında kaç kez dans ettiniz?" diye sordu. "Bu ilk efendim."

"Benim için de öyle."

Bu yorum üzerine onun ayaklarına takıldı.

"Dikkatli ol," dedi ve dengesini korumasına yardımcı olmak için kollarını onun etrafında sıktı. "İyi misin?"

"Evet, efendim. Sadece yorumunuza şaşırdım."

"Anlıyorum," dedi ama daha fazla ayrıntı vermedi. Sessizlik içinde oyun odasında yavaşça dolaşmaya devam ettiler. Yeni bir şarkı çalana kadar bir kez daha konuştu.

"Bu benim için de nispeten yeni bir şey," dedi. "Teknik olarak benim çalışmam olan biriyle oynamak. Dans etmek de ikimizin bu ortamda bu kadar yakın olmaya alışması için en basit ve en kolay yol." Onu yavaş bir dönüşle yönlendirdi. "Dokunuşumu hissedebilirsin ama

Dans ediyoruz, yani tamamen bir sahnenin içindeymişiz gibi değil. Alışılmışın çok dışında olduğunu bilsem de bir açıdan rahat."

O haklıydı. Diğer Domlarla yaşadığı ilk sahnelerin aksine, onun yanında kendini daha rahat hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun Kiara?" diye sordu.

Onun yüzüne baktı. "Dans ederken size karşı gardımı ne kadar kolay düşürdüm, efendim. Ve bu muhtemelen çok kötü bir hataydı."

Onun sözleri karşısında kıkırdadı. "Çok akıllısın."

C H A P T E R 1 0

O R S O N

Orson, kadrosunda bulunan dördüncü Dom'un çalışan dosyası dosyasını kapattı ve HAYIR yığınınındaki diğer üçünün üzerine yerleştirdi. Daha fazla

ama hepsinin ilk dördünü takip edeceğine dair bir his vardı. Parmaklarını masasının üstüne vurarak, aradığı Dom'u personelinde bulamayacağını kendi kendine itiraf etti.

Kadrosundaki Domlarda bir sorun olduğundan değil, aksi takdirde kadrosunda olmazlardı ama hiçbiri doğru hissettirmiyordu. Bu aptalca bir bakış açısydı, hiç de objektif değildi ama yine de bunu tarif etmenin başka bir yolunu bulamıyordu. Doğru Dom'a rastladığında bir şekilde bunun çok belirgin olacağını biliyordu.

Bunu yapmak için tüm Teksas eyaletini araması gerekse bile doğru Dom'u bulacaktı. Sadece Kiara'nın istediği bu olduğu için değil, gerçi tek neden bu olsaydı bile yine de bunu başarırdı, ama aynı zamanda önceki Domları reddettiği için de. Onları suçlamamaya çalıştı. Ne de olsa Kiara onun tasmalı kölesi olsaydı, o da onu paylaşmak istemezdi.

Ancak Dom olmak sadece kendisi, arzuları ve istekleriyle ilgili değildi. Bu unvana layık her Dom, emrindekinin arzu ve isteklerini de dikkate almak zorundaydı. Önceki Dom'larını düşündüğünde, en azından kendi bakış açısından, onun ihtiyaçlarını dikkate almadıkları gerçeği onu tamamen rahatsız eden şeydi.

Eski sevgilisine fantezisinden bahsedip bahsetmediğini merak etmekten kendini alamadı. Eğer öyleyse, Randy muhtemelen çılgına dönmüştür. Bu da ona Kelly ile görüşmek istediğini hatırlattı. Görünüşe bakılırsa Randy, Kiara'yı rahat bırakıyor gibiydi ama okul sisteminden atılmasında etkili olmuştu. O pislğin ona söyleyebileceği hiçbir şey

Ama polis Randy'nin tehlikeli olduğunu düşünürse, Orson'ın Kiara'nın yanı sıra koruması gereken misafirleri ve personeli vardı.

Kelly'yi bir sonraki görüşünde Randy'nin bilinen son yerini sormak için bir not aldı. Belki de Kiara'nın yaşam düzenlemeleriyle ilgili ayrıntılar henüz Randy'ye ulaşmamıştı. Ama kimse bunun sonsuza dek böyle kalmasını bekleyemezdi.

Ofis telefonu çaldı. "Alo?" diye cevap verdi.

Yöneticisi, "Bay Oakes sizi görmeye geldi, efendim," diye cevap verdi.

Lanet olsun. Kendisine komşu çiftliğin sahibi olan beyefendiyle planladığı görüşmeyi tamamen unutmuştu. "Onu geri gönder."

Masasındaki personel dosyalarını temizledi ve Jedidiah'ın kapıyı çalmasına gerek kalmaması için ofisinin kapısını açtı. Orson komşusuyla fazla vakit geçirmemişti. Orson ilk taşındığında ve mülküyle ilgili planları duyulduğunda, Jedidiah ona uğrayıp yaşam tarzını anladığını söylemişti ama Orson bir çiftlik satın alıp onu planladığı gibi dönüştürmek için biraz ileri gitmiyor muydu?

Orson, kendini Dom ilan eden bu adamın toplumdaki diğer kişiler gibi arkasından konuşmak yerine gelip kendisiyle sorunları hakkında konuşmasını takdir etmişti. Jedidiah doğrudan kendisine gelecek kadar saygı duyduğu için Orson çiftlikle ilgili ikili planlarını açıklamak için zaman ayırmıştı. Jedidiah oradan ayrıldığında, Kent ile artık bir sorunu olmadığını ve açıklamasının ortalıkta dolaşan söylentilerden çok farklı olduğunu belirtti.

Orson onun elini sıkmış ve bir hafta sonu gelip oynaması için davet etmişti. Şimdiye kadar Jedidiah bu teklifi kabul etmemişti.

Orson daha masasına dönmemişti ki Jedidiah kapısını çaldı.

"Jedidiah," dedi, kovboy şapkasını taşıyan uzun boylu adama doğru yürüdü ve elini sıktı. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye yanıtladı Jedidiah. "Hâlâ iyileşiyor musun?"

"Bu şeyden kurtulduğumda çok daha iyi olacağım." Orson alçılı kolunu kaldırdı.

Orson'ın ofisinin bir tarafında bulunan oturma alanına doğru yürüdüler ve ikisi de oturdular. Jedidiah geçen hafta tanımadığı araç izlerini fark ettikten sonra onu aramıştı. Orson önce kendisini aradığı için adamı suçlamadı. Ne de olsa yaz boyunca bazı tuhaf izler ortaya çıktığında bunlar Orson'ın çalışanlarına aitti. Yani Kiara'yı kaçıran ve Jedidiah'ın arazisindeki bir dizi mağarada tutan iki salak. Bu sefer,

Ancak Orson izlerin kendi arazisindeki birine ait olmadığından neredeyse emindi.

Jedediah'ın bulduklarını dinledikten sonra Kelly'yi çağırıp onu bilgilendirecek ve kendi arazisinde benzer bir şey bulmadığından emin olacaktı. Daha sonra ekibini uyarabilir ve belki de birlikte neler olup bittiğini hızlıca çözebilirlerdi.

Orson Jedediah'ya, "Bana şu ana kadar neler keşfettiğini anlat," diye sordu.

İKİ SAAT SONRA, işleri tamamlıyorlardı. Kelly son bir saattir onlara katılmıştı ama ekibiyle görüşmek üzere ayrılmıştı. Şüpheli bir iz bulamamıştı ama bunun orada olmadıkları anlamına gelmediği konusunda ikisini de uyarmıştı.

Ofisten çıkarken Jedediah'a veda etti ve Orson'dan kız kardeşine selam söylemesini istedi. O ayrıldığında Jedediah kaşlarını kaldırdı.

"Kiara burada mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Orson ve Jedediah'nın Kiara'nın pek de üçlü sayılmayacak ilişkisi için mükemmel bir Dom olabileceği aklına geldi. "Ben alçıdayken bana yardım ediyor."

Evet, düşündükçe Jedediah'ın bu işe uygun olduğunu daha iyi anlıyordu. Kiara onunla yaz boyunca tanışmıştı, yani yabancı biri değildi. Aynı zamanda, rutin olarak gördüğü biri de değildi. Bu gece onun için sorun olmadığından emin olacaktı ama Jedediah zaten burada olduğuna göre.

"Gitmeden önce," dedi Orson Jedediah'a. "Sana sormak istediğim kişisel bir şey var."

CHAPTER 11

KIARA

FOrson'a iki erkek tarafından domine edilmek istediğini söyledikten birkaç gün sonra Kiara banyo aynasında kendine bakarak bunu yapmaya hazırlanıyordu

tam da bu şey. Orson'ın fantezisi için bu kadar çabuk harekete geçmesini beklemiyordu. Ya da seçtiği diğer Dom'un Jedidiah olacağını. Çiftlikteki Domlardan birinin ona yardım etmesini isteyeceğini düşünmüştü ama yanıldığını kanıtlaması hoş bir sürpriz olmuştu.

Çiftlikten biri olsaydı umurunda olmazdı ama onun yönlendirmesi onu memnun etti. Peki ya Jedidiah? Onu o kadar iyi tanımıyordu, kendisini kaçıran iki adam tarafından tutulduğu mülkün sahibi olması dışında. Onun hakkında hatırladığı, gülümsese yakışıklı olabilecek, düşünceli görünümlü bir kovboydu.

Bir fantezisinin gerçekleşmesinin kıyısında dururken gergin olmayı, hatta biraz korkmayı beklerdi. Bunun yerine, kızarmış teninin de kanıtladığı gibi heyecanlanmış ve tahrik olmuştu. Onlar başlamadan önce renginin biraz solmasını umuyordu.

Banyo sıcaktı. Bu da sorunun bir parçası olabilirdi. Yatak odasına geçti, ama birkaç derece daha serin olmasına rağmen pek yardımcı olmadı.

Orson'ın bugün oyun odasında geçirecekleri zaman için ne planladığını bilmiyordu ama ne yapmayacaklarını biliyordu. Orson kontrol listesini ciddiye alıyor ve ona korunduğunu hissettiriyordu. Ayrıca, onun sınırlarını asla ihlal etmezdi ve onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Jedidiah ile olay yeri hakkında konuştuktan sonra Orson onun sağlık kayıtlarını istedi. Orson temiz olduğunu doğruladıktan sonra Kelly'den geçmişini araştırmasını istedi.

kontrol etti ve Kiara'ya daha sonra Kelly'nin yaz boyunca sipariş ettiğini söylediği bir tanesini çıkardığında utanmadığını bile söyledi.

Kulağa tam da Kelly'nin söylediği gibi geldiği için hâlâ gülümseyen Kiara soyundu ve giysilerini yatağın ayak ucundaki dağınık yığının içine attı. Koridora adım attığında iki adamdan da iz bulamadı ve oyun odasına doğru ilerlemeye devam etti. Çatlak kapıya geldiğinde kapı kolunu tuttu ve derin bir nefes aldı.

Sen cinselliğini keşfeden güçlü bir kadınsın. Bu kapıdan içeri girdiğinizde, teslimiyetinizde güçlü olacaksınız. Bu gücü, onu bir hazine olarak görecektir olan değerli Dom'a teslim edeceksiniz.

Orson'ı saymazsak, Randy'den sonra sadece iki kez daha oynamıştı ve her ikisinde de başlamadan önce, Randy gibi bir Dom'a asla katlanmaması gerektiğini hatırlatmak için bu cümleleri kendi kendine tekrarlamıştı. Randy'den ayrıldıktan sonra ilk kez oynadığında, bu sözleri söylemek onu sakinleştirmişti.

İki adam odaya girip kapıyı arkalarından kapattıklarında Kiara yerinden sıçradı.

"Kiara," dedi Orson.

"Efendim." Sesinde beklenmedik bir nefes tonu vardı.

O da bunu duymuştu, çünkü yüzünde bir gülümseme vardı. "Güvenli sözleriniz nelerdir?"

"Yeşil, sarı ve kırmızı, efendim." Kolay sorular. Evet, teşekkür ederim. Çok fazla beyin gücü kullanmadan cevaplayabileceği basit şeyler.

"İhtiyaç duyduğunuzda bunları kullanın."

Bir milyon dolar için değil. Bunu çok istiyordu. "Evet, efendim." "Sıraya geç," diye emretti Orson.

Adımlarını takip eden ve arkasını izleyen gözlerin farkında olarak odanın karşısına geçti. Yürürken, kendini bankın üzerinde konumlandırmadan önce kalçalarının bir parça çapkınlıkla hareket ettiğinden emin olmak için biraz sallandı. Neredeyse aynı anda biri poposuna dokundu ve bir an için gerildi ama bunun tek nedeni ilk başta hangisi olduğundan emin olamamasıydı.

"Kiara?" Orson sordu ve el kayboldu.

"Yeşil, efendim." Durmak istemediğini anlatmanın en hızlı ve kesin yolu buydu.

Sözcüklerle cevap vermedi ama sırtını ovmaya başladı. İçinde herhangi bir gerginlik olsaydı, bilgili parmakları onu hafifletirdi. Bu haliyle, onu rahatlamaya ikna ettiler. Ensesinden başlayıp kıcının kıvrımlarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. Ancak dokunuşları onun tamamen rahatlamasına izin vermedi. Parmak uçlarının tenine değen her dokunuşu ona gelecek zevki fısıldarken bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Sonra sırtında iki el daha vardı ve ortaya çıkan tatmin iniltisini yuttu.

"İşte böyle Kiara," dedi Orson. "Kendini bu zevke teslim et." Kiara gözlerini kapadı ve hem Orson'ın hem de Jedidiah'ın kendisine dokunmasının verdiği şehvetli hazzın içinde kayboldu. Önce Orson ona dokunduğu için, onun vücudunun alt kısmındaki hissini tanıdı. Jedidiah üst kısmına yakın duruyordu. Orson'ın niyetinin bu olup olmadığından emin değildi ama bunu kabul etti.

sınırlarını bildiğini ve ona saygı duyduğunu göstermenin ince bir yoluydu.

Orson elini kızın sırtında gezdirdi ama öncekinin aksine eli kızın beline geri dönmedi. Bir parmağını bacaklarının arasına kaydırды ve ne kadar kolay içeri girdiğini görünce kıkırdadı.

"Ne kadar yaramaz bir kız," dedi. "İki erkeğin düşüncesiyle ıslanıyor ve tahrik oluyorsun. İki erkeğe boyun eğme fikri hoşuna gitti mi?"

"Evet, efendim," dedi.

"Mmm," diye mırıldandı. "Jedidiah, hazırladığım kırbacı bana uzatabilir misin?"

Jedidiah, Orson'ın istediği kırbacı getirirken bir hışırtı duyuldu. Ayak sesleri Orson'ınkilerden daha hafifti ve geri döndüğünde onun varlığını, kolonyasının baharatlı sedir kokusunu aldığı kadar kesin bir şekilde hissetti.

"Bu mu?" diye sordu Orson.

"İşte bu."

Belki de Jedidiah'dan onu kırbaçlamasını isteyecekti. Yaz boyunca onu bir buzağıyı iple bağlarken izlediğini hatırlıyor ve bu becerilerin bir kırbaççıya nasıl dönüşebileceğini hayal edebiliyordu. Jedidiah yakınlarda duruyordu.

Orson, "Kolumun onu düzgün bir şekilde kırbaçlamaya yeteceğinden emin değilim," dedi. "Sakıncası var mı?"

"Benim için zevktir."

Jedidiah kırbacın kuyruklarını kızın arka tarafına doğru salladı ve Orson başının yanında durarak kulağına fısıldadı. "Önce seni ısıtacak ve o işe başladığında hareketsiz kalacaksın. Eğer seni tutmak zorunda kalırsam, cezalandırılacaksın."

Kiara kendini şımarık bir itaatkâr olarak görmüyordu ama Orson'dan alacağı bir cezanın nasıl olacağını merak etmeden de edemiyordu.

Bunun üzerinde durmaya fırsatı olmadı çünkü Jedidiah kırbaçla başladı ve lanet olsun çok iyi hissettirdi. Tam doğru yerlere vurmak için salladı, kuyruklar arka tarafına indi ve bacaklarının arasında dans etti.

O devam ettikçe, kadın bir kez daha kendini bıraktı ve zihninin derinliklerine inerek onun yarattığı hislere odaklandı. Kırbacın acı veren gümbürtüsü teninde mutluluğa dönüşüyordu.

İstediği buydu. İhtiyacı olan şey. Bu.

Jedidiah yoğunluğu artırdı ve kuyruklar daha sert ve daha sık indi. İnledi ve daha da yükseldi. Çok iyi hissettiriyordu.

"O orada," dedi Orson.

"Onu birkaç dakika burada tutacağım," diye yanıtladı Jedidiah.

Kırbaçlama daha da şiddetlenmiş olabilir. Kuyrukların düşüş şekli arasındaki farkı hissetme noktasının ötesine geçmişti. Her şey iyi hissettiriyordu.

Kıırdama. Kıırdamadan dur.

Sırf irade gücü onu hareketsiz tuttu. Ve neyse ki Jedidiah ölçülemeyecek kadar uzun bir süre daha devam etti. Sonra, çok geçmeden, onu yavaş yavaş aşağı indirdi.

Altuzaydan döndüğünde ağırları ve sızıları kendini belli ediyordu. Ama aynı zamanda başlangıçta olduğundan daha fazla tahrik olmuştu.

Orson iki parmağını kızın içine soktu. "Ne kadar yaramaz bir kızsın. Ne kadar ıslak olduğuna bak."

Kıvrınmak ve adamın parmaklarını daha da içine sokmak istedi. Son saniyede, hareketsiz durma emrini hatırladı. Onu henüz serbest bırakmadığına göre, hareketsiz kalması gerekiyordu.

Sikeyim.

"Aferin kızıma," dedi Orson. "Ne istediğini biliyorum ve iyi davrandığın için sana bunu vereceğim. Ama önce kırbaçlandığın için Jedidiah'ya teşekkür etmelisin. Onu iyi çıkarırsan gelmene izin verebilirim."

Beynini kaplayan sis bulutu dağıldı ve bir anda odadaki her şeyin farkına vardı. Klimanın uğultusu. Hafif seks ve ter kokusu. Kendi nefesi. Ve banktan kayarak Jedidiah'nın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, onun ereksiyonunu, kot pantolonuna karşı zorlanan bir şişkinliği gördü.

Dudaklarını yaladı, tadına bakmak için sabırsızlanıyordu ama adam bir adım geri çekildi. Kiara şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Red. Bunun üzerinde anlaştığımız şey olduğunu biliyorum Kent," dedi Orson'a. "Ama yapabileceğimi sanmıyorum."

Orson şok olmuş gibi görünüyordu ama Jedidiah'nın hareketleri onu Kiara kadar etkilememiş gibiydi. "Olayı durdurmaya Kiara kadar senin de hakkın var. Bunu tartışmak ister misin?"

Jedidiah parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Şu anda değil." Yere baktı ama bir kez bile ona bakmadı. "Ben eve dönüyorum."

Başka bir şey söylemeden döndü ve kapıdan çıktı.

CHAPTER 12

ORSON

O rson komşusunun arkasından kapının kapanışını izledi. Bu adamın nesi vardı böyle? Kabul etmek gerekir ki Orson, Kiara'yla birlikte sahne alma konusunu ilk açtığında Jedidiah'da hafif bir tereddüt sezmişti. Ama sadece o ilk seferde. Adam bu konuda hemfikir görünüyordu. O zamandan beri bu konuyu her tartıştıklarında.

Normalde Orson onu takip eder ve sorununun ne olduğunu sorardı. Ama şu anda bunu yapamazdı çünkü bakıma ihtiyacı olan bir itaatkârı vardı. Dom'u olarak Orson'ın bunun çoğunun sorumluluğunu üstlenmesi planlanmış olsa da, Jedidiah'ın da bunda bir rolü vardı.

Fikrini değiştirdiği için onu affedebilirdi ama tedaviyi bırakıp gittiği için aynı şeyi yapabileceğinden emin değildi. Ne olursa olsun, beklemek zorundaydı. Bir süre boyunca tüm dikkatini Kiara'ya verdi.

Bankın yanında diz çökmüş, başını öne eğmişti ve dizlerinin üzerine çöktüğünden beri bir santim bile kıpırdamamıştı. Ona doğru bir adım attı ve burnundan gelen sesle kalbi kırıldı.

Bir saniye içinde eli omzunda, onun yanındaydı. "Kiara?" Yine burnunu çekti. "Neyi yanlış yaptım?"

Yakındaki bir battaniyeyi kaptı ve onun üzerine örttü. "Ayağa kalkıp benimle kanepeye kadar yürüyebilir misin?" Bakım sonrası için bir köşede tuttuğu büyük mobilyayı işaret etti. "Normalde seni taşırdım ama bu kırık kolla yapamam."

Bu yüzden kendini başarısız hissetti ama bu duyguyu bir kenara itti. Şu anda başka hiçbir şeye değil, sadece ona odaklanması gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve kanepeye doğru yürürlerken adam kolunu onun boynundan ayırmadı.

Oraya vardıığında oturdu ve sağlam koluyla onu kucağına çekti.

"Jedidiah'ya ne olduğundan emin değilim," dedi. "Ama her ne olursa, seninle hiçbir ilgisi yoktu." Onun saçlarını okşadı, vanilya ve şeftali kokusunu içine çekti. "Sen olağanüstü olmaktan başka bir şey değildin. Kırbaçlama sırasında kıpırdamadan durmandan çok gurur duydum."

Derin bir nefes aldı. "Ne yaptığını bilen biri beni kırbaçlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çok iyi hissettirdi ve bittiğinde etrafımdaki her şey sakin ve huzurluydu. Ve sonra... beni reddetti."

Orson, Jedidiah'ın hâlâ kendi mülkünde olmasını diliyordu çünkü Kiara'ya sahne sırasında yanlış bir şey yapmış gibi hissettirdiği için onun kışını tekmeleyecekti. Ancak Kiara'nın tepkisinde Jedidiah'ın sakso istememesinden daha fazlası olduğuna inanıyordu. Orson her şeyi doğru okuduysa, Jedidiah'nın gitmesi onu bir şekilde tetiklemişti.

Ona bir şişe su verdi ve onu tutmaya devam etti. Şu anda ona ve onun güvencesine ihtiyacı vardı ve günün geri kalanında onunla oturmak istiyorsa, onu kalkmaya zorlamayacaktı. Yine de geçmişte benzer bir şey olup olmadığını sormak istedi. Daha önce sormadığı için kendini tekmeleyebilirdi. Eğer sorsaydı, belki de tüm bu olay önlenebilirdi.

Bunu düşündükçe Kiara'nın yoğun bir sahneyi yeni bitirdiğini ya da en azından yakın geçmişte yaşadığından daha yoğun olduğunu fark etti. Sonra Jedidiah'ın gidişiyle duygusal bir çalkantı yaşadı. Hayır, şimdi cevap aramanın zamanı değildi. Vermeye hazır olmadığı cevaplar için değil. Onlar başka bir günü bekleyebilirdi.

"Eski sevgilim," dedi. "Beni izleyen kişi mi?"

"Evet," diye cevap verdi Orson, konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi ama konuyu o açtığına göre, dövmek istediği başka bir adam daha vardı.

"O böyleydi."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Bir sahneden sonra çekip gider ve benimle konuşmazdı. Ona dokunmama izin vermezdi." Burnunu çekti. "Bunu aştığımı sanıyordum ama sanırım aşmamışım."

"Bir olaydan sonra çekip gidecek ve sonrasında bakım sağlamayacak mı?" Orson doğru duyduğundan emin olmak için sordu. O pislik herifin bir sahneden sonra ona nasıl davrandığını duymak, onu pisliğin ötesinde bir seviyeye yükseltti.

Başını salladı. "Sadece zayıf denizaltıların sonradan bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi ve onun zayıf bir denizaltısı yoktu. Herhangi bir kölesinin ona verdiği her şeye dayanabilmesi ve dünyaya geri dönmek için kucaklanmaya ve şımartılmaya ihtiyaç duymaması gerektiğini söyledi."

"Tedavi sonrası bakımın bu olmadığını biliyorsun, değil mi?" Keşke Jedidiah ile sahneyi kurmadan önce onun deneyimlerini daha iyi bilseydim, diye düşündü. Bunu çok daha farklı bir şekilde yapardı. Elbette kollarındaki kadını hiçbir şekilde suçlamıyordu. Suç tamamen kendisindeydi.

Sonra beyni kadının söylediği başka bir şeye kilitlendi. Herhangi bir denizaltısı ona verdiği her şeye dayanabilmeliydi. Eğer bu düşündüğü anlama geliyorsa...

"Kiara?" diye sordu, sesini olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. "Randy bir sahne sırasında hiç rıza dışı bir şey yaptı mı?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Fiziksel bir şey yok."

Cevap vermeden önce içinden ona kadar saydı. Bugün yeterince duygusal karmaşayla uğraşmıştı. İhtiyacı olan son şey onun öfkesini göstermesiydi, eski sevgilisine bile yöneltmiş olsa. "Bu şu anlama mı geliyor..."

Bunu nasıl ifade edeceğinden emin değildi, kızın bunu duygusal taciz olarak görmeyeceğinden korkuyordu.

"Akıl oyunları oynamayı severdi," diye fısıldadı.

Zihinsel oyunlar. Her taciz fiziksel yara izi bırakmazdı. Randy'nin onu zaman zaman fiziksel olarak taciz ettiğini biliyordu. Aslında onu terk etmesinin ana nedenlerinden biri de buydu. Orson onu ilk kez çıplak gördüğünü ve hiç yara izi olmamasına ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu. İçlerinde olacağını tahmin etmeliydi.

"Ne tür akıl oyunları?" Kendi kendine bugün onun geçmişine girmeyeceğini söylemişti. Ancak madem o konuyu açmıştı, istediği kadar konuşabilirlerdi.

"Aşağılamayı kullanmayı severdi." Omuz silkti. "Bu benim sapkınlıklarımın biri değil. Ben bundan zevk almıyorum ama o alıyordu. Öyle ya da böyle umursamadığım için neden olmasın diye düşündüm."

"Ama öyle ya da böyle önemsendiğin başka şeyler de var mıydı?" Ona dokunmaya, saçlarını okşamaya devam etmesi gerektiğini fark etti, eğer başka bir nedeni yoksa, ona sessiz desteğini vermeyi umuyordu.

Başını salladı ve onun kucağına daha da eğilmiş gibiydi. "Beni insanlıktan çıkarması hoşuma gitmiyordu. Sanki sikini sokacağı rastgele bir şeymişim gibi hissettiriyordu. Bir sahneden sonra ona dokunmaya ihtiyacım vardı, hatta belki

bana dokunmasına daha çok ihtiyacım vardı. Bir çeşit bağ kurmak için. Ama çoğu zaman kalkıp gidiyordu."

"Üzgünüm Kiara," dedi. "Tüm Dominantlar adına, kendisine Dom demeye ya da herhangi birinin itaatini elinde tutmaya layık olmayan bir pisliği deneyimlemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Geçmişini unutturamam ama sana gerçek bir Dom'un nasıl çalıştığını göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim."

Kucağında döndü, böylece ona yaslandı. Çok fazla hareket etmemesini umuyordu. Eğer hareket ederse, sertleşmesine engel olamayacaktı ve şu anda ihtiyacı olan son şey de buydu.

"Şimdi göster bana," dedi, kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını çenesine yaklaştırdı, nefesi tenini gıdıklayacak kadar yakındı.

"Kiara," dedi ve bir yanıt oluşturabilmek için durdu. "Şu an doğru zaman mı bilmiyorum. Altuzayın derinliklerine götürüldün, Jedidiah'ın gidişinin yarattığı sarsıntıyı yaşadın ve geçmişin hakkında konuştuk."

"Benimle sevişirsen kendiliğinden yanacağımdan falan mı korkuyorsun?"

"Kendiliğinden yanan ben olacağım, sen de bir şeyler yapacaksın."

"Lütfen." Daha da yakınına eğildi. Şimdi nefesi onun boynunu gıdıklıyordu. Onun

Dudakları teninden sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Kahretsin, onu istiyordu. "Beni tam buraya, bu kanepeye götür," diye yalvardı.

Artık kendini inkâr edemezdi. Zaten en başından beri bunu istememişti. Kendini tutmuştu çünkü bunun onun yararına olacağını düşünmüştü. Belli ki o aksini düşünüyordu. Dahası, uyanıktı ve rıza gösterebilecek durumdaydı. Eğer onu istiyorsa, onu geri çevirmeyecekti.

"Eğer eminseniz."

"Bu sana emin hissettiriyor mu?" Adamın sağlam elini tuttu ve bacaklarının arasına yerleştirdi. Üzerinde hâlâ sadece bir battaniye olduğu için yeterince kolaydı. Kahretsin, sırlıslık olmuştı. Bir inilti çıkardı ve iki parmağını onun içine soktu, sonuçta verdiği nefesten zevk aldı.

"Çok ıslaksın."

"Senin için." Kız adamın parmaklarına binmeye çalıştı ama adam parmaklarını çekip kızın kalçasına bir tokat attı.

"Kes şunu," diye uyardı. "Hâlâ benim oyun odamdasın ve orgazmların hâlâ benim. Sana sikimi vermeyi düşünmemi istiyorsan kendini tatmin etmeye çalışmayı bırakmanı ve iyi bir kız olmanı öneririm."

Kıpırdamadan durdu.

Battaniye yere düştüğü için ve kadın ona her şeyi gösterecek şekilde kendini konumlandırdığı için, ve kabul etmeliydi ki, çünkü bunu istiyordu, bir parmağını klitorisinin üzerinde kaydırdı. "Kıpırdama," diye emretti kadın kıpırdamaya fırsat bulamadan. "Seni parmaklarımla becereceğim ve boşalmanı sağlayacağım. Eğer kıpırdamadan durmaya devam eder ve ses çıkarmazsan, seni sikimle güzelce ve sertçe sikeceğim. Bir santim kıpırdarsan ya da bir kelime söylersen hiçbir şey alamazsın. Anladın mı?"

"Evet efendim, hareketsiz ve sessiz olacağım."

İki parmağını kızın klitorisinin üzerinde kaydırdı. "Aferin kızıma. Şimdi sikim için hazır olduğundan emin olacağım." Onları içeri itti ve başparmağının klitorisini kızdıracak pozisyonda olmasını sağladı. "Bugün beni çok zorladın, daha önce bankta yaptığın o seksi danstan başlayarak."

Kıpırdamadan durdu ama gözleri büyüdü. Adam kıkırdadı.

"Bunu kaçırdığımı düşünmedin, değil mi? Kalçalarını sallıyordun çünkü kıcını izlediğimi biliyordun. Kıcını izliyordum ve içine girdiğimde senin de aynı şekilde hareket ettiğini hayal ettim. Kıpırdanıyor ve küçük amcığının içine büyük sikimi daha fazla sokmaya çalışıyordun. Hayır, bunu kaçırmadım." İki parmağını daha sert ve daha derine soktu. Başparmağı klitorisini daha hızlı daire içine aldı.

Çok yakındı. Nefesleri kesik kesik geliyor, gözlerini kapatıyor ama kucağında sessizce donup kalıyordu.

"Aferin kızıma." Parmaklarını daha hızlı itti. "Hazır olduğunda gel. Aminin sikime ne kadar ihtiyacı olduğunu göster bana. Seni dolduran iki parmaktan daha fazlasına ne kadar ihtiyacın olduğunu göster bana. Sikimin seni bu kadar sert ve derin sikmesine ihtiyacın olduğunu göster bana." İç kasları adamın parmaklarının etrafında kenetlenmeye başladı. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

CHAPTER 13

ORSON

Honu oyun odasına götürmeyecekti. Ona orada itiraf ettiklerinden sonra olmazdı. Onun, bir kadının nasıl Gerçek bir Dom gibi davranıyordu ama en azından ona nasıl farklı olduğunu gösterebilirdi. Onu yatak odasına götürdü, lanet olası kırık koluna bir kez daha lanet okudu. Onu taşımak istiyordu. Bunu alçı çıktıktan sonra da yapacaktı, tabii alçı çıktıktan sonra da hâlâ buralarda olduğunu varsayarsak.

Kahretsin, hala burada olurdu, değil mi?

Aksi takdirde, ona boyun eğmenin nasıl olması gerektiğini göstermek için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu. Ona, eylemleriyle, gelecekte kendisine nasıl davranılmasını talep etmesi gerektiğini öğretmeyi planlıyordu. BDSM uygulamanın tek bir yolu olduğunu öğretenlere asla katılmıyordu. Ama pratik yapmanın yanlış bir yolu olduğunu da kesinlikle biliyordu ve bu da Randy denen o pisliğin yaptığı her şeydi.

Yatak odasına girdiler ve oyun odasında geçirdikleri zamandan beri çıplak olmasına rağmen, bu gerçeği istismar ederek başlamak istemedi. Randy de böyle yapardı.

Kadının gözleri, bir sonraki komutunda şaşkınlıktan irileşerek adamın şüphesini doğruladı.

"Beni soyun."

Çıplak olduğu için değil, umutsuzca ellerini üzerinde istediği için. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Yine de olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Orson başının arkasını eliyle hafifçe kavradı ve gözleri buluşacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Talebimle ilgili bir sorunuz var mı?" diye sordu. "Hayır efendim," diye cevap vermekte gecikmedi.

"Güvenli bir kelime duyduğumu sanmıyorum. Meşgul ol, kendiliğinden çıkmayacaklar." Sonunu onu rahatlatmak, kiminle birlikte olduğunu hatırlatmak için eklemişti ve kızın kararsız gülümsemesine bakılırsa başarılı olmuştu. Elini bıraktı ve bekledi.

Bu sefer hiç tereddüt etmedi. Cesurca onun önüne çıktı ve üstteki ilk düğmeyi açtı.

"Gömleğimi seçmiş olman ilginç," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

"Neden efendim?" diye sordu, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak kalan gömlek düğmeleriyle uğraşırken.

"Pantolonuma uzanacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Sikine bakabileyim diye mi?"

"Daha önce bunu yapmaya hevesli görünüyordun."

"Doğru." Gömleğini sağlam kolundan çıkarıp alçılı kolunun üzerinden geçirdi. "Ama şimdi burada önümde olduğuna göre, bu dakikanın tadını çıkarmak istiyorum. Ve seni belden aşağısını çıplak bıraktığımda, giysilerinin geri kalanını çıkarmak için öyle bir telaşa kapılacaktım ki, gömleğinin sağlam kalmasını sağlamak için gereken sabrı gösteremeyecektim."

Güldü. "Anlıyorum."

"Bu taraftan." Ellerini göğsünde gezdirdi ve tırnakları tenini çizerken bir nefes çekti. "Benimle istediğim şey arasında hiçbir şey olmayacak."

Başını yukarı kaldırdı. "Peki ne istiyorsun?" "Siz, efendim," dedi. "İstediğim şey sizsiniz."

Onun bu sözleri söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktı. "O halde, devam edebilirsiniz."

Kiara'nın elleri pantolonunun bel bandına iner inmez başının belada olduğunu anladı. Göğsünde harika bir his uyandırmışlardı ve bu his vücudunda aşağı doğru inmeye devam ettikçe daha da arttı. İşler böyle giderse, Kiara'nın parmakları temas eder etmez her yerine boşalacaktı.

Kemerini çözmekte acele etmedi. Parmaklarının her hareketinde tırnakları onu tekrar çiziyordu. Bunun neden bu kadar iyi hissettirdiğinden emin değildi ama şikâyet etmeyecekti. Pantolonunu ve boxer'ını çıkardığı zaman, planını değiştirmek zorunda kaldı.

Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Kiara kıpırdamadan bekledi. Başı eğik değildi, bu da onun yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi görmesini sağlıyordu. Kahretsin, eğer bu dünyadaki en iyi görüntü değilse.

"Planım," dedi. "Beni ağzına almanı sağlamaktı. Neden planımı değiştirmek zorunda kaldığımı biliyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Çünkü beni soyma şeklinden sonra, dudakların bana dokunduğu anda boğazından aşağıya doğru patlayabilirim."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı, bir santimin çok küçük bir kısmı, ama yine de gördü.

"Ama," diye devam etti. "Sonra aklıma geldi. Zaten bir kez boşaldın ve anladığım kadarıyla hâlâ sırlıslıklımsın. Gidip yatağımın üzerine eğilmeni, bacaklarını açmanı ve sert bir sikişe hazırlanmanı istiyorum."

Ona bakıp beklerken gözleri arzuyla kararmıştı. "Evet," diye yanıtladı onun sorulmamış sorusunu. "Artık gidebilirsin."

Ayağa kalktı ve daha önce olduğu gibi, aradaki küçük mesafeyi geçerken kalçalarını salladı. Aletin daha fazla sertleşmesinin mümkün olmadığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Parmaklarını yumruk şeklinde kıvrarak, kadın kendini yatağın üzerine bırakana kadar olduğu yerde kaldı. Bacaklarını açmıştı ama adamın içine girmeyi planladığı derinlik için yeterince geniş değildi. Yine de, kıcı havada olduğu halde, onu orada becermenin nasıl bir his olacağını düşünmeden edemiyordu.

Bugün değil. Ama bir gün, çok yakında öğrenecekti.

Onun arkasında durduğu yere doğru yürüdü ve her iki yanağına da sert birer tokat attı. "Sikilmeye hazır mısın?"

Adamın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Soruma anlayabileceğim bir şekilde cevap ver yoksa bu iş burada biter ve senin serbest kalmana izin vermeden kendimi tatmin edişimi izlersin." Sahneyi bu şekilde bitirmek istemiyordu ama mecbur kalırsa bitirecekti. Bugün onu daha önce dinlediğinden, son ilişkisinde iletişimin neredeyse hiç olmadığı izlenimini edinmişti ve bu onun çalışma şekli değildi. Bir sahne sırasında sorulan müstehcen bir soruyla ilgili bile olsa, iletişim orada olmalıydı.

Başını kaldırdı. "Evet, efendim."

"Teşekkür ederim Kiara." Omuzlarını okşamak ve boynunun arkasını öpmek için ona doğru eğildi. "Sana ne zaman bir soru sorsam, bunun bir nedeni var. Soru mantıklı olmasa ya da aptalca görünse bile, dürüstçe ve açık bir şekilde cevap vermeni istiyorum. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Aralarındaki kısa konuşma ereksiyonunu azaltmadı, ancak artık çok erken boşalırsa kendini utandıracakmış gibi hissetmiyordu. Bir adım uzaklaştı ve elini onun sırtında gezdirdi.

"Böyle çok güzel görünüyorsun. Tamamen yayılmış ve beni bekliyorsun. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmek." Ona övgü dolu sözler söylemeye devam etti. Eğer önceki sevgilisi aşağılanmaktan hoşlanıyorsa ve Kiara hoşlanmıyorsa, onun ruh halini tahmin etmeye çalışmazdı ama nasıl hissettiğini bilmesini istiyordu.

Ellerinin altında daha yumuşak ve uysal hale geldiğinde, arzusunu yeniden alevlendirmeye geri döndü ve onu nefes nefese bırakıp tekrar onun için hazır hale getirmenin hiç de uzun sürmediğini fark etti.

"Bacaklarını daha fazla aç, böylece o muhtaç amcığa daha iyi erişebileyim," dedi ve istediği şekilde konumlanana kadar ayaklarını kendi ayaklarıyla itti. "İşte böyle. Böylesi daha iyi. Nasıl hissediyorsun?"

Kiara başını kaldırdı. "Sanki yakında bana dokunmazsan iki milyon parçaya ayrılacağım."

Homurdandı ve kızın kalçasının üst kısmına bir tokat attı. "Arsız denizaltı," diye yarı konuştu, yarı homurdandı.

"Tüm sorulara dürüst ve açık bir şekilde cevap vereceğinizi söylemiştiniz, efendim."

"Yaptım," diye itiraf etti. "Ve bu dersi bu kadar çabuk öğrenmeden memnun olduğumu söylemeliyim."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bu sefer sorumu biraz daha spesifik hale getireceğim. Bu pozisyonda, vücudunuzun herhangi bir yerinde bir gerginlik hissediyor musunuz veya çok rahatsız edici bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

Onun arkasında durarak, çoğu zaman içine gömdüğü parçasının biraz dışarı çıkmasına izin verdi. Şimdi bile, kendi oyun odasında, sadece kapıyı aralıyor, serbest bırakırsa ne olacağından hep korkuyordu.

Nefesini içine çekti, seks ve arzu kokusunu içine çekti. Sonra nefesini verdi, nefesi onun ateşli tenine değecek kadar yaklaştı. Kızın nefesi kesilip kalçaları kıpırdandığında kıkırdadı, onu gafil avlamış olmaktan memnundu.

"Çok hassas," diye mırıldandı, parmak uçlarını kızın beline koyup tenini sıyırarak kичını okşadı, üst kısımlarını sıyırdı

ve parmaklarını kadının en çok dokunulmasını istediği yerden uzak tutarak iç uyluklarında gezdirdi.

Belli ki bunu yapacağını hesaba katmamıştı çünkü protesto etmek için küçük bir dudak büktü. Bu hareketi tekrarlamayı düşündü ama yapmadı çünkü Jedidiah ile çok iyi anlaşmış ve Randy ile yaşadıklarını ona anlatmıştı.

"Bu benim kabalığımdı," diye itiraf etti. "Ama elimde değil, tepkilerine bayılıyorum." Sağlam elini kadının bacaklarının arasına soktu ve yarığı boyunca gezdirdi, düşündüğü kadar hazır olduğunu teyit etmek için bir parmağının ucunu kısa bir süre içeri daldırdı. Hayal kırıklığına uğramamıştı.

Yakındaki bir prezervatifi kaparak taktı ve ucunu kadına doğru bastırdı. "İstedğin bu mu?"

"Evet, efendim."

Bir dokunuşla itti. "Siktir." Aradan biraz zaman geçtiği için, daha önce onu yatağa gömmek için duyduğu cazibeyi hissetmeyeceğini düşündü.

Yanlış düşünmüştü. Bir saniye içinde ve daha yarısına bile gelmeden, o dürtü, o ihtiyaç geri geldi. Lanet olsun. "Bugün yavaş gidemem," diye uyardı onu. "Ama kırmızı dersin dururum. Ve eğer çok sert olursam, güvenli kelimeye ihtiyacım var. Anladın mı?" Durması için gücünün her zerresini ve rezervlerinde bulunan bazılarını alması gerekecekti, ama duracaktı. Ona zarar vermek bir seçenek değildi.

Ama kadın onu bir kez daha şaşırttı.

"Beni sert becerin, efendim," dedi. "Ciddiymişsin gibi sür beni."

İşi bitmişti. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, uzun bir vuruşla içine sonuna kadar daldı. Kadın nefesini içine çekti. Adam onun at kuyruğunu yakaladı ve başını yukarı çekti. "Bu henüz bir şey değil. Hâlâ sana sertçe binmemi istiyor musun?"

Kızın cevabındaki gülümsemeyi duydu. "Tabii ki evet."

Hepsi bu kadardı. Tekrar tekrar içine girerken saçlarını avucunun içinde tuttu. Yarağın almaktan başka bir şey yapamayan yayılmış amcığın derinliklerine gittikçe daha derine inerken alt vücudu yatağı dövdü.

Kalçasıyla sert bir hamle yaptı ve kendini hareketsiz tuttu. Sadece onu hissetmesini istiyordu. Kafasındaki tek düşüncenin o olmasını istiyordu. Sonra, bundan hoşlanacağını bildiği için, kalçalarını sert bir şekilde iterek kendini daha derine itti. Kısa ve hızlı itişlere başlamadan önce sadece biraz geri çekildi.

Kısa süre sonra nefes alış verişi onun hareketlerinin kesik kesikliğine uyarak pantolonuna dönüştü. Gözleri mutlulukla kapandı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ona verdiği şeyden ne kadar zevk aldığını görmek onu daha da uçuruma sürükledi.

"Kalın sikimi amına kadar sokup sertçe sikmem hoşuna gidiyor mu?" diye sordu kızın saçını sertçe çekerek.

"Evet..... ugh... siktir....sir."

"Bugün çok iyiydin, ne zaman istersen boşalmana izin vereceğim."

Ağzı açıldı ve dudakları kelimeler oluşturmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Eğer bana teşekkür etmek istiyorsan, bu daha sonraya kalabilir," dedi hiç yavaşlamadan. Aklından daha sonra ölebileceği düşüncesi geçti.

Kiara'nın iç kasları onun etrafında gerildi. Bedeninin serbest kalmasına izin vermeden önce onun izin vermesini beklemişti. Bunun için onu daha sonra ödüllendirdiğinden emin olmalıydı.

Eğer daha sonra hayatta olsaydı.

Onun doruk noktası kendi doruk noktasını getirdi. Yaklaştığını hissetti ve prezervatifin içine boşalmadan önce birkaç sert itiş daha yapmayı başardı. Kiara yatağa yığıldı. Rahatlayabilmesi için onu rahat bir sandalyeye oturtması gerekiyordu.

Ancak doğrulmaya çalışır çalışmaz, keskin bir acı yan tarafını deldi ve şok içinde haykırdı.

"Orson?" Kiara aniden uyanmış ve sadece tıp mesleğinde ve silahlı kuvvetlerde çalışanların ustalaşabileceği o hızlı şekilde farkında olarak sordu.

"İyiyim," dedi, iyi olmadığını bildiği halde, çünkü nefes almak bu kadar acıtmamalıydı. Yan tarafını tuttu ama bu hiç yardımcı olmadı.

"Hayır, değilsin." Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Ve lanet olsun, onu sandalyeye götüren oydu, tersi değil.

"Kiara," diye tekrar denedi. "Ben iyiyim." Onu kucağına almak, önce bir battaniyeye sonra da kollarına sarmak istiyordu. Onu sıcak ve güvende hissettirmek ve sonra ona bugün birlikte geçirdikleri zamandan ne kadar keyif aldığını söylemek istiyordu. Sonra, eğer isterse, onu yatağına geri götürecekti ve bu sefer işi ağırdan alacak ve ona bir Dom'un nasıl yumuşak ve şefkatli olabileceği kadar sert ve kaba da olabileceğini göstermeden önce dayanabileceği kadar zevk verecekti.

Ama bunun yerine onu sandalyeye itiyor ve battaniyeye saran da kendisi oluyordu. Bu yanıştı. Çok, çok yanıştı. Yine de yapmasına izin verdi, çünkü söylediğini yapmak ne kadar acı verse de, durursa çok daha fazla acı verecekti.

"Kiara," diye tekrar denedi çünkü son seferinde cevap vermemişti.

"Yapma," dedi, elini kaldıracak kadar ileri giderek. "Deneme bile Çünkü iyi olmadığını kendi gözlerimle görebiliyorum. Orada durup benimle tartışmaya çalışacağını düşünmeden önce, daha bir saat önce ağzından çıkan ve dürüst olmamın benim için ne kadar önemli olduğuna dair sözleri düşünmeni istiyorum. Gördüğüm kadarıyla bu yol her iki yöne de uzanıyor."

Kadın haklıydı ve adam da bunu kabul edecek kadar akıllıydı. Hiçbir şekilde onunla bu konularda tartışmaya kalkışmayacaktı.

Kabul etmiş gibi görünerek, "Şimdi bana ne olduğunu ve neresinin acıdığını anlat.

Ona karşı dürüst olmasını mı istiyordu? Ona karşı dürüst olacaktı. "Sanırım seni becerirken yine kaburgalarımı kırdım."

CHAPTER 14

KIARA

I Orson aksini düşünmesi için ne söylerse söylesin, bu onun hatasıydı. O bir hemşireydi, lanet olsun. Orson'ın iyileşmesine yardım etmesi gerekiyordu, onu daha da kötüleştirmesi değil. En başta oyun odasına hiç gitmemeliydiler. Orson'ın ona fantezilerinden birini yaşatacak olmasının ne kadar harika olduğunu düşünmek yerine işini düşünüyor olsaydı buna bir son verdi.

O zaman durdurmamış olsa bile, kendisini o şekilde becermesine asla izin vermemeliydi. Ona hayır demeli ya da güvenli sözcüğünü kullanmalıydı. Kesinlikle her şey yaptığından daha iyi olurdu - ağlamaklı hale gelip onu sikmesi için yalvarmasından. Hayır, ne derse desin, suç onun olacaktı.

Şu anda oturma odasında kanepede dinlenirken, o da yanındaki koltukta oturuyor ve aptalca bir şey yapmadığından emin oluyordu. Bu da şu an için onun hiçbir şey yapmadan oturduğu anlamına geliyordu. Bugüne kadar, bu adam için hiçbir şey yapmamanın ne kadar zor olduğunu anlamamıştı. Özellikle de ona hiçbir şeyi yeniden kırmadığını söylediğinden beri. Teknik olarak ona, kaburgaları ilk kırıktan sonra henüz iyileşmediği için ikinci kez bir şey kırmadığını söylemişti. Sadece iyileşmekte olan şeyi daha da kötüleştirmişti. Onun yüzünden.

Özür dilemeye çalışmış ama adam buna izin vermemiş. Onun yetişkin bir adam olduğunu ve yapmak istemediği hiçbir şeyi ona yaptıramayacağını söyledi. Onunla tartışmadı ama yine de bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. İkisi arasında tıp eğitimi almış olan oydu. Vücudunun ne tür bir stresi ne kadar süreyle kaldırabileceğini biliyordu. Aynı şekilde, iyileşmekte olan vücudunun ne tür bir stresi uzun süre kaldıramayacağını da biliyordu.

"En azından telefonumu almama izin verecek misin?" Orson kanepeden sordu. "Biraz daha dinlendikten sonra." Telefonunu yerden aldı cebinden düştüğü yerde. Şu anda cebindeydi. Orson onun telefonunu aldığıını biliyordu ama nereye düştüğünü bilmiyordu.

"Bir telefonla kendime nasıl zarar verebilirim ki?" diye sordu.

"Kendine zarar vereceğinden değil," diye açıklamaya çalıştı. Tekrar. Üçüncü kez. "Mesele dinlenmeyecek olman ve dinlenmek daha hızlı iyileşmene yardımcı olacak."

Kaşlarını çattı ama daha fazla tartışmadı. Umarım bu onun anladığı ve hoşuna gitmese de istediğini yapacağı anlamına geliyordu.

"Bir saat dinleneceğim ve sonra bana telefonumu geri vereceksin." Ona sormadı ya da fikrini almadı. Hayır, sadece söyledi.

Gözlerini devirdi. "Kimi aramaya bu kadar ihtiyacın var ki?" Bir haftadan uzun bir süredir onunla birlikte yaşıyordu ve adam hiçbir zaman telefonuna sağlıksız bir bağımlılık duyacak birine benzememişti. Neyin ya da kimin bu kadar önemli olduğunu, şu anda, şu dakikada ona ya da onlara ihtiyacı olduğunu düşünemiyordu.

"Halletmem gereken bazı işler var."

Telefonunu istemesinin halletmesi gereken bir işten daha fazlası olduğunu hissediyordu ama bir saat dinlendiği sürece ona baskı yapmayacaktı. Başını arkaya eğip gözlerini kapadığında, o ana kadar ne kadar yorgun olduğunu bilmeden rahatlamasına izin verdi. Oyun odasında Orson ve Jedidiah'yı beklemesinin üzerinden sadece saatler geçmiş olmasına rağmen sanki günler geçmiş gibiydi.

O günü tekrar düşünürken gözleri ağırlaştı. İçten içe hâlâ Jedidiah'nın bu kadar çabuk gitmesine kendi davranışlarının neden olduğunu düşünüyordu. Gözlerini kapatarak sabahı tekrar gözden geçirdi ve onu kızdırabilecek herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey bulamayınca kendini uykuya bıraktı.

"KIARA," diye seslendi daha önce duyduğundan daha nazik bir sesle biri.

"Kiara, uyan."

Gözlerini açtı, Randy'yi bekliyordu ama karşısında Orson'ı buldu. "Orson?"

"Kötü bir rüya görüyordun," dedi ve o konuştuğunda geçmişinin gölgeleri kayboldu.

Rüya hakkında tek söylediği "Randy," oldu. Günün ortasında uyumaya gittiğine inanamıyordu. Bunu yapmayalı yıllar olmuştu. "Neden uyanıksın? Canın acıyor mu? Saat kaç?"

Gülüşü onu biraz sakinleştirdi. "Bakalım bunların hepsini doğru sıraya koyabilecek miyim? Çünkü ben de uyukluyordum ve senin çığlıkların beni uyandırdı. Şu anda çok kötü değil. Ve sana bir saat dinleneceğime söz vereli yaklaşık iki saat oldu."

Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı.

"Kahretsin," dedi, gülümseyerek aldı. "Bunca zamandır cebinde miydi?"

"Geri alıp almadığınızı öğrenebilmem için en iyi yer burası." Cebini yokladı. "Hissedebiliyorsam, hâlâ benimledir."

"Sinsi." Herhangi bir aramayı veya mesajı kaçırp kaçırmadığını görmek için telefonuna bakmadı bile; ikinci kez bakmadan kendi cebine kaydırıldı. Birkaç saat önce geri istemek için yaygara koparmış olması şaşırtıcıydı.

"Kiara," dedi, dikkatini cebindeki eşyadan uzaklaştırarak. "Bugün değil, çünkü yeterince duygusal yoğunluk yaşadık, ama yakında sen ve ben Randy ile olan ilişkini konuşacağız."

Başıyla onayladı. Jedidiah'yla olanları düşününce, onun da aynı şeyi söylemesini bekliyordu. Randy hakkında konuşmak istediği bir şey değildi. Tercihi olsaydı, kışını ve onunla geçirdiği onca zamanı zihninin en ücra köşelerine gömer ve onu bir daha asla düşünmezdi. Ama onunla geçirdiği zamanla yüzleşmeden asla hayatına devam edemeyeceğini de biliyordu. Eğer o zamanlar hakkında biriyle konuşması gerekiyorsa, bunun Orson olmasını istiyordu.

"Bu konuyu bugünden önce konuşmuş olsaydık, işleri farklı şekilde ele alırdım" dedi.

"Özür dilerim, efendim." Başını öne eğdi. Orson'a her şeyi anlatmalıydı. Bunun yerine ona hiçbir şey söylememişti ve sonunda incinmişti. "Sana söylemeliydim."

"Neden özür diliyorsun? Bu benim hatamdı. O adamla bir geçmişiniz olduğunu biliyordum. Bunu bilmek için ısrar eden ben olmalıydım."

Bir itaatkâr olarak geçirdiği onca zaman boyunca, daha önce hiç bir Dom özür dilememişti. Bunun sebebinin Domların özür dilediklerinde kendilerini zayıf ya da daha düşük bir Dom gibi göstereceklerinden korkmaları olduğunu tahmin ediyordu. Ama özür dilemek

Orson zayıf ya da daha değersiz görünüyordu. Aslında, şimdi ona özür dilemeden Önceki halinden daha fazla saygı duyuyordu.

"Tanıdığım hiçbir Dom'a benzemiyorsun," diye fısıldadı.

Sırıttı ve alnından öpmek için eğildi. "Bu özel adamlar hakkında sahip olduğum az bilgiye dayanarak, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Kiara tüm Domların Randy'den çok Orson'a benzeyip benzemediğinden emin değildi ama gerçek şu ki umurunda bile değildi. Muhtemelen tanışabileceği hiçbir Dom onu Orson gibi etkileyemezdi. Başka hiçbir Dom onun kadar koruyucu, nazik olamaz ya da onun için her şeyi yapmak istemesine neden olamazdı.

Bu konuda çok fazla düşünürse muhtemelen onu korkutacaktı. Kahretsin, sadece birkaç kez birlikte olmuşlardı ve ikisi arasındaki bu şeyi keşfetmeye sadece o çiftlikte kalırken karar vermişlerdi.

Kendini Orson'dan başka bir Dom'la göremiyorsa, bir şekilde mahvolmuştu. İki seçeneği vardı. Orson'la ilişkisini şimdi bitirmek ya da dayanmak ve sürdüğü sürece tadını çıkarmak.

Aslında karar vermemişti. Şimdiye kadar yaşadığı en iyi şeyi sona erdirmek ya da şimdiye kadar oynadığı en iyi Dom'dan erken vazgeçmek niyetinde değildi. Bu şeye elinden geldiğince uzun süre binecekti ve onun izin verdiği kadar dayanacaktı.

Eğer taşındığında bu her şeyin sonu olacaksa, bunu kabullenip yoluna devam edeceğine dair kendine söz verdi. En azından aynı derecede inanılmaz Dom'la birkaç inanılmaz hafta geçirdiği için kalbinde mutluluk vardı.

Her nasılsa.

CHAPTER 15

ORSON

Kiara sonraki iki gün boyunca evden çıkmasına izin vermedi. Elbette onun gitmesine fiziksel olarak engel olmayacağını biliyordu ve eğer isteseydi gidebilirdi. Ancak bunu yaparsa, onun kötü hemşire rutinini kaçırmış olacaktı ve bu utanç verici olurdu çünkü Kötü Kıç Hemşire Kiara ateşliydi.

Evet, onu olması gerekenden daha fazla kızdırmıştı ama dürüst olmak gerekirse onu kim suçlayabilirdi ki? Kadının ona karşı durması ve kesin bir dille evi cesedini çiğneyerek terk edeceğini söylemesi... Muhtemelen onu bu şekilde tahrik etmemeliydi.

Ancak bu sabah, kahvaltıdan sonra her şeyin temizlendiğinden ve kaldırıldığından emin olduktan sonra, ona biraz dışarı çıkacağını söylediğinde, sadece başını salladı. Şaşırmış ve kuşkusuz biraz da hayal kırıklığına uğramış bir halde anahtarlarını alıp dışarı çıktı.

Jedidiah oyun odasından ayrıldıktan sonra atacağı adımları tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Orson diğer adamın arayacağını ya da bir mesaj göndereceğini düşünmüştü. Neler olduğunu açıklamaya çalışacak bir şeyler. Ama Orson hiçbir şey duymamıştı ve bunu düşündükçe daha da sinirleniyordu.

Bu yüzden dışarı çıkar çıkmaz yaptığı ilk şey kamyonetine binip Jedidiah'nın arazisine doğru gitmek oldu. Orson geleceğini önceden haber vermeyecek ya da aramayacaktı. Jedidiah'nın olaydan bu yana akla gelebilecek birkaç mazeret bulmak için bolca zamanı vardı ama umarım Orson'un habersizce ortaya çıkması adamı o kadar sinirlendirirdi ki gerçeği söylemekten başka bir şey yapamazdı.

Çiftliğin ana ofisini bulması uzun sürmedi. Orson içeri girdi ve küçük bir masanın başında Jedidiah'ya çok benzeyen bir kadın buldu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye

sordu. "Jedidiah'ı arıyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Ve sen?"

"Orson Kent," diye cevap verdi. "Komşu çiftliğin sahibiyim."

"Teşekkür ederim Bay Kent," dedi çok daha kibar bir tonda. "Üçüncü derece için özür dilerim. Bugünlerde bunu asla bilemezsiniz ve gerçek şu ki, çok fazla yaya trafiği almıyoruz."

Sesi samimi geliyordu ve başka türlü olacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu ama söylemediği başka bir şey vardı. Yine de şu anda, eğer paylaşmaya istekli değilse bunun ne olduğu konusunda endişelenecek zamanı yoktu. Jed'le konuşması gereken tek bir şey vardı, sadece tek bir şey. Diğer her şey beklemek zorundaydı.

"Endişelenme," dedi ona başıyla arkasındaki kapıları işaret ederek. "O arkada mı?"

"Hayır, değil." Bir kez daha ses tonunda bir tuhaflık vardı ama yine görmezden geldi. "Aslında şu anda dışarıda."

"Bekleyebilirim." Orson etrafta bir sandalye aradı ama göremedi. "Ne zaman dönmesini bekliyorsun?"

"Söylemedi."

Tabii ki bilmiyordu. Ve Orson, Kiara'nın peşinden bir arama ekibi göndermesini engellemek istiyorsa, kim bilir daha ne kadar bekleyemezdi. Kiara'nın makul gördüğü bir süre içinde eve dönmezse bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Jedidiah'ın kız kardeşi olması gereken kadına "Sonra uğrarım," dedi ve dışarı çıktı. Jedidiah'yı görmeden önce aramak istememişti ama başka seçeneği olmayabilirdi, adamın peşinden gidip gelmeye devam etmek gibi bir planı yoktu.

Arabayla evine dönerken, Jedidiah'nın ofisindeki kadına izler hakkında soru sorması gerektiğini fark etti. Kelly bir gün önce eve uğramış ve arazisinde hiç iz görülmediğini bildirmişti. Jedidiah'nın arazisinde iz bırakan her kimse, muhtemelen sadece meşhur mağaraları görmek isteyen zararsız ziyaretçilerdi.

İçeri girdiğinde Kiara mutfaktaydı. Arabayı çekerken ön pencerenin yanında bir hareket fark etmiş ve onun olduğundan şüphelenmişti.

Gözcü onun gelişini haber verdi. Ona takılmayı ve Calvary'yi göndermeye ne kadar yaklaştığını sormayı düşündü ama onu görünce vazgeçti.

Kahretsin, gülümsediğinde dünyayı aydınlatabilirdi.

"Beklediğimden erken döndün," dedi. Tarçın ve şeker gibi kokuyordu, yani belli ki gittiği süre boyunca ön pencereden dışarı bakmamıştı.

"Kendim olmayı planladığımdan daha erken," diye itiraf etti. "Görüşmek istediğim kişi müsait değildi."

Gülümsemesi soldu. "Bu tekrar dışarı çıkacağın anlamına mı geliyor?" "Hayır," dedi. "En azından bugün değil. Bugün evde kalmayı tercih ederim."

Gerçek şu ki, günü onun içinde geçirmeyi tercih ederdi. Oyun odası olayından beri fiziksel hiçbir şey yapmamışlardı. Kendisi ağırdan almak zorundaydı ama onun da aynı şeyi yapması için bir neden yoktu. Birlikte yapabilecekleri ve kaburgalarının kaldıramayacağı pek çok şey vardı. Alternatif olarak, ona tek başına yaptırabileceği ve kendisi için de kabul edilebilir bir aktivite olacak pek çok şey vardı.

Fiziksel durumu nedeniyle değil, daha ziyade zihinsel durumu nedeniyle onunla hiçbir cinsel ilişkiye girmemişti. Oyun odasına geri dönmeden önce. Hatta ona tekrar dokunmadan önce oturup geçmişini tartışmışlardı.

Bugün her zamanki gibi iyi bir gündü.

"Oturma odasına geçelim ve oturalım," diyerek onu mutfaktan dışarı çıkardı. "Son konuştuğumuzda yarım kalan ya da dokunulmayan birkaç konuyu konuşmamız gerekiyor. Eğer konuşmaya hazırsan tabii."

Kiara derin bir iç çekerek onun yanına oturdu. "Hazır olabileceğimden emin değilim. Kendime, ancak bu konu hakkında konuşursam hayatıma devam edebileceğimi söylemem gerekiyor."

CHAPTER 16

KIARA

SBir yıldır bir beyin cerrahına gidiyormuş ve işlerin ciddileştiğini düşünüyormuş. Kızın ailesiyle tanışmış.

Pensacola, Florida'daki ailesini ziyaret etmek için geçici planlar yapıyordu. Soran herkese inkar etse de, nişan yüzüklerine bile bakmıştı, ama sadece kendi bilgisayarında ve etrafta kimse yokken.

"O kız olmak istemedim," dedi. "Bir elmas için sürekli dırdır eden kız."

Yılbaşı gecesi soruyu soracağına kendini ikna etmişti. Otuz birinci Aralık sabahı erkenden ikisinin de çalıştığı hastaneden acil bir telefon aldığında, bunun evlenme teklifi sürprizinin ilk adımı olduğunu düşündü. Ama başka bir şey olmayınca, bunun gerçek bir acil durum olduğunu düşündü. Sonunda o gece saat on buçukta arayarak bütün gün karmaşık bir vaka üzerinde çalıştığını ve çok yorgun olduğunu bildirdi. Bu yıl "yeni yıl şeyi" yapmamalarının bir sakıncası var mıydı?

"Elbette ona sorun olmadığını söyledim," dedi. "Beni planladığımız gibi dışarı çıkarmak için giyinip kuşanmasında ısrar etmek ne kadar bencilce olurdu?"

Yine de ayrı kalmaları için bir neden göremiyordu. Aylar önce ona şehir merkezindeki çatı katının anahtarını vermişti. Planından heyecan duyarak bir piknik sepeti hazırladı, en sevdiği iç çamaşırlarını çıkardı ve uzun bir trençkotla görünümünü tamamladı.

İçeri girdiğinde çatı katı karanlıktı ve onu uyandırmak istemediği için yiyecekleri kaldırmak üzere mutfığa girdi. Oradan balkonunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu; adam balkonda durmuş Baş Hemşire Memurunu arkadan beceriyordu. Kiara'nın o andan önce arkadaşı olarak gördüğü bir kadın.

"Eve varır varmaz istifamı sundum," dedi. "Ve ona kitaptaki her ismi ve daha fazlasını söyleyen bir mesaj gönderdim. Cevap verdiğinde özür bile dilemedi. Sadece anahtarlarını geri verme konusunda endişelenmememi çünkü kilitleri değiştireceğini söyledi."

Okul sisteminde oldukça hızlı bir şekilde iş bulabildi ve hastaneye benzemeyeceğini düşündüğü için tereddüt etmeden kabul etti. Haklıydı ama çok sevdi.

Birkaç ay sonra, yerel bir BDSM kulübünde birkaç kez oynadı, ancak sadece halka açık yerlerde ve asla aynı adamla iki kez oynamadı. Uzun yıllardır cinsel itaatkârlık yapıyordu, ancak hiçbir zaman gerçekten bağlandığı bir Dom bulamamıştı. Arkadaşları onu dışarı çıkmaya ve yeni erkeklerle tanışmaya teşvik etti, sonunda onu çevrimiçi bir tanışma uygulamasına göndermeye ikna etti. Aldığı cevapların sayısı karşısında şok oldu. Ve büyük bir kısmından iğrenmişti.

"Tam havlu atmaya hazırlanırken Randy'nin e-postası geldi. İtiraf etmeliyim ki ilk önce dikkatimi çekti çünkü kulağa çok normal geliyordu. Gerçi şimdi 'normal'in göreceli olduğunu anlıyorum."

Bir kez çıkmışlar ve iyi anlaşılmışlar. Randy iyi, nazik ve komik biriydi. Yakışıklı bir çocuktı ve ona bir kraliçe gibi davranıyordu. Randy'yi tanıştırdığı herkes onu sevmişti, ailesi hariç ve o da bunu kızlarından birini ellerinden alma potansiyeli olan birinden hoşlanmamalarına bağlıyordu.

"Şimdi durumun böyle olmadığını görebiliyorum çünkü Evan'ı kesinlikle seviyorlar." Onun yanına taşınana kadar hiçbir şeyin ters gittiğini hissetmemişti ve bir gün bir arkadaşı onu uzun zamandır görmediklerini söyledi. Geriye dönüp baktığında haklı olduklarını gördü. Etrafında sadece onun arkadaşları vardı. Onu herkesten nasıl soyutladığını fark ettikten sonra önce korkmuş, sonra da öfkelenmişti.

"Bana ilk vurduğu zaman, o gece ona başka insanlarla görüşmemizin daha iyi olacağını düşündüğümü söylediğim zamandı. Karnıma yumruk attı, "Hayır" dedi ve sonra akşam yemeğinde ne olduğunu sordu."

O zamandan önce BDSM ile uğraşmışlardı, ancak ondan sonra işi yatak odasının dışına bile taşıdı. Ne zaman bir yere gitse, onu takip ediyor ya da adamlarından birine yaptırıyordu. Onu tuzağa düşürmüştü ve kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Yeni BDSM oyunları daha önce deneyimlediği her şeyden farklıydı. Her zaman korkuyor, sık sık inciniyor ve karşılığında nadiren zevk alıyordu. Adam onun korkusundan besleniyor ve bundan zevk alıyor gibiydi.

aşağılanma. Üzücü bir psikolojik sahneden sonra bir gece, onun oyun odasında yere kıvrıldı çünkü adam onu başka bir yerde uyumaya layık görmemişti. Orada, sabahın erken saatlerinde, onu alt etmek için bir plan yaptı.

"Ondan uzaklaşmazsam, sonunda beni öldüreceğini biliyordum."

Ertesi gün, isimsiz bir ihbar sayesinde Teksas Eyaleti, yetkililerin yıllardır peşinde olduğu yasadışı bir köpek dövüşü kulübünü basmayı başardı. Kulüp üyeleri sadece köpek dövüşleriyle değil, uyuşturucuyla da ilgileniyorlardı. Randy her şey olup bittiğinde kulüpteydi, tıpkı onun olacağını bildiği gibi. Ona haklarının okunduğu an, Randy'nin evinden temelli taşındığı andı. Adamları onu izlemiyordu çünkü onu kefaletle çıkarmaya çalışıyorlardı.

"Reddedildi çünkü Rusya'ya tek yönlü bir uçuş rezervasyonu yaptığını tespit ettiler." Homurdandı. "Şimdi o bileti harcadığım en iyi para olarak anıyorum."

Elbette Randy onun gitmesine bu kadar kolay izin vermeyecekti. Ona mesaj üstüne mesaj göndererek, onu terk ettiği ve gerektiği gibi savunmak için yanında durmadığı için nasıl pişman olacağını anlattı. Parmaklıkların arkasından bile olsa hayatını nasıl cehenneme çevireceğini anlatıyordu.

Ama o tüm bunları boş tehditler olarak gördü ve endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Onu geride bırakmak için elinden geleni yaptı ve onu tanıyan herkese iyiymiş gibi davrandı. Arkadaşlarının ayarladığı birkaç rastgele adamla çıkacak kadar ileri gitti ama hiçbirisiyle ikinci bir buluşma yapmadı. Gerçek şu ki, o adamlarla çıkmaktan nefret ediyordu.

"Her zaman herhangi bir kırmızı bayrak arayışındaydım ve randevunun çoğunu bir erkeğin söylediği her kelimeyi parçalara ayırarak geçirdim."

Yine de, sonuçta hayatına devam etmek için iyi bir iş çıkardığını düşündü.

Ta ki Randy teknik bir hata yüzünden serbest bırakılana ve tehditlerini gerçekleştirmek için geri döneceğinden korkana kadar. Serbest bırakılacağını duyunca yaptığı ilk şey en yakın banyoya koşup kusmak oldu. Orada, soğuk fayans zeminde, hiç ilerlemediğini fark etti. Kısa bir süre sonra Kelly ile temasa geçti.

"Ve gerisi tarih oldu," diye bitirdi sözlerini hissetmediği bir gülümsemeyle.

Orson onun yanında kıpırdamadan oturuyordu, dudakları birbirine yapışmıştı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yapma bunu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne yapmak?"

"İyiymişsin ve her şey yolundaymış gibi gülümse."

Başını öne eğdi. "Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kendin ol," dedi ona. "Senden tek istediğim bu. Bana karşı dürüst olman. Eğer korkuyorsan, bana söyle. Kızgınsan, bilmek istiyorum. Moralin bozursa ya da kendini iyi hissetmiyorsan, maske takma, beni içeri al."

"Böyle davrandığım tek kişi Kelly, o zaman bile ona hiçbir şey söylemedim." Kelly Randy'nin ona vurduğunu biliyordu ama Kiara ona zihinsel tacizden hiç bahsetmemişti.

Orson derin bir nefes aldı ve omuzları az önceki sertliğini biraz olsun kaybetti. "Neden ona hiç söylemediğini düşünüyorsun?"

Kadın hemen cevap vermedi. Sağlam elini başının tepesine götürdü ve parmaklarını uzun, yumuşatıcı darbelerle saçlarının arasından geçirdi. Tanrım, adamın parmaklarında sihir vardı. Kadın gözlerini kapattı ve saçlarından her geçişinde, adam sanki hırpalanmış kalbinin küçük bir parçasını iyileştiriyordu.

Sorusu kafasında yankılandı ve verdiği cevapla birlikte, daha önce hiç kabul etmediği gerçekler içinden döküldü. "Ona söylemedim çünkü utanıyordum. Neden, emin değilim. Belki bana böyle davranmasına izin verdiğim için ya da içten içe bana yaptığı her şeyi hak ettiğimi düşündüğüm için. Bilmiyorum."

Orson'ın sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Bunların ikisinin de doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Onunla dövüşecek durumda değildin ve hayır, sana böyle davranılmasını hak etmedin. Yemin ederim, onu elime geçirdiğimde ölmüş olacak."

"Hayır, Orson." Dönüp ona baktı. "Kelly de aynı şeyi yapmak istedi. Bunu yapmasına izin vermedim ve sana da izin vermeyeceğim. O senin hayatını mahvetmeye değmez."

"Buna sizin karar verip veremeyeceğinizi bilmiyorum."

Daha fazla zorlamadı, ancak sessizliğinin kabullenme olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederdi ama ona söylemesi gereken bir şey daha olduğunu biliyordu.

"Geçen gün Jedidiah'ın seninle konuşmak için geldiği izler mi?" diye sordu.

Sorusu onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi. Cevap verirken yüzü ifadesiz kaldı. "Evet, peki ya onlar?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kucağına baktı, yutkundu ve başını bir kez daha kaldırdı. "Sence bunun Randy olma ihtimali var mı?"

ya da adamları?"

Hemen cevap vermedi ve kız onun cevap vermeden önce düşünmek için zaman ayırmasını takdir etti. "Şu ana kadar izler sadece Jedidiah'ın arazisinde görüldü. Eski sevgilinize ya da onunla akraba olan birine ait olmadıklarını düşünmesem de, öyle olsalardı burada da birkaç tane görmemiz gerekirdi diye düşünüyorum. Kelly bana hiç olmadığına dair güvence verdi."

Kelly ona bunu söylemişti ama o da Orson'ın aynı şeyi söylediğini duymak istiyordu. Kiara kız kardeşini seviyordu ama bazen Kelly'nin ona tüm gerçeği söylemediğinden endişeleniyordu. "Bir an için o olduğunu düşündüğün bir şey olursa bana haber verirsin, değil mi?"

"Kiara," dedi, doğrudan gözlerinin içine bakarak ve vahşiliği nefesini kesti. "Beni dinle. Sana daha önce aramızdaki her neyse dürüstlük gerektirdiğini söylediğimde, bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu kastetmiştim. Sana karşı dürüst ve şeffaf olacağım, tıpkı senin de bana karşı olmanı istediğim gibi. Dürüst olmak, yarım doğrular ya da bir şeyler saklamak anlamına gelmez. Eğer o pislik herifin seni düşündüğüne dair en ufak bir fikrim olursa, bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

Ona inanmıştı. Orson öyle kayıtsızca söz verecek bir adam değildi. Ona bir şey söyleyeceğini söylediye, söylerdi. "Teşekkür ederim."

Sağlam eliyle uzandı ve bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. "İyi olanı yaptığım için bana teşekkür etmene gerek yok. Amacım bir gün sıradanlıktan daha fazlasını hak ettiğini ve biri sana söz verdiğinde beklentinin sözünü tutması olması gerektiğini anlamayı sağlamak. Bu kural olmalı, istisna değil."

Sözlerini anlıyordu ama bunun gerçekten böyle olacağına inanmakta zorlanıyordu. Belki onun zihninde bu çok mantıklıydı ama geçmişte böyle bir deneyimi olmamıştı ve gelecekte insanların daha iyiye doğru değişmesi için bir neden göremiyordu.

Şüphesi yüzünden okunuyor olmalıydı. Kıkırdadı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Bir gün haklı olduğumu göreceksin."

Ona inanmaktan başka bir şey istemiyordu.

CHAPTER 17

ORSON

IKiara'nın ne kadar kızgın olduğunu anlamaması için öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. Kiara'nın onun ne kadar kızgın olduğunu

ona herhangi bir şey için kızgındı. Belki de Randy'yi rahat bırakacağını hiç söylemediği gerçeğini fark etmemişti. Ancak büyük olasılıkla eski sevgilisi konusunu kapatmış ve daha sonra açmayı planlamıştı. Bu iyi bir şeydi. Normalde bugün daha fazla tartışılması gereken bir konuyu bir kenara itmezdi ama Randy hakkında konuşarak ya da düşünerek daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Keşke Jedidiah'la daha önce konuşabilseydi, hem Kiara'yla oyun odasında neler olduğunu konuşabilirlerdi hem de izleri takip edebilirlerdi. Evet, Jedidiah Orson'a soruşturmayla ilgili bilgi vereceğini söylemişti ama bu, oyun odasında onlara katılmadan önceydi.

Orson, izlerin Randy'yle ilgili olduğunu düşünmediğini söylerken Kiara'ya doğruyu söylemişti. Öyle olsaydı, eşleşen izlerin kendi arazisinde bulunacağına inanıyordu. Randy, Jedidiah'nın arazisi gibi uzak bir yerden kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi takip etmekten memnun olacak birine benzemiyordu. Özellikle de Kiara'nın zamanının ne kadarını başka bir adamla ve onun evinde yalnız geçirdiğini biliyorsa. Randy, Kiara'nın onunla oynadığını bilseydi, büyük olasılıkla şeytani davranırdı.

Ancak, mevcut izlerin Randy'yle ilgili olmadığını düşünmesi, yakında bazılarının ortaya çıkmayacağı anlamına gelmiyordu. Endişesinden Kelly'ye bahsetmişti ve o da aynı fikirdeydi. Ekibi alarmdaydı ve en ufak bir gariplik ya da şüphe uyandıracak bir şey olup olmadığına bakıyordu.

Kiara ayağa kalktı ve onu bir an için sersemleten bir hareketle ayaklarının dibinde diz çökerek geniş ve güven dolu gözlerle ona baktı.

Eli hemen kızın saçlarına gitti. "Kiara?" "Bana geçmişini anlatacak mısın?" diye sordu.

Konuşmak istemedi. Onunla bir ilgisi yoktu ama geçmişi hakkında kimseyle konuşmak istemiyordu. Evan bile her şeyi bilmiyordu. Orson'ın planı çocukluğundaki kâbusu mezara götürmektir. Belki de ona önemli noktaları anlatabilir ve sonra da üniversiteye ve daha iyi zamanlara atlayabilirdi.

Ama onun güven dolu gözlerine baktığında, kendisiyle son derece kişisel ve acı verici bir şey paylaştığını biliyordu. Daha azını yapamazdı. "Geçmişim güneş ışığı ve mutluluktan ibaret değil Kiara. Çoğu karanlık ve çirkin." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun bir önemi olmadığını fark etti. Az önce kendi karanlık ve çirkin geçmişini paylaşmayı bitirmişti.

"Ve?" diye sordu, belli ki onun düşüncelerini paylaşıyordu.

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Haklısın, elbette. Ama eğer bu konu hakkında konuşacaksam, yerde değil kucağında olmanı istiyorum."

Ona ayı verdiğini düşünebilirdiniz. Onun dokunulmayı ne kadar arzuladığını hatırlaması gerekiyordu. Onun dokunuşuyla asla rahatlamadığı gözünden kaçmamıştı. Kaburgalarına dikkat ederek ve ona acı vermemek için kucağına süründü.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Normalde öyle olmazdı. Çok fazla fiziksel temas konusunda hiçbir zaman rahat olmamıştı. Tahakkümden neden bu kadar hoşlandığının bununla bir ilgisi olup olmadığını hep merak etmişti. Çünkü bu ona birinin ona ne kadar dokunacağı konusunda kontrol sağlıyordu.

Ama Kiara için durum böyle değildi. Ona dokunmak istiyordu ve dokunuşunun onu nasıl etkilediği onu şaşırtıyordu. Ona dokunmayı umursamamakla kalmıyor, bu sadece hoşlandığı bir şey değil, aynı zamanda en az onun kadar ihtiyaç duyduğu bir şey haline geliyordu.

"Çok," diye kabul etti ve anlatmaması için bir neden görmeyerek kendi hikayesini anlatmaya başladı. "Annemi hiç tanımadım. Babam ondan hiç bahsetmedi ve ben büyüyüp kendimi araştırana kadar onun doğum sırasında öldüğünü öğrenemedim."

Kiara şok olmuş gibi bir nefes verdi ve kollarını ona sımsıkı doladı. Hikâyesini ilk duyan kişi olarak doğru seçimi yaptığını teyit etmesi için tek gereken buydu.

"O zamanlar," diye devam etti. "On yedi yaşındaydım ve mezun olmaya hazırlanıyordum. Babam yaklaşık on iki yıldır yeniden evliydi. Üvey annem Lenora hakkında iyi şeyler söyleyemem. Onunla neden evlendiğinden emin değilim. Aklıma gelen tek şey, bir şekilde ona şantaj yaptığı. Sıkı bir dini terbiye almış ve bu inançlarını dünyanın geri kalanına yaymaya kararlı, sert ve öfkeli bir kadındı. Ona göre, buna başlamanın en iyi yolu kendi ailesiydi."

Kiara'nın yüzü, o zehirli ortamda büyürken hissettiği dehşeti yansıtıyordu.

"Annemin ölümü konusunda babamla yüzleştim ama bunu üvey annem yanıdayken yapmak gibi bir hata yaptım." Başını iki yana salladı, o günü tüm sefil ayrıntılarıyla hatırlıyordu. "Güldü ve annemin bir cadı olduğunu ve şeytanın işini yaptığını söyledi. Babam annem hakkındaki yalanlarını kusmasını engellemek için tek kelime etmedi. Sadece orada oturdu ve ona izin verdi. Onu tanıımıyordum ama o benim annemdi ve onu savunma ihtiyacı hissettim. Ama o kadın tek kelime etmeme bile izin vermedi. Lenora o günle ilgili tek bir pişmanlığı olduğunu söyledi. Şeytanın oğlunun yaşamasına asla izin vermemesi gerektiğini söyleyene kadar neden bahsediyor olabileceğini bilmiyordum. O zaman bile o kadar şaşırmıştım ki benden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı."

"Aman Tanrım, Orson," dedi Kiara, yüzü solgundu. "Aman Tanrım."

Kiara kendi payına düşen zorluklara katlanmıştı, Orson bunu inkâr edemezdi ama çocukluğu daha başlamadan elinden alınmamıştı. Onu her zaman destekleyen ve bugün de destekleyen sevgi dolu bir ailede doğma şansına sahipti. Pastoral yetiştirilme tarzından başka bir çocukluğu kavramakta zorlandığını hayal etti. Tıpkı kendisinin koşulsuz sevgiyle büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi.

Geçmişinde bu kadarını başarmıştı. Derin bir nefes aldı ve bitirmeye hazırlandı. "Babam ona sessiz olmasını söyledi, ama o yeterince uzun süre sessiz kaldığını söyleyerek karşılık verdi. Ona karşı başka bir şey söylemedi. Orada öylece oturduğuna inanamadım. Bu kadın karısını öldürdüğünü itiraf ediyor ve oğlunu da öldürmediği için pişmanlık mı duyuyordu? Daha sonra annemden her zaman haberdar olduğunu öğrendim ama bugüne kadar annemin benim hakkımdaki hislerini bilip bilmediğinden emin olamadım."

Kiara'ya baktı ama onun şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi.

"O gün evden taşındım. Yanıma pek bir şey almadım. Sadece birkaç parça giysi. Mezun olana kadar arkadaşlarımla kanepelerinde uyudum.

Ertesi gün Delaware'e taşındım, orada tam burs kazandım ve çalışmaya başladım. Bir daha asla geri dönmedim ve taşındığım günden beri babamla konuşmadım."

"Seni suçladığımı söyleyemem," dedi Kiara ürpererek.

Kollarını onun etrafında sıktı. "Lenora'dan haber aldım."

"Duydun mu?"

"Las Vegas'ta ilk kulübümü açtıktan hemen sonra." Telefona cevap verdiğini ve onun sesini duyduğunu hatırlıyordu. Babasının öldüğünü sanıyordu ama onun arama nedeni bu değildi. "Bana şu anki mesleğimin sadece şeytanın oğlu olduğumu ve dünyayı daha fazla kirletmeden yok edilmem gerektiğini kanıtladığımı söyledi. Telefonu yüzüne kapattım."

"Üvey anne etiketini hak etmiyor," dedi Kiara. "Onda annelik adına hiçbir şey yok."

"Katılıyorum," dedi. "Ama onu çağırarak kadar aşağılık bir şey düşünemiyorum."

"Bana artık ondan haber almadığımı söyle."

"Yapmadım." Daha gençken, onun gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmeden önce, kendisini sevmesi için yapabileceği şeyler üzerine beyin fırtınası yapardı ama yaptığı hiçbir şey yeterince iyi olmazdı. Yaptığı her şeyde mutlaka bir kusur buluyordu.

Kiara, "Siz gerçekten etkileyici bir adamsınız," dedi.

"Ne?" Bir yanı, geçmişle ilgili gerçeği öğrendikten sonra ondan olabildiğince kaçmasını bekliyordu. O daha iyi bilmeliydi. Kiara öyle biri değildi. Üvey annesi yüzünden onu küçümseyeceğini düşünmek, onun nasıl bir kadın olduğunu hafife almak demektir.

"Bu kadar çok nefretin içinde büyümek," dedi. "Ve bir yetişkin olarak bunun tarafından tüketilmemek."

"Bu bilinçli bir seçimdi," dedi. "Beni değiştirmesine ya da onun gibi acı ve nefret dolu biri olmasına izin vermeyi reddettim."

"Kesinlikle," dedi. "Seni bu kadar etkileyici yapan da bu."

Bunu etkileyici bulmuyordu, daha ziyade üvey annesinin kazanmasına izin vermiyordu. Kiara'yla bu konuda tartışmayacaktı, onunla yapmayı tercih edeceği daha pek çok şey varken olmazdı. Günün geri kalanı için planlarının ne olduğu hakkında bir fikri olsa onu durdururdu, bu yüzden ona söylemedi. Aklındaki şey için muhtemelen çok erkendi, ama lanet olsun, bunu yapacaktı. Yavaş ve nazik davranacaktı.

Kadını üzerine oturacak şekilde konumlandırdı. "Her yerim etkileyici mi bilmiyorum ama hiç şikâyet etmediğim birkaç yerim var." Kalçalarını döndürerek ona özellikle bir kısmını gösterdi.

Başını sallarken bile nefesini içine çekti. "Orson, sanmıyorum..."

Yakınına eğildi, burnunu boynuna dayadı ve onun eşsiz kokusunu içine çekti. "O zaman şimdi başlama."

"Orson," diye daha güçlü bir şekilde konuştu, ellerini göğsüne koyarak geri itti. "Yapmamalısın."

"Sanırım ne yapmam ve yapmamam gerektiğini en iyi ben bilirim."

"Ama-" diye başladı, adamın parmağı dudaklarına değince durdu.

"Şşşt," dedi adam. "Eğer herhangi bir sıkıntı belirtisi gösterdiğimi görürsen, durabilirsin."

Ben."

"Elbette," dedi. "Eminim bu aramayı yapabilecek kadar aklım başımda olacak."

Adamın istediği olsaydı, kızın aklı başına gelmezdi ama ona hayır demesinden korktuğu için onunla aynı fikirde olmazdı. Ama ona yalan da söylemezdi.

"Söz veriyorum, eskisi kadar zorlayıcı ve sert olmayacağım," dedi.

Ona inanmamış gibi bir kaşını kaldırdı ve gerçekten de onu suçlayamazdı. Şimdiye kadar birlikte oldukları her seferinde hem sert hem de zorlayıcı olmuştu.

"Yavaş ve nazik olabilirim," dedi.

"Yavaş ya da nazik kelimelerinin sözlüğünüzde olduğunu bile bilmiyordum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun kızım?" diye sordu, ciddi Dom sesini kullanmaya çalışarak ama beceremeyerek çünkü kızın ona ukalalık yapmasını çok seviyordu.

"Tabii ki hayır, efendim." Kirpiklerini çılginca kırpıştırdı. "Nasıl şımaracağımı bildiğimden emin değilim."

"Ve şimdi yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştiriyorsun."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama adam kalçasının üst kısmına sert bir tokat atarak onun sözünü kesti. Sonuçta çıkan inlemesi, onunla yavaş olma konusunda en ufak bir umudu varsa, bunun devam etmesi gereken bir yol olmadığını hatırlatmak için yeterliydi.

"Yatak odama git ve beni bekle," dedi. Umarım kısa süreli ayrılık, ihtiyaç duyduğu şekilde ilerlemesine izin verecek kadar sakinleşmesine yetecektir.

CHAPTER 18

KIARA

Kiara, Orson'ın yatak odasına doğru yürüdü. Adamın yavaş ve sakın olmasını umuyordu çünkü onu geri çevirecek güce sahip değildi. Eğer seks yüzünden tekrar yaralanırsa, muhtemelen işi bırakacaktı. En son seks yaptıklarında onu durduramamış olması yeterince kötüydü, ama bu sefer çok daha kötü olacaktı çünkü şimdi onun potansiyelini biliyordu.

Yaralanma.

Ya da daha doğrusu, onu yaralama potansiyelinin farkındaydı.

O bir hemşireydi. Onun işi hastalarının iyileşmesini sağlamaktı, onları daha da kötüleştirmek değil. Onunla aynı fikirde olsun ya da olmasın, son seferinde yaptığı şey tam olarak buydu.

Yine de, işte buradaydı, tekrar seks yapabilmek için koridorda yürüyüp onun odasına gidiyordu.

Dünyanın en kötü hemşiresiydi.

Ancak eşikten geçip yatak odasına adımını atarken ve onay cümlelerini fısıldarken, olabilecekler ya da olamayacaklar üzerinde daha fazla durmayı reddetti. Orson'ı hiçbir şey yapmaya zorlamıyordu. O risklerin farkında olan yetişkin bir adamdı.

Ama daha da önemlisi, onun geçmişteki acılarını bir şekilde dindirmek istiyordu. Üvey annesinin ona verdiği zararı hiçbir şey silemezdi, özellikle de seks. Ama bunu biraz olsun hafifletmesi mümkünse, elinden geleni yapardı. Bunu ona söyleyeceğinden değil. Asla söylemezdi. Nasıl söyleyecekti ki? Söylerse, onu acınacak bir sikiş olarak gördüğünü düşünürdü ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Ona sadece kendisini odasında beklemesini söylemiş ama nasıl bekleyeceğini söylememişti. Ne yapacağını mı görmek istiyordu yoksa nasıl yapacağını umursamıyor muydu belli değildi.

bekledi. Ama hangisi olursa olsun, ona göre bir itaatkârın bir Dominantı beklemesinin tek bir yolu vardı.

Kiara onun odasına girer girmez soyundu, giysilerini hızla çıkarıp attı ve bunu yaparken zihnini ondan başka her şeyden boşalttı. Odanın ortasında diz çöküp nefes almaya başladığında, sahnenin tadını tam olarak çıkarabilmek için içinde bulunması gereken kafa yapısına hızla yaklaşıyordu. Orson'ın koridordaki ayak seslerini duyunca daha da derinlere daldı.

Yatak odasının kapısını kapattığında çıkan tıkırtı onu ürküttü. Elbette fark etmişti ama bu konuda yorum yapmadı. Sessizlik sessiz odada yankılandı. Onu tanıyordu, bir zamanlar gölgesinde kalanlardan korktuğunu hatırlıyordu ama bugün değil. Bugün, sessizlik zevk ve arzu barındırıyordu. Bugün, sessizlik onu çağırırdığında, isteyerek gitti.

"Kiara," dedi Orson alçak bir sesle, duygu yüklü. "Teslimiyetinle görkemlisin. Bana sunduğun bu hediyeye layık olmadığımı hissediyorum."

Gözleri yaşardı çünkü daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Birlikte oynadığı Domların çoğu, onun boyun eğmesi sanki sahip olmaya hakları olan bir şeymiş gibi davranıyordu. Hiç kimse ona bir hediye dememişti.

Belki de sözlerinin onu nasıl etkilediğinin farkında olmadan konuşmaya devam etti. "Ama seni geri çevirmeyi ya da yapmam gerektiğini bildiğim gibi çekip gitmeyi imkânsız buluyorum. Bunun beni ne hale getirdiğinden emin değilim ve umurumda olmadığını fark ettiğimde şaşıyorum. Ben açgözlü bir adamım ve seni kıskanıyorum. Tüm bunları bildiğin halde beni hâlâ istiyorsan, senin olabilirim. Bana bak Kiara."

Başını kaldırdı ve adamın gözlerinde sözlerinin doğruluğunu gördü. "Beni istiyor musun Kiara?"

Kısa bir an için, adamın sadece bu öğleden sonrası için değil, sonsuza kadar demek istediğini düşündü. "Evet, efendim," diye çıkmayı başardı. "Seni istiyorum."

"Teşekkür ederim Kiara. Sana olan arzusun daha önceki ifademden açıkça anlaşıldığına inanıyorum, ancak açık değilse veya aklınızda herhangi bir şüphe varsa, ben de sizi istiyorum."

Konuşurken gülümsüyordu ve yüzündeki ihtiyaç ve neşeyi görmek kadının içini ısıtıyordu. Birlikte olduğu diğer erkeklere karşı hissettiklerinin, kadın-erkek ilişkilerinden ibaret olup olmadığını hep merak etmişti. Artık öyle olmadığını biliyordu. Çok daha fazlası vardı. Kelly ya da Evan için ikisinin de Tops olmasının bir önemi yoktu. Böyle hissederken kimin ne olduğu kimin umurundaydı ki?

"Madem ikimiz de ne istediğimiz konusunda hemfikiriz," dedi Orson. "Yatağın ortasında yan yatmanı istiyorum."

Yine de düşündüğü her neyse, beklemesi gerekiyordu. Şu anda Orson'ın planları vardı ve onun yavaş ve kolay tarafını merak etmesine neden olmuştu. Özellikle de ikisi de kendi taraflarındayken onu alacağı anlaşıldığından beri. *Yan taraftayken kolay taraf.* Güldüğü takdirde açıklama yapmasını istemesin diye yanağını ısırıldı. Şimdi kötü bir kelime oyunu yapmanın sırası değildi.

Adamın istediği şekilde yatağa tırmanmak için çabaladı. Kelime oyununu açıklamak zorunda kalmaktan daha kötü olan tek şey, az önce yaşadığı ama henüz üzerinde düşünmeye vakit bulamadığı aydınlanmayı açıklamak zorunda kalmak olurdu.

Pozisyonunu aldıktan sonra, adam ona katılmak için üstüne tırmanırken yatak kayd. Yaralanmamış kolu ona dolandı ve onun komutunu yerine getirmesi için geçen sürede soyunduğunu fark etti. Adamın sıcaklığı onu sarmıştı ve ona doğru bastırıldığı ereksiyon, onu ne kadar çok istediği konusunda yalan söylemediğini kanıtlıyordu. Yalan söylediğini düşündüğünden değil.

Sağlam eli bir göğsünü kavradı ve başparmağı meme ucunun etrafında tembel daireler çizdi. Yapabileceğini düşündüğünden daha yavaş hareket ederek, vücudunu aşağı ve yukarı doğru okşadı. Elinin her şehvetli geçişinde kadın daha da tahrik oluyordu. Sırtını yumuşakça dişledi, yol boyunca öpücükler saçtı ve tenine değen nefesinin sıcaklığıyla tenini çakıl taşlarına çevirdi.

Sabırsızlıkla kalçalarını geriye doğru bastırdı, onu aradı, onu doldurması için çaresizce çırpındı. İç kalçasını okşayan el ona sert bir tokat attı.

"Beni acele ettirmeye çalışma," diye uyardı. "Ben senin için hazır olduğumda sikimi alacaksın, bir an bile erken değil. Anladın mı?"

Sızlanmak istedi ama bunun yerine "Evet efendim" diye cevap verdi.

Dudakları ensesini okşadı ve ne kadar iyi olduğunu fısıldarken gülümsediğini hissettiğini düşündü. Onun haklı olduğunu ve kendisinin de iyi olduğunu kanıtlamak istiyordu, bu yüzden adamın eli kaldığı yerden devam ettiğinde bile yorganı yumrukladı ve gözlerini kapatarak hareketsiz kaldı.

Bir parmağını kızın yarığında gezdirdi. "Sikim için ne kadar hazır olduğuna bak. Sana daha yeni dokundum ve amcığın büyük bir sikin onu sikmesine duyduğu ihtiyaçla ağlıyor."

Tanrı yardımcısı olsun, Orson'ın edepsiz konuşmaları, bir araya getirmeyi başardığı az miktardaki kontrolü de yok etmekle tehdit ediyordu.

Orson'ın müstehcen konuşmalarla onu uçurumun kenarına getirme yeteneği onu şaşırtmıştı. Başka erkeklerle konuşurken, bu onu ürkütüyordu. Orson'ın diğer erkeklere benzemediğini söylediğini hatırlıyordu ama iş bunun ötesine geçmişti.

Hayır, o diğer erkekler gibi değildi. Dominantlardan ne bekleneceğine dair tüm kitabı yeniden yazıyordu.

Orson'la ilk kez oynadıktan sonra, onun önceki Dom'larından farklı olduğunu anlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece o tek sahne için olduğunu düşünmüş ve sonraki bakımın ötesine geçmesini beklememişti. Ama öyle olmuştu ve Orson bildiğini sandığı her şeyi yavaş yavaş alt üst etmeyi başarmıştı.

Orson ona yaklaştı ve siki kışını dürttüğünde nefesi kesildi, düşündüğü her şeyin izini tamamen kaybetti. Onun yerine, beynini meşgul eden tek iki şey kıcı ve Orson'ın sikiydi. Daha önce de anal seks yapmıştı ama Randy, Orson'dan çok daha küçüktü ve onu almak sorun olmamıştı. Ancak Orson...

Oraya sığabileceğini hiç sanmıyordu.

Kız sarı demek için ağzını açamadan Orson biraz geri çekildi. "Bunu yapmak istememiştım," dedi. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Önce seninle konuşmadan asla oraya gitmezdim."

Onun sözleriyle vücudu gevşedi ve Orson'ın büyüğü parmaklarının birkaç şehvetli darbesinden sonra eskisinden daha fazla tahrik oldu.

"İşte benim kızım," dedi Orson, parmağını kızın içine sokup çıkarırken ve bunu yapmak için çok tatlı bir zaman ayırırken. "Güveninle beni alçaltıyorsun."

Elbette ona güvendiğini söylemek istedi. Ona güvenmeyi kolaylaştırmıştı. Bunu onu dinleyerek, sözünü tutarak ve ona son derece özenli ve saygılı davranarak yapmıştı. Kendisine itaat eden herhangi birine de aynı şekilde davranacağından en ufak bir şüphesi yoktu.

"Bacağını kaldır ve beni içeri al," dedi. "Seni daha önce yaptığım kadar sert sikmeye hazırlanıyor olmayabilirim, ama bundan hiç şüphen olmasın, olabildiğince derine ineceğim."

Sözleri onu ateşledi. Kadın onun dediğini yaptı ve adam ucunu hafifçe içeri soktuğunda sıkılmış dişlerinin arasından nefes verdi çünkü bu pozisyonda kendini çok daha sıkı hissediyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı ve kız, onun penetrasyonuna tepki olarak vücudunun gerildiğini hissetmiş olabileceğini tahmin etti.

Adamın geri çekilip ona bu kadar yeter diyeceğinden korkmuştu ama adam aklındaki son şeyin vazgeçmek olduğunu hemen belli etti. Yavaşladı ama bir kez bile duracağına dair bir işaret vermedi.

"Alabilirsin," diye fısıldadı. "Yavaşça."

Her zaman sert ve kaba olanı tercih etmişti, şimdi doğru yapıldığında yavaş ve kolay olanı hiç yaşamadığını fark etti. Yavaş ve kolay onu öldürebilirdi.

"Siktir," dedi bir noktada inleyerek. "Çok sıkısın. Yemin ederim içine gömülüp ölebilseydim bunu yapardım ve mutlu ölürdüm."

Tek cevabı yumuşak bir inilti oldu.

"Evet." Kalçalarını oynattı ve yolun geri kalanını kadının içine kaydırıldı. "İşte böyle. Her santimimi al. Sonuna kadar. Çok derin."

Onu yavaşça itmeye ve içine sokup çıkarmaya başladı. Tam da söylediği gibi, onu daha önce hiçbir şekilde almadığı bir şekilde alıyordu. Kiara orgazmının bu kadar hızlı gelişmesine şaşırılmıştı. Nasıl olduğunu anlamadan önce, onu ele geçirmekle tehdit ediyordu.

"Lütfen, efendim."

"Hayır." İtişlerini yumuşak ve eşit tuttu. "Henüz değil."

Orgazm olmasını engellemek zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Adam tekrar içine girdi ve kadın kontrolünün biraz dağıldığını hissetti. "Yapamam efendim."

"Sadece yapamayacağını düşünüyorsun."

Adamın terlediğinden bile emin değildi. "Bunun bir düşünceden daha fazlası olduğuna eminim, efendim."

"Yeterince uğraşırsan yapabileceğine eminim."

Onun fikrini değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Yapabileceği en iyi şey dişlerini sıkarak ve kendini bırakma ihtiyacına yenik düşmemek için elinden geleni yapmaktı.

"Biraz daha," dedi ve hızı artmasa da, onun içinde daha derine gittiğini hissetti.

Küçük kıcını.

İçinde yeni bir noktaya vurdu ve ortaya çıkan zevk daha da arttı ve neredeyse nefesini kesiyordu. Dayanamadı. Orgazmını hiçbir şekilde uzak tutamayacaktı. Bir çarpışma rotasındaydı ve doğrudan ona doğru gidiyordu. Çarpışmadan önceki saniyelerde, eli bacaklarının arasına kaydı ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirerek tek bir kelime fısıldadı.

"Gel."

Tek gereken buydu. Verilen izinle, kendini bıraktı ve içindeki şişmeye teslim oldu. Daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaldı. O kadar sertti ki, yıldızları gördü. Bayılmış olabilir. Serbest kalmak hiç bu kadar özgürleştirici olmamıştı.

Ve hiçbiri onu bu kadar güvende ve korunmuş hissettirmemişti.

CHAPTER 19

ORSON

MO gecenin ilerleyen saatlerinde Orson kendini, yatakta dinlenip konuşurlarken Kiara'nın gözlerinden bir saç telini geriye doğru fırçalarken buldu. O gece

Dinlenme ve konuşma kısmı onun fikri değildi ama Kiara ona bir gün için kendini yeterince zorladığını söyledi. Seksten sonra kucaklaşmaktan ve sohbet etmekten hiç hoşlanmamıştı. Ona göre konuşacak bir şey yoktu ve çoğu zaman seksten sonra yapmak istediği tek şey yuvarlanıp uyumaktı.

Yalnız uyumaya gitmek, yani, ve eğer onun evindeyseler yalnızlık kısmını başarmak zordu. Kadınlar sıcak bir yataktan kovulmaktan hoşlanmazlardı ve ne zaman onlara yatıya kalmadıklarını hatırlatsa bu ona kendini aptal gibi hissettirirdi. Görünüşe göre, ya geceleme kuralını unutmuşlar ya da her nedense bunun kendileri için geçerli olmadığına inanmışlardı. O zaman da sinirleniyorlardı ve o taksi çağırırken sinirli bir şekilde ya da surat asarak gidiyorlardı.

Bu da başka bir şeydi. Vegas'tayken, gece ya da gündüz, herhangi bir saatte taksi çağırmak büyük bir mesele değildi. Ama şimdi Teksas'ta olduğu için işler biraz farklıydı. Özellikle de çiftlik gelişen bir şehrin ortasında olmadığı için.

Tüm bu nedenler Kiara'dan önce çiftlikte yatağına hiç kadın almamış olmasının sebebiydi. Ama hiçbiri, yaptıkları tek şey konuşmakken onunla yatakta olmaktan neden hoşlandığını açıklayamıyordu.

"Neden Teksas?" Kiara sordu. "Vegas'ın neredeyse tam tersi."

Birbirlerine bakacak şekilde yan yana kıvrılmışlardı. Onun için bir ilk daha - geçmişi hakkında konuşmak. Daha önce hiç kimseye kendisiyle ilgili bu kadar çok şey anlatmamıştı, Evan'a bile. Orson'ın ilk açıklaması, geçmişi hakkında konuşmanın

Kendi geçmişinden çok şey paylaştığı için onun geçmişini paylaşmak kulağa hoş geliyordu. Yine de tüm sebebin bu olduğunu düşünmüyordu. Kiara harika bir dinleyici olsa da, durum bunun ötesindeydi.

Kiara'nın onu tanımasını istiyordu. Gerçek onu. Dünyaya yansıttığı uysal kovboyu değil, hatta başarısızlığa uğramış yıkık bir çiftliği alıp kârlı hale getiren becerikli iş adamını da değil.

Bu, daha önce hiç deneyimlemediği düzeyde bir yakınlıktı ve Kiara ile doğru hissettiriyordu. O kadar doğrudu ki, aslında ondan hiçbir şey saklamak istemiyordu. Şu an için bu kadarı yeterliydi. Belki daha sonra neden şimdi ve neden o konularına girecekti ama belki de girmeyecekti. Bunu ölümüne analiz etmek istediğinden emin değildi. Memnundu. En azından şimdilik.

Yanağındaki bir kirpiği fırçaladı. "Kendimi cevaplamam gereken soru, neden Vegas?"

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Neden Vegas?"

"Sorman komik," dedi adam ve kadın güldü. "Üniversiteden mezun olduktan sonra eve dönmeyeceğimi biliyordum."

Kiara, "Belli nedenlerden ötürü," diye ekledi.

"Evet. Aslında evden olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Sadece mesafe olarak değil, yaşam tarzı, şehir büyüklüğü, insanların yapısı olarak da. Her şey açısından. New York'u düşündüm, hatta uzun bir hafta sonu ziyaret ettim ama Kuzey Carolina'ya çok yakındı. Daha fazla düşündüm ve Vegas'ta karar kıldım."

"Beğendin mi?"

"Hoşuma gitti mi?" diye tekrarladı. Basit bir soruydu elbette, ama cevabı basit olmaktan çok uzaktı. "Zihninizin bir şeyi nasıl inşa ettiğini biliyor musunuz? Tatil gibi mi? Her şeyi planlarsın, zihninde canlandırabilirsin. Orayı neredeyse mükemmel bir cennet olarak görürsünüz ve gidene kadar günleri sayarsınız. Ama oraya vardığınızda, sadece bir kumsal olduğunu görürsünüz. Elbette güzeldir ama düşündüğünüz kadar harika değildir."

"Evet," dedi. "Birkaç kez."

"Öyle bir şeydi," dedi. "Vegas'ı ısıltı ve ihtişamla dolu bir şehir olarak hayal ettim. Beni ve kink kulübümü kollarını açarak karşılayacak bir yer. Meğer Vegas da başka bir şehirmiş. Gürültülü ve bazı kısımları kirli. Turistik bir yer olduğu için her zaman insanlarla dolu. Ve bunların çoğu gürültülü ve kirli. Çok hızlı bir şekilde hayal kırıklığına uğradım diyelim. İlk haftamdan sonra Vegas'ı terk etmek istediğimi söyleyebilirim. Ne yazık ki ilk projeme yatırım yapmışım ve

çok para kaybediyordum. Yapabileceğim tek şey kâr elde edene kadar beklemekti."

"Öyle mi?" Elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Onun kendisine uzanacak kadar özgür hissetmesine bayılmıştı.

"Yaptım." Hayatının o dönemini canlı bir şekilde hatırlıyordu. Vegas'tan ne kadar nefret etmeye başladığını ama istediği dönüşü yapana kadar satıp gitmeyi reddettiğini. "Ve bunun gerçekleşmesi için beklerken ve çalışırken, gerçekten nerede yaşamak istediğimi araştırdım."

"Teksas mı?"

"Evet," dedi. "Kuzey Carolina'ya olmak istediğimden daha yakın ama diğer her şey bu gerçeği telafi ediyor. Hava durumu. Toprak. İnsanlar. Ayrıca, liseden ayrıldığım o günden beri ne babamdan ne de Lenora'dan haber almadım."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu. "Hiç Noel kartı ya da başka bir şey almadın mı?"

"Hayır. Bir süre babamın aklının başına geleceğini ve o kadını terk edeceğini düşündüm ama bunca yıldan sonra onu asla terk etmeyeceğini kabul ettim. Nedeni ne olursa olsun, ona bağlı kalacak."

Ne olursa olsun adamla bir ilişki kurabileceğinden emin değildi. Babası, yeni karısı ilk karısını nasıl öldürdüğüyle övünürken sessiz ve hareketsiz kalmışken nasıl olabilirdi? Sonra da tek çocuğuna yapması gereken şeylerden bahsederken? Bu da yetmezmiş gibi, çocuğunun kaçıp gitmesine ve onu bir daha hiç görmemesine ya da onunla konuşmamasına izin vermek? Hayır, babasıyla bir ilişki asla olmayacaktı. Yine de Orson babasının o zehirli kadından uzak durmasını her şeyden çok istiyordu.

"Teksas'ın nesini bu kadar çok sevdin?" Kiara, belli ki tartışma konusunu dağılmış ailesinden uzaklaştırmak isteyerek sordu.

"Ciddi misin?" Onu kendisine daha da yaklaştırma isteğine direndi. Ona şansını bir gün için yeterince zorladığını söylemişti ve kendi odasında uyumaya karar vermesi riskini almak istemiyordu. "Teksas'ın sevimli ne var?"

"İsterseniz size bir liste hazırlayabilirim."

Adam homurdandı, kızın arada sırada bir parça iğneleyici söz söylemesi hoşuna gidiyordu. "Sorun değil. Artık kendi listemi oluşturacak kadar uzun süredir burada yaşıyorum."

"Başka bir yere gitmek istemene neden olacak kadar uzun değil, değil mi?" Sanki onun ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi umursamaz bir tavırla sordu.

ama kızın onun cevabını göstermeye çalıştığı kadar umursamaz olduğunu düşünmüyordu.

"Hayır," dedi, yüz ifadesindeki rahatlamayı fark etti ve sorusuna verdiği cevap konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlamasını umdu. "Çiftliği satın aldığımında, burada neredeyse sonsuza kadar kalma niyetindeydim."

"Neredeyse sonsuza kadar," diye tekrarladı. "Bunu sevdim." "Teşekkürler, şimdi uydurdum," dedi sırıtarak. Kadın onun sağlam omzuna şakacı bir tokat attı.

"*Yarına kadar seks* yapmayacağınıza dair daha önce yaptığınız *açıklamayı* geri almayı düşünmüyorsanız, Dom'unuzu baştan çıkarmayı bırakmanızı öneririm."

İç çekerek geri çekildi. "Kahretsin, bunu kendime ben yaptım, değil mi?" "Farkında değilsin diye söylüyorum," dedi, çoğunlukla onu kızdırmak için. "Benim vazgeçmende bir sorun yok."

"İstemediğine eminim ama kaburgalarını tekrar kötüleştirirsen sorumlusu ben olurum."

Fikrini değiştirmesi için fazla bir şey gerekmezdi. Ama bir şey olursa suçluluk duymasını da istemiyordu. Bu da ona sataşmaktan ne kadar hoşlansa da, bu gece için duracağı anlamına geliyordu.

"Biliyorum," diye ona güvence verdi. "Bugün bu konuyu bir daha açmayacağım."

Komodininin üzerindeki saate bakmadı ama teknik olarak yarın olması gereken gece yarısına çok kalmadığını biliyordu.

"Teşekkürler." Ona, saniyeler önce verdiği sözü bozmak için onu çok fazla kışkırtmayan hızlı bir öpücük verdi. "Asıl soruma dönelim," dedi, gözleri muziplikle parlıyordu. "Neden Teksas?"

"Neden Teksas?" Hatırlayarak gözlerini kapattı ve açtığında onu izlediğini gördü, gözleri onu inceliyordu ve dudaklarında sanki kafasının içindeki gerçeği görebiliyormuş gibi hafif bir gülümseme vardı. "Pratik olabilirim ve emlak piyasası açısından alıcıların piyasası olduğunu söyleyebilirim. Evi, mülkü ve evet, hatta lanet olası armut bahçesini satın almanın sağlam bir finansal karar ve iyi bir yatırım olduğunu söyleyebilirim. Ya da dürüst olup size sonsuza dek yaşayacağım evi düşündüğümde hep bir çiftlik hayal ettiğimi söyleyebilirim."

"Bu çiftlik benim için çocukken sahip olamadığım ve eğer kendi çocuklarım olursa onların da büyümesini istediğim her şeyi simgeliyordu. Üzerinde oynayabilecekleri bir arazi. Bakılacak hayvanlar. Yetiştirilecek yiyecekler. Kökler. Sağlam kökler. Onları toprağa ve ailelerine bağlayacak, aynı zamanda da onlara özgürlük verecek kökler."

ve kendi başlarına keşfetmek için. Kökler, yolculuklarından döndüklerinde onları karşılayacak birilerinin her zaman burada olacağını bilirler."

Kiara onun yüzünden akan gözyaşlarını fark etmemiş gibiydi. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey."

Gözyaşlarını yakalamak için başparmağını kızın elmacık kemiğinde gezdirdi. "Bunun yalnız bir çocuğun sevimsiz hayalleri olmadığına emin misin?"

"Hayır, bu çok güzel ve buna sevimsiz demene izin vermeyeceğim." Kadın durdu ve sanki adamın söyledikleri üzerinde düşünürken beyninin çalkalandığını görür gibi oldu. "Bu yüzden yapıyorsun, değil mi?"

Ne iş yaptığına karar vermeye çalışarak alnını kırıştırdı. "Pek çok şey yapıyorum. Hangisi için bir neden bulduğunu düşünüyorsun?"

"Bu yüzden çiftliği çoğu zaman aile etkinlikleriyle bu şekilde düzenliyorsunuz. Diğer ailelere de aynı şeyleri yapma şansı vermek istiyorsunuz. Birlikte anılar biriktirmek için. Eğlenmek ve birbirinize bağlanmak için. Arazide oynamak ve hayvanlarla ilgilenmek. İşte bu yüzden meyve bahçeleri sizin için çok önemli. Çünkü onların gıda yetiştirmenin gururunu yaşamalarını istiyorsunuz."

Şimdi bunu yüksek sesle söylediği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu. "Bu kadar şeffaf olduğumu bilmiyordum."

"Sadece dünyanın geri kalanından sakladığın parçanı görmem için içeri girmeme izin verdiğin için."

Bir kaşını kaldırdı. "Eğer eminsen."

"Öyleyim, ama endişelenme. Sırrın benimle güvende."

Ona dokunmaya, onu anladığını ve sırlarını koruyacağını bilmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeye ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda, onun elini tuttuğunu ya da sözünden döneceğini düşünmesini de istemiyordu.

Güvende olmak için onun elini kendi elinin içine aldı ve nazikçe sıktı. "Teşekkür ederim."

Onun sıkmasına kendi sıkmasıyla karşılık verdi. "Şimdi bunu açıkladığına göre, başka bir sorum var."

"Oh? Ne olabilir ki?" "Neden hafta sonları kink?"

Bir sonraki sorunun bu olacağını bilmeliydi. Ama neyse ki hazırda bir cevabı vardı. "Çünkü ben hem hassas bir adamım hem de kadınlara hükmetmekten zevk alan pis bir pisliğim. Bu nasıl bir karmaşa?"

"Berbat mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunda berbat bir şey yok."

"Yok mu?"

"Hayır, yok. Aslında bence bu duyduğum en mükemmel kombinasyon."

Mükemmel olmaktan çok uzaktı, ama ona bu kadar yakın olmak, onun kendisine nasıl baktığını görmek, onun için o mükemmel adam olmayı istemesine neden oldu. Asla olamayacaktı, çünkü hayatta hiçbir şey mükemmel değildi, özellikle de insanlar. Uykuya dalarken, denemek istemesinin kendisi hakkında ne söylediğini merak etti.

CHAPTER 20

KIARA

Orson Kent'in hiç de Kiara'nın düşündüğü gibi biri olmadığı ortaya çıkıyordu. Onu yumuşak başlı ve sevilen biri olarak tanıyordu, kendisi de zor işler yapmaktan korkmayan sıkı bir patrondu. Tüm bunlar doğru olsa da, onun kim olduğunun yalnızca bir katmanını temsil ediyordu. Çok daha fazla katmanı vardı.

Orson Kent.

Şimdi onun neden bazen içine kapanık biri gibi görüldüğünü anlıyordu. Ona çocukluğunu anlatacak kadar güvenmesi onu şaşırtmıştı. O kadarını söylememişti ama bu yönünü pek fazla insanla paylaşmadığı izlenimine kapılmıştı.

Üvey annesi gibi insanların dünyada gerçekten var olduğunu öğrenmek rahatsız ediciydi. Babasının da böyle davranması aklını daha da karıştırıyordu. Orson'un bu şekilde büyümesi bir mucizeydi, etrafı bu ikisiyle çevriliydi. Sadece bu durumla yaşamayı değil, uzaklaştıktan sonra gelişmeyi de başarmıştı.

Onu gerçekten şaşırtmıştı. Onunla geçireceği zamanın sınırlı olduğunu bildiği için, önümüzdeki birkaç hafta boyunca onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istedi. Sadece bir sahnede birlikte oldukları her seferinde onu yeni ve beklenmedik yerlere getiren inanılmaz bir Dom olduğu için değil, aynı zamanda her yönüyle harika bir adam olduğu için.

Kalbine yaklaşmamasını söylemek için artık çok geçti. Söyleseydi de bir işe yaramayacaktı. Kendisi ya da bir başkası ne derse desin ona aşık olacaktı. Ama çekim konusunda bir şey yapamasa da, bu çekime nasıl tepki verdiği konusunda bir şeyler yapabilirdi.

Sadece çiftlikte kaldığı süre boyunca oynamayı kabul etmişlerdi. Alçının kolunda altı hafta kalacağını ve bu süre dolduğunda evinin mümkün olduğunca çabuk normale dönmesini isteyeceğini varsayarak, ayrılmadan önce üç haftaları daha olduğunu tahmin ediyordu. Bu üç hafta içinde ne olursa olsun, zamanı geldiğinde toparlanıp gideceğine ve olay çıkarmayacağına dair kendine söz verdi.

Eğer ilişkilerini sürdürmek isterse, bu konuyu açmasına izin verecekti. Bir erkeğe onunla kalmasına izin vermesi için yalvaran bir kadın olarak görünmek istemiyordu. Tüm bunlar bir araya geldiğinde, bir iş bulmakla meşgul olması gerektiğini söylüyordu. Yeni bir iş artık Orson'ın etrafında olmayacağı anlamına geldiğinden, bu görevi yerine getirmeye can atmıyordu.

Ama o gün bugün değildi, diye düşündü gülümseyerek.

Hayır, bugün Orson'la birlikte yaz da dahil olmak üzere çiftlikte çalıştığı onca zaman boyunca yapmadığı bir şey yapacaklardı. Ata bineceklerdi.

Orson birkaç gece önce akşam yemeğinde ata binip binmediğini sorarak konuyu açmıştı. Dürüstçe verdiği cevap, en yakın arkadaşının atı olduğu için gençken ata bindiği ama eyere binmeyeli yıllar olduğu şeklindeydi. Onunla ata binmek isteyip istemediğini sorduğunda, birincisi tek kolla ata binmekte sorun yaşamayacağını, ikincisi de bindikleri atların yaşlı ve iyi eğitilmiş olması gerektiğini düşünerek kabul etmişti. Muhtemelen ona hayatta olmaz demesi gerekirdi ama bunu yapması imkânsızdı.

Adam kaza öncesinden beri ata binmediğinden ve o da yıllardır ata binmediğinden, planlarına göre bugün sadece kısa bir süre ata bineceklerdi. Gülmemek için kendini zor tuttu, ikisinin "kısa süre" tanımlarının muhtemelen hiç de benzer olmadığından emindi.

Sabah erkenden ahırda her şeyi hazır etmek için evden ayrılmış ve ona saat on birde orada buluşmalarını söylemişti. Çeyrek kala evden çıktı ve kapıyı kilitledi, böylece ahıra yürümek için kendine fazlasıyla zaman kazanmış oldu.

Bir gün önce serin bir hava dalgası bölgeden geçmiş ve geride yaşadıkları sıcaklıktan çok daha rahat bir hava bırakmıştı. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve bugünün ata binmek için mükemmel bir gün olduğuna karar verdi. Ayrıca, Orson'ı at üstünde görebiliyordu ve bunun görülmeye değer bir manzara olduğunu hayal etti.

Cidden. Tek başına yeterince ateşliydi, ama onu güçlü bir hayvanın üstüne koyup sonra da o hayvanı kontrol edişini izlemek? Bugünkü atın yaşlı olması ve hiç de tehlikeli olmaması önemli değildi, sadece bu görüntü bile onun ölümü için yeterliydi.

Gülümseyerek başını eğdi, böylece çiftliğin ana yollarından birine doğru yürümeye devam edebilecek ve bu sırada ayağı takılmayacaktı. Ancak önündeki toprak yola hızlı bir bakış atınca çığlık attı.

Bir yılan.

Dondu kaldı. Yılanlar hakkında öğrendiği her şey aklından uçup gitti. Zehirli ve zehirsiz arasındaki farkın nasıl anlaşılacağı. Teksas'ta hangi yılanların daha yaygın olduğu. Bir yılanla karşılaştığında ne yapması gerektiğini. Hiçbir fikri yoktu ama kısa sürede bir şeyi fark etti.

Yılan hareket etmedi. Hem de hiç. Yolun karşısına geçmek yerine kıvrılmıştı ama hareket etmiyordu. Tuhaftı.

Daha yakından baktı. Derin bir nefes aldı ve ayağıyla dürttü. Plastik mi?

Ne oluyor lan?

Onu ahırda bulduğunda Orson'ın kışına tekme basacaktı. Tekmeleyecek ve iyi tekmeleyecekti. Böyle bir şeyi bir çocuktan anlayabilirdi ama Orson'ın yaşındaki birinden değil. Plastik yılanı yalnız bıraktı ve yenilenmiş bir enerjiyle yoluna devam etti.

On dakikadan kısa bir süre sonra onu ahırda buldu. Sırtını ona dönmüş, yakındaki bir ahırda duran ve göremediği biriyle konuşuyordu. Konuşmadan önce konuşmalarına ara vermelerini bekledi.

"Bilgin olsun," dedi kadın ve Orson dönüp ona baktı. "Hiç eğlenmiyorum."

Yüzünde hiçbir şey yoktu.

Yani bu şekilde mi oynamak istedi?

Tamam.

"Bu tür çocukça oyunları hiçbir şekilde, hiçbir biçimde komik bulmuyorum. Özellikle zekice olduklarını da düşünmüyorum" diye ekledi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Şimdi sadece onu kızdırıyordu. Birine şaka yapmak bir şeydi, ama yüzleştğinde sahiplenmeyi reddetmek tamamen farklı bir şeydi. Kollarını kavuşturdu. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Orson'la konuşan her kimse, bulundukları ahırdan çıkıp ahırın arka tarafına kaçtı.

"Sizi temin ederim," dedi Orson. "Hiçbir fikrim yok."

"İyi," dedi ne kadar iyi olmadığını ifade ettiğini umduğu bir ses tonuyla. "Beni korkutmaya çalıştığın plastik yılanla hiç eğlenmedim. Sahte olduğunu anlayana kadar bir an için işe yaradı. Gerçi ondan önce neredeyse altıma işiyordum. Hedeflediğin şey bu muydu?"

"Kiara," dedi, sesini normalde duyar duymaz onu sakinleştiren o alçak gümbürtüye düşürerek. "Söz veriyorum, plastik yılan hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Doğru. Sanki orada büyümüş gibi." "Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

"Ana yola çıkmadan önce yolda plastik bir yılan olduğunu söylüyorum. Biri onu oraya koymuş. Oraya kendi kendine sürünerek gitmiş olamaz."

Kemerine takılı telefonu aldı ve birkaç numara tuşladı. "Kelly," dedi, konuşurken Kiara'nın gözlerinin içine bakarak. "En kısa zamanda benimle ahırda buluşmanı istiyorum."

"Kız kardeşimi bu işe mi karıştırıyorsun?"

"Hayır," dedi, sesi hâlâ alçak ve sakindi. "Bu işe güvenlik şefimi de dahil ediyorum."

Doğru. *Kahretsin*. Bir an için bunu unutmuştu.

"Çünkü," dedi. "Eğer plastik yılanı oraya ben koymadıysam ve sen de koymadıysan, başka biri koymuştur ve kimin koyduğunu bilmek istiyorum."

Aynı anda iki şey aklına takıldı. Birincisi, plastik yılanı bulması için yere koyan o değildi ve ikincisi, bu işi ciddiye alıyordu.

"Hemen sonuca vardığım için özür dilerim," dedi. "Ben sadece..." diye düşündüm. Derin bir nefes aldı. "Şimdi bakıyorum da, senin yapacağın bir şeye hiç benzemiyor."

"Özür dilemeye gerek yok. Çıkarılacak en mantıklı sonuç bu. Ve bu tür şakaların bana yakışmadığını kabul ettiğinizi duyduğuma sevindim." Onun başını sallaması üzerine, "Ben olsaydım, uzaktan kumandalı bir yılan kullanırdım," diye ekledi.

Kelly içeri girdiğinde ikisi de hâlâ gülüyordu. Kız kardeşi sözlerini kesmeden önce küçük bir sırtısla ikisini süzdü. "Affedersin Orson, beni mi görmek istedin?"

"Evet, bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Görünüşe göre birisi Kiara'ya şaka yapmak istemiş. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum, böylece onlara bunu ne kadar komik bulmadığımı söyleyebilirim."

Kelly Orson'dan Kiara'ya baktı ve tekrar geri döndü. "Ne tür bir şaka?"

"Birisi arabamın ortasına, ana yolla birleşmeden hemen önce plastik bir yılan koymuş."

"Şimdi nerede?" Kelly sordu.

"Onu bulduğum yerde," dedi Kiara. "Yılanlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Plastik bir tanesini bile elime almak istemiyorum."

"Bugün ya da dün gece olağandışı bir şey fark eden oldu mu?" Orson Kelly'ye sordu.

"Hayır." Kelly sanki bundan sonra söyleyeceklerini söylemek istemiyormuş gibi baktı. "Ne yazık ki ana kapıdan evinize kadar o kadar çok kamera yok. Diğer tarafta sahip olduğumuz sayıyla kıyaslanamaz bile."

Orson içini çekti. "Çünkü ihtiyacımız olmadı. Bu değişmek zorunda. Biraz daha ekleyebilir misin?"

"Hemen halledeceğim."

Birden Kiara kendini aptal gibi hissetti. Tüm bu tantana plastik bir yılan için miydi? Belki de aşırı tepki vermişti. "Bunun büyük bir soruna dönüşmesini istememiştim. Sadece küçük bir çocuğun düşürdüğü bir oyuncak olamaz mıydı?"

Kelly başını salladı. "Herhangi bir misafirin çiftliğin o tarafında olması için bir neden yok."

"Her şey göz önüne alındığında," dedi Orson. "Bence en iyisi neler olup bittiğini kesin olarak öğrenene kadar yolculuğumuzu iptal etmemiz ya da en azından ertelememiz."

"Katılıyorum," dedi Kelly. "Çok güvenli olamaz."

"Ciddi misin sen?" Kiara sordu. "Plastik bir yılan yüzünden mi?"

"Mesele plastik yılan değil," dedi Orson. "Oraya nasıl ve kim tarafından getirildiği."

Anlama yavaşça geldi, ama sözlerinin anlamı Kiara'nın göğsüne tam olarak çarptı. "Randy olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi onun adına konuştu. Hay sikeyim. Çiftlik dışından biri olabileceği aklına bile gelmemişti. Sadece birinin ona aptalca bir şaka yaptığını düşünmüştü. Randy olabileceği, şu anda onu izliyor olabileceği anlamına geliyordu. Güvenli olduğunu düşündüğü yerde.

Vücudu titriyordu. Orson onun tedirginliğini anladı ve sağlam kolunu ona doladı. "Evet, Randy olma olasılığı var ve bu küçük de olsa bir olasılık olduğu için araştırılması gerekiyor. Açıkçası, o olduğunu sanmıyorum. Plastik bir yılan onun tipi için biraz amatörce görünüyor ama insanların beni şaşırttığı da olmuştur."

Kiara gözlerini kapadı ve ondan gelen gücü içine çekmeye çalışırken, vücudunun göğsünün sert düzlemlerine karşı gevşemesine izin verdi.

Onun başının tepesini öptü. "Ve eğer biraz fazla korumacı görünürsem ya da bir Neandertal gibi davranırsam benimle başa çıkmak zorunda kalacaksın."

CHAPTER 21

KIARA

W Orson bir Neandertal gibi davrandığından bahsettiğinde Kiara onun gerçeği abarttığını düşünerek kendi kendine gülmüştü. Üç gün sonra

artık gülmüyor ya da abartı olduğunu düşünmüyordu. Henüz at gezintisine çıkmamışlardı ve sahte yılan hakkında bir şey öğrenemedikleri için kızın refakatsiz evden çıkmasına izin vermiyordu.

Bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şey olmalıydı. Plastik bir yılan yüzünden onu tecrit etmişti. *Plastik bir yılan*. Her şeyi yeniden yapacak olsa, Orson'a o lanet şeyden bahsetmezdi bile. Sürücüdeki kıvrılmış şeye başını sallar, kendi kendine "Evet, bu plastik bir yılan" der ve yoluna devam ederdi.

Orson'ın bundan haberi olmaz. Kelly'nin haberi olmazdı. Kiara planlandığı gibi seksi kovboyuyla gezintiye çıkacak ve belki de dışarıda çılgınca maymun seksi yapacaktı. Her şey o lanet yılan ortaya çıkıp Orson'ı çılgına çevirmeden önce olduğu gibi olacaktı.

Kiara onu ikna etmeye çalıştı ama adam onu susturdu. Onunla pazarlık yapmaya çalışmış ama adam buna yanaşmamıştı. Dün gece, ne yapacağını bilemez bir halde soyunmuş ve ilk gece ona yaklaşırken giydiği transparan bornozu giymişti. Sonra da adamın akşam yemeğinden sonra mali raporlar üzerinde çalışmak üzere ortadan kaybolduğu oturma odasına yürümüştü.

Kız içeri girdiğinde başını kaldırmış, ona şöyle bir bakmış ve "Beni daha iyi tanımalısın. Bu tavrınla yarın ilgileneceğiz."

Bu sözlerle ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Hepsine lanet olsun. Topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

Kahvaltüyü bitirdikten sonra ayağa kalkmış ve masayı toplayıp mutfağı temizlerken ona yatak odasına gidebileceğini söylemişti. Tabaklarını masadan almadan önce, "Giyinik ve diz çökmüş olarak," diye eklemişti.

Kalbi küt küt atarak yemek alanından çıktı ve onun odasına doğru yürüdü. Mutfaktaki işinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ama çok uzun süreceğini de sanmıyordu. Temizlenecek fazla bir şey yoktu. Bildiği tek şey, ona katıldığında pozisyonundan başka bir yerde olmak istemediğiydi. Dişlerini fırçalamak için banyoya gitmekten vazgeçerek odanın ortasına doğru ilerledi ve beklemek için dizlerinin üzerine çöktü.

Ve bekle.

Ve bekle.

Hâlâ mutfakta olup olmadığını duymak için kulaklarını zorladı ama ev çok büyüktü ve hiçbir şey duyamıyordu. Belli ki masayı toplayıp mutfağı temizledikten sonra bir şeyler yapmaya karar vermişti. Bulaşık makinesine birkaç tabak koymak ve tezgahı silmek bu kadar uzun sürmüş olamazdı.

O kim bilir ne yaparken yerde diz çökmüş olmaktan duyduğu rahatsızlık, koridorda ayak sesleri duyulur duyulmaz patlayıcı seviyelere ulaşma tehlikesi geçirdi. Duygularını kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Adam tek kelime etmeden odaya girdi ve kadın da otomatik olarak başını öne eğdi.

"Kiara," dedi ve Kiara başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. Orada bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadı. "Gel yanıma otur."

Bununla birlikte, yatağa doğru yürüdü ve yanındaki yeri okşayarak oturdu. Hiç beklediği bir şey değildi ama ayağa kalktı ve itaat etti. Adam onun elini tuttu.

Suçlu görünüyor muydu?

"Nereden geldiğimi anlamanı istiyorum," diye başladı. "Kısa bir süre önce, yani geçen yıl içinde, taciz içeren bir ilişkiyi terk ettiniz. O ilişkiyi yaşadığın adam hapse girmeden önce seni bırakmayacağını söyledikten sonra hapisten çıktı. Dışarı çıktığından beri sizi işten çıkardığını biliyoruz ama tüm bildiğimiz bu. Şu anda nerede olduğundan ya da nerede kaldığından emin değiliz. Polis de bilmiyor. Kelly de bilmiyor. Her yerde olabilir. Neredeyse emin olduğumuz tek şey ülkeyi terk etmediği."

Nefes nefese kaldı. "Şartlı tahliyeyi atladı mı?"

İmkânı yok. Panik ciğerlerini yakaladı ve gözlerini kapatıp ciğerlerine hava girip çıkmaya zorladı. Kendine güvende olduğunu hatırlattı. Hem Orson hem de Kelly yanındayken ve onu izlerken güvendedeydi. İki derin nefes daha aldı ve bir şekilde paniği uzak tuttu.

"Evet, öyle," dedi Orson. "Belki de sana söylemeliydik, ama Kelly ve ben konuştuk ve bilmemenin akıl sağlığın için daha iyi olacağına karar verdik."

"Bekle bir dakika." Elini kaldırdı. "Sen ve Kelly, Randy'nin şartlı tahliyeden kaçtığını biliyordunuz ve bana söylemediniz mi?" Orson'ın böyle bir şey yaptığını görmek yeterince zordu, ama Kelly'nin böyle bir bilgiyi ondan saklamasının imkânsız olduğunu düşünürdü.

"Bunun bizim açımızdan bir hata olabileceğini şimdi görebiliyorum."

"*Senin açıdan bir hata olmuş olabilir mi?*" Öfke içinde kaynıyordu. "Ya, öyle mi? Ne zamandan beri ikiniz benim akıl sağlığım için neyin en iyisi olduğuna karar verme hakkına sahipsiniz? İkinize de böyle bir yetki verdiğimi hatırlamıyorum." İkisi de ona söylememekle kalmamış, bunu yapmak için birlikte komplo kurmuşlardı.

"O sırada yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşündük. Seni güvende tutabilecekken üzmeye gerek görmedik." Bir an durakladı ama kız konuşamayacak kadar kızgındı, o yüzden devam etti. "Yılan olayı meydana geldiğinde, daha dikkatli olmamız gerektiğini gördük. Bu yüzden yanınızda biri olmadığı sürece içeride kalmanız konusunda ısrar ettim. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Burada olduğunuzu biliyor ve bir yerlerde takılıyor olma ihtimaline karşı, dışarıda mutlu ve potansiyel tehlike altında olmanız yerine içeride kızgın ve güvende olmanız en iyisi."

"Durum böyle olsa bile, neden bana söylemedin?" diye sordu. "Bu gizliliği anlamıyorum. Ciddiyim. Bunu benden daha ne kadar saklayabileceğinizi düşündünüz? İkiniz de gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandınız?"

"Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar tekrar gözaltına alınacağını düşünüyorduk."

Şimdiden önce mi?

"Ne oluyor be?" Öfkesini kontrol altında tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak daha derin nefesler aldı. "Ortadan kaybolalı ne kadar oldu?"

"Dokuz gün."

"Dokuz gün mü?" diye tekrarlardı, dünyada en çok güvendiği iki insanın kendisinden bu kadar büyük bir şeyi saklamasının nasıl mümkün olabileceğini aklına sığdıramıyordu. İstenmeyen yaşlar gözlerine doldu, onu daha da sinirlendirdi

Daha fazla. Tanrım, kızgınlıkla ağladığında bundan nefret ederdi, çünkü bunu izleyen herkes gözyaşlarının üzüntüden kaynaklandığını düşünürdü.

"Kiara..." dedi, ona doğru uzanarak.

"Yapma." Yataktan atladı. "Sakın bana dokunma."

Yanmış gibi elini geri çekti. "Kiara," diye tekrar denedi, bu sefer ellerini kendine saklayarak.

Ama artık canına tak etmişti. Başını iki yana salladı. "Şu anda olmaz. Şu anda seninle konuşamam. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

İç çekti. "Hâlâ tek başına dışarı çıkmaya izin veremem."

"Genel kanının aksine, ben aptal değilim. Dışarı çıkmayı planlamıyordum. Odama gidiyorum." Buraya taşındığı ilk gün sahiplendiği ama Orson'la kaçamak yapmaya başladığından beri yatmadığı odaya.

"Sanmıyorum -"

Sözünü kesti. "Şu anda bunu duymak istemiyorum ve seni görmek ya da seninle konuşmak da istemiyorum. Yapabileceğin en iyi şey odama gitmeme engel olmaman."

Tartışmasına fırsat vermeden onun odasının kapısına yöneldi, neredeyse koşarak koridorun sonundaki kendi odasına gidiyordu.

CHAPTER 22

ORSON

Orson çok fazla hata yapmıyordu ama çuvalladığında da büyük çuvalladığını kabul etmek zorundaydı. Kiara'ya Randy'den bahsetmeme kararı, bugüne kadar yaptığı en büyük hata olabilirdi. Kelly, Randy'nin şartlı tahliye memuruyla son görüşmesini kaçırdığı haberiyle ona yaklaştığında, Kiara'ya söylememek çok mantıklı gelmişti. Şimdi söyleyemezdi.

Bunun neden iyi bir fikir gibi göründüğünü hatırlıyordu.

Kelly ile ondan ne sakladıklarını anladığında gözlerindeki ifade... Kahretsin, ama o ifade onu öldürmüştü. Acı ve ihanetin birleşimi. Bir bakışın onu bu kadar etkilediği bir zamanı hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Kadının bu ifadesi uzun süre, belki de sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

Tek umudu bir gün onun hem affını hem de güvenini kazanabilmesiydi. Ne kadar süreceği ya da ne yapması gerektiği umurunda değildi. Ne olursa olsun. Onun yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmemek için her şeyini verebilirdi. Sanki ihtiyacı olan her şeyi ellerinde tutuyormuş gibi ona bir kez daha gülümsemesi için.

Orson'un kadınlarla, özellikle de ilişki kategorisinde çok fazla deneyimi yoktu. Birlikte olduğu kadınlarla anlaşmazlıklar ve tartışmalar yaşamıştı ama Kiara farklıydı. Ona karşı hissettikleri, başka hiç kimseye karşı hissettiklerine benzemiyordu. Başka hiç kimse yanına bile yaklaşmamıştı. Daha önce hiç kimse onu sadece bir bakışıyla bile etkilememişti.

Onun hakkında ne hissettiğini bile bilmiyordu çünkü alçısı çıktıktan sonra hiçbir şey hakkında konuşmamışlardı. Neden böyle olmuştu? Neden ona aşık olduğu gerçeğini bir türlü dile getirememişti?

Onunla Şu anda sahip olduklarından çok daha fazlasını istediğini mi? Ve kalan birkaç haftadan çok daha uzun bir süre?

Ne tarafa dönse, gördüğü tek Şey Kiara'yla işleri berbat ettiği farklı yollardı. Daha da kötüsü, bunu nasıl dzelteceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Evan'dan tavsiye isteyebilirdi. Çiftlikte alıŐan ve evli ya da ciddi bir ilişkisi olan tüm erkekler arasında en yakın olduğu kişi Evan'dı. Ayrıca, Orson'ın iş ortağı olmasının da yardımı olmuştu. Evan bir çalışan olsaydı, bu garip bir konuşma yapma potansiyeline sahipti. Ne yazık ki Evan uygun bir seçenek değildi. Orson'ın "Senin canına okuyacağım" konuŐmasından bahsetmiyorum bile.

Hayır. Evan tavsiye almak için aranacak doğru kişi değildi.

İ çekerek elini saçlarının arasında gezdirdi. Belki de her Şeyi sineye ekmeli, Kiara'ya zgn bir pislik yığını olduğunu söylemeli, bir daha asla benzer bir Şey yapmayacağına söz vermeli ve ondan merhamet ve af dilemeliydi. Evet, bu kulağa iyi bir plan gibi geliyordu.

Ama bu yeterli olur muydu? Ya onun sadece tekrar gözüne girmek için bir Şeyler söylediğini düşünürse? Tanrı bilir kaç kez erkekler ona boş sözler söylemişti. Ona diğer erkekler gibi olmadığını söylemişti. Şimdi bunu kanıtlaması gerekiyordu.

Yatak odasının kapısı kapalıydı ve kapıyı almak için elini kaldırdı ama sonra daha iyi düşündü. Şu an doğru zaman değildi. BoŐluđa ve daha da önemlisi onun bu boşluğu iŐgal etmemesine ihtiyaı vardı. Ondan uzakta bir alana ihtiyaı olduğunu bilmek içini acıtıyordu. Açık iletişimin ve her Şeyi konuşarak halletmenin savunucusu olsa da, ona büyük bir bomba attığını fark etti. Daha fazla tartıŐmadan önce bunu sindirmesi gerekiyordu.

Aklı tüm bunları biliyordu ve tüm kalbiyle katılıyordu ama kalbi onun yanında oturmak ve ona inanana kadar elini tutmak istiyordu. Onu affedene kadar. Ne pahasına olursa olsun, bunu tartıŐtıklarından emin olacaktı. Sadece bu da değil, pes edecek biri değildi ve söylemesi gereken her Şeyi duyana kadar durmayacaktı.

Eğer onu affetmezse, öyle olsun, ama dinlediğinden emin olacaktı.

Telefonunun alması onu hazırlıksız yakaladı. Ekrana bakarak kapısından uzaklaştı.

Evan mı?

İş ortağının şu anda neye ihtiyacı olduğunu hayal bile edemiyordu. "Alo?"

"Hey, dostum," dedi. "Seni rahatsız etmek istemezdim ama bir sorunumuz var ve yardımına ihtiyacım var."

İçinden bir ses Evan'ın onu arayıp verdiği sözü yerine getirmek için yola çıktığını söylediğini düşünüyordu. Kahretsin, Orson tartışmazdı bile. Evan'ın ona verdiği her şeyi hak ediyordu, hatta daha fazlasını. Bu bilgiyi gönüllü olarak vereceğinden değil. "Neler oluyor?"

"Çiftlik ile Jedidiah'ın arazisi arasındaki çit tehlikeye girmiş. Kelly araştırıyor ama kimse Jedidiah'a ulaşamıyor. Onun sığırlarıyla uğraşıyorum ve yardıma ihtiyacım var."

"Bu iyi, çünkü sadece bir elimi uzatabilirim." Kırık koluna lanet olsun ve Jedidiah'ın nesi vardı? Çit o bölüm boyunca hep zayıf kalmıştı. O ve Evan değiştirmeyi konuşmuşlardı. Görünüşe göre artık başka seçenek yoktu.

Evan yaptığı korkunç kelime oyunu karşısında inledi. "Öyle demek istemedim."

Orson hissetmediği bir şekilde kıkırdadı. "Biliyorum. Sadece sana takılıyorum. Bana tam olarak nerede olduğunu söyle."

Orson konum bilgisini aldıktan sonra Evan'a hemen yola çıkacağını söyledi ve bağlantıyı kesti. İçini çekerek Kiara'nın kapısına geri döndü. Diğer taraftan ses gelmiyordu ama içeride olduğunu biliyordu. Eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemedi ama eğer uyanıksa ve gittiğini duyduysa... Kendisini görmezden geldiğini düşünmesi hoşuna gitmeyebilirdi. Evden çıkmadan önce ona her zaman haber verirdi. Şimdi protokolü değiştirmeye gerek yoktu.

Parmak eklemlerini tahtaya vurdu. İçeriden hâlâ ses gelmiyordu. "Evan aradı. Çitle ilgili bir konuda ekibe yardım etmem gerekiyormuş. Çok uzun sürmez."

Cevap vermedi. Başka bir şey beklediğinden değil. Eğer uyanıksa, en azından şimdi onun kendisini görmezden gelmediğini ya da kaba davranmadığını biliyordu.

CHAPTER 23

K I A R A

Kira, Orson'ın kamyonetinin uzaklaşırken çıkardığı sesi dinledi. Muhtemelen gitmeden önce onunla konuşmalıydı. Başka bir şey olmasa bile

Dışarıya yardım etmesi gerektiğini söylediğini duymuş. Yapmalıydı ama yapmadı. Çünkü hâlâ kızgındı. İçten içe, eğer Orson'a kızgınsa Kelly'ye de aynı derecede kızgın olması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa ikisi de gerçeği ondan saklamaya birlikte karar vermişlerdi.

Ama kızgın olmaktan çok korkuyordu ve bu onu daha da kızdırıyordu. Çiftlikteyken ve özellikle de Orson'la birlikte olduğundan beri korkmadan o kadar uzun zaman geçirmişti ki. Ya da en azından uzun bir süre gibi gelmişti ama aslında sadece birkaç hafta olmuştu. Son birkaç haftadır hiçbir şeyden korkmamış ya da korkmamıştı. Şimdi korkunun tekrar hayatına girmesi onu sarstı. Korkuyla ne yapacağını bilmiyordu.

O ana kadar onun ortaya çıkacağını ya da bir şey yapacağını düşünmeden ne kadar zaman geçirdiğini fark etmemişti. Son birkaç hafta bu açıdan şaşırtıcı derecede özgürleştirici olmuştu. Ve Randy'nin her şeyiyle ilgili stresi üzerinde taşımamanın fiziksel olarak ne kadar iyi hissettirdiğini nasıl fark etmemişti?

Tüm niyet ve amaçları için güvenli yerinin elinden alınması, içini sızlatmıştı. Kendine karşı dürüst olsaydı, onu şaşırtması gereken şey Randy'den ne kadar uzun süredir korktuğu değil, ne kadar uzun süredir ondan korkarak yaşadığı olmalıydı.

Öfkesini hak eden biri varsa, o da Randy'ydi. Gerçek pislik oydu, Orson ya da kız kardeşi değil. Yaptıkları şey onun için en iyisini istemekten kaynaklanıyordu, onu kontrol etmek istemelerinden değil. Davranışlarıyla zarar vermek istememişlerdi ve onu koruduklarını düşünüyorlardı. Zaten yaptıkları da bu değil miydi? Eğer

Randy'nin yeraltına indiğini bilseydi, geçen haftanın tadını çıkardığı gibi çıkarabilir miydi? Yoksa zamanını kafası omzunun üzerinden bakarak mı geçirirdi?

Normal hayatın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemesini istedikleri için onlara gerçekten kızabilir miydi? Belki de kızmalıydı ama Öfkesini daha fazla içinde tutacak gücü kendinde bulamıyordu.

Birdenbire Orson'ı tekrar görmek ve ona söyleyeceklerini anlattığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanmaya başladı. Bunu düşünmek bile onu gülümsetiyordu. Çok şaşıracaktı. Belki de onu çıplak beklemeliydi?

Ama bir kez daha düşününce, bu çok kolay olurdu ve o da bunu çok kolaylaştırmak istemiyordu. Belki de bunun için biraz uğraşması gerekiyordu. Bu sefer her şeyin yolunda gitmesi, bunun her zaman böyle olacağı anlamına gelmiyordu. Bunun emsal teşkil etmeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Ayrıca, bir şeye ne kadar çok değer verersen, onun için o kadar çok çalışman gerektiğini söylememişler miydi? Elde edilmesi zorunu oynamazdı ama kendini onun önüne de atmazdı.

Günlük tek dışarı çıkmaya izni olan postayı almak için dışarı çıktı ve kutuda bekleyen küçük bir yığın buldu. Tam içeri dönmek üzereyken telefonu çaldı. Telefonunu almak için her şeyin yerini değiştirdi ve ekrana bakıp gülümsedi.

Orson.

"Alo?" Kim olduğunu bilmiyormuş gibi cevap verdi.

"Kiara," dedi Orson ve sesi rahatlamış gibiydi; arayanın kendisi olduğunu bilirse cevap vermeyeceğinden korkmadığı sürece bu pek de mantıklı değildi. "Neredesin?"

"Senin evindeyim. Nerede olacağımı sanıyordun?"

"Bilmiyordum. Kızgın olduğunu biliyordum. Gitmiş olma ihtimalin vardı. Emin değildim."

"Anlaşmamıza göre alçı çıkana kadar seninle kalacaktım. Ne zaman bir pislik gibi davransan kaçıp gideceğim değil." Bir dakikalığına bile olsa onu bu şekilde zor durumda bırakacağını düşünseydi, onun hakkında pek de iyi şeyler düşünmezdi.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama gerçekten hıyarın tekiydim ve gitmiş olsaydım seni suçlamazdım." Kiara onu doğru duyduğundan emin olmak için kulaklarını zorladı. Az önce özür mü dilemişti? Öksürdü. "Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi. "Ama şimdilik sana ne bulduğumuzu söylemeliyim."

Vücudu buza dönüştü ve yürümeyi bıraktı. Bulduğu şey her neyse iyi değildi. Ses tonuna bakılırsa korkunçtu. "Tamam," dedi

dedi, ama cevabındaki titremeyi engelleyemedi.

"Tehlikeli çitleri hayvanlar değil, insanlar kesiyor" dedi.

Tamam, birisi çiti kesmiş. Bu Randy ile bir ilgisi olduğu anlamına gelmez.

"Sence o muydu?" diye sordu.

"Ayrıca ölü bir tavşan bulduk," dedi. "Boğazı kesilmişti. Hayvanlara eziyetten hüküm giydiğini hatırlıyorum."

Onunla tartışmak ve bunun Randy olduğu anlamına gelmediğini söylemek istedi. Hayvanlara eziyet suçlaması köpek dövüşleri ve uyuşturucudan kaynaklanıyordu, hayvan kesmekten değil, ama bu zayıf bir argümandı. Randy onu korkutmak ya da sindirmek için her şeyi yapabilecek biriydi.

"Sence şimdi nerededir?" Parmakları telefonu kavrarken bir yandan da sağa sola bakıyor, neredeyse onu görmeyi bekliyordu. Belki de birkaç gün başka bir yerde kalması onun için en iyisi olacaktı. Eve gitmek için acele etti. Sadece birkaç adım daha.

"Şu anda burada olduğunu sanmıyoruz. Tavşan... av taze değildi ve o zamandan beri buralarda olsaydı onu kameraya alırdık. Sanırım Jedidiah'ın mağaralarında kalıyor. Evan Jed'le konuşmak için oraya gidiyor. Kelly şerifle telefonda konuşuyor, ben de başka bir sürpriz olmadığından emin olmak için çitte yürümeye yardım ediyorum. İçeride kalıp tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduğundan emin olmanı istiyorum. İşim biter bitmez orada olacağım."

Kiara eve girip kapıyı arkasından kilitlediğinde bağlantı kesildi. Hâlâ titriyordu. Çoğunlukla kendi aşırı aktif hayal gücü yüzünden. Posta kutusuna kadar olan yürüyüş dört dakikadan fazla sürmemişti. Öyleyse neden zihni, o postayı alırken Randy'nin eve gizlice girmiş olabileceğini düşünüyordu?

Kendine ne kadar böyle bir şeyin olmasının mümkün olmadığını söylese de bunu düşünmeden edemiyordu. Sonunda postayı bıraktı ve güvenlik sistemi merkezinin bulunduğu yere giderek son beş dakikaya ait tüm kameraları kontrol etti. Evdeki tek kişinin kendisi olduğundan emin olduktan sonra derin bir nefes aldı ve postayı bıraktığı antreye geri döndü.

Orson'ın iş postalarının çoğu çiftliğin ana kampüsündeki idari binaya gidiyordu, ancak bir ya da iki parçanın konuta gelmesi de nadir değildi. Kiara yığını gözden geçirdi, bir kenara bıraktı

yanlışıyla eve gönderilen her şey. Yığının dibine yakın bir yerde boş bir zarf vardı.

Kaşlarını çattı. Bu garipti. Üzerinde pul ya da adres olmadığına göre, biri posta kutusuna eliyle koymuş olmalıydı.

Randy.

Bu o olmalıydı. Parmakları titreyerek zarfı açtı. İçinde tek bir sayfa kâğıt buldu. Kâğıtta herhangi bir not ya da imza yoktu, sadece iki İncil ayeti vardı.

" 'Medyumlara ve ruhçulara yönelen, onların peşinden giderek fahişelik yapan herkese karşı yüzümü döneceğim ve onları halklarından koparacağım. " Levililer 20:6

" 'Aranızda medyumluk ya da ruhçuluk yapan kadın ya da erkek öldürülmelidir. Onları taşılayacaksınız; kanları kendi başlarına bulaşacak. " Levililer 20:27

KIARA, Randy'nin ona neden İncil ayetleri gönderdiğini anlamaya çalışarak onları tekrar okudu. Özellikle de cadılarla ilgili olanları. Onun İncil'in ne olduğunu bildiğinden bile emin değildi. Ayrıca, sabırlı bir adam değildi. Orson'un kutusuna posta koyacak kadar yakın olsaydı, onu bir notla uyarmakla uğraşmaz, doğrudan ona gelirdi. Ama not Randy'den değilse, kimden gelmişti?

Aklına gelen tek kişi Lenora'ydı ama bunca zaman sonra neden şimdi?

Orson'un kazasının ardından çiftlik ve armut hasadıyla ilgili çıkan haberler yüzünden mi? Bu bir olasılıktı ve Randy'den daha mantıklıydı.

Eğer Lenora çiti kesip tavşanı öldürdüyse, tavşanı ne kadar zaman önce öldürmüş olursa olsun, muhtemelen yakınlardaydı ve onu izliyordu. Ve eğer Orson çit bölümlerini tek başına kontrol ediyorsa, onu şaşırtabilir ve üstünlüğü ele geçirebilirdi.

Kiara telefonuna uzandı, bu senaryoda daha sonra neler olabileceğini düşünmek istemiyordu. Orson'un numarasını çevirdi ve çalmasını beklerken nefesinin altında mırıldandı: "Aç. Telefonu aç. Aç şunu."

Ama yapmadı ve sesli mesajı açıldı. Pencereden dışarı baktı. Randy'nin dışarıda olabileceğini düşündüğü için ona içeride kalmasını söylemişti. Durum böyle görünmediğine göre, dışarı çıkmak onun için güvenli olmalıydı.

Tanrım, Randy'yi düşünmenin bile onu kararsızlık içinde titreyen bir karmaşaya dönüştürmesinden nefret ediyordu. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, bu da kafasını boşaltmak için harikalar yarattı.

Orson tehlikede olabilirdi ve eğer öyleyse, bunu bilen tek kişi oydu. Randy gidip kendini becerebilirdi. Orson'ın ona ihtiyacı vardı.

Ön kapıya yöneldi ve arkasına bakmadı.

C H A P T E R 2 4

O R S O N

Orson takip edildiğine dair garip bir hisse kapıldı.

Ama bu hiç mantıklı gelmedi. Neden biri onu takip etsin ki? Kim takip etmek isterdi ki? Çiftlikteki belki de en sıkıcı işi yapıyordu. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için çit hattında yürüyordu.

Zihni muhtemelen arkasındaki bölümde yürüyen kişiyi, hatta önündeki kişiyi bile algılamıştı. Herkes tavşanı buldukları noktada toplandığında, çitlerde daha fazla gedik ya da Tanrı korusun, başka bir ölü hayvan olup olmadığını kontrol etmeyi kolaylaştırmak için çiftliği farklı bölümlere ayırmışlardı.

Kendini yavaşlamaya ve bir şeyleri kaçırarak kadar acele etmemeye zorladı. Evet, bitirmek ve Kiara'nın yanına dönmek istiyordu. Evet, güvende olduğunu bilmek için kollarını ona sarmak istiyordu. Ama şu anda en önemli işi çitin güvende olduğundan emin olmaktı. Şu anki görevi onu güvende tutmanın başka bir yoluydu.

Yine de itiraf etmeliydi ki, tavşanın ve çitin arkasındaki kişinin Randy olduğuna kendini ikna etmekte zorlanmıştı. Orson adamın daha doğrudan bir yaklaşım sergileyeceğini düşünüyordu. Gerçi Kiara onun akıl oyunlarını sevdiğini söylemişti. Ve eski sevgiliyi ölü bir tavşanla korkutmak da kesinlikle bir akıl oyunuydu.

Yine de zihninin bir köşesinde bir şeyi atladığını ve her şeyi yanlış anladığını söyleyen o ısrarlı dırdır vardı.

Evan'ın Jedidiah'yı bulma konusunda kendisinden daha başarılı olup olmadığını merak etti. Arka cebinden telefonunu çıkararak Evan'ı aramaya gitti,

ve pilinin bittiğini fark etti. Bir gece önce şarj etmeyi ihmal ettiğini hatırlayarak inledi.

Lanet olsun. Şimdi Kiara'yı sadece sesini duymak için geri arayamazdı. Son telefon konuşmalarını kafasında yeniden canlandırdı. Cevap verdiğinde, sesi hâlâ ona kızgınmış gibi gelmiyordu. Randy'nin şartlı tahliye ihlalini kendisinden sakladığı için onu affetmiş olması mümkün müydü?

Onu tamamen affetmemiş olsa bile, onunla aynı odada bulunmasına, aynı havayı solumasına izin verirse mutlu olacaktı. Bu bir bağışlama olmayabilirdi ama bir başlangıçtı.

Daha kaç kilometrelik çiti kalmıştı? Arkasına baktığında yeterli olmadığını, önüne baktığında ise çok fazla olduğunu gördü. Ancak çok fazla kilometre kalmasından daha da kötüsü, midesindeki batma hissiydi. Çitlerin olması gerektiği gibi olduğundan ve hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için berbat bir iş yaptığını söylüyordu.

Kiara'yla ilgili tüm düşüncelerini, çitin güvende olduğunu doğrulayana kadar bir kenara bırakmaya karar verdi. Başını memnun bir şekilde sallayarak ileri doğru bir adım attı ve sağ bacağına bir şey kenetlendi. Parlak beyaz bir acı parıltısı vücudunu kapladı ve yere düştü.

Orson gözlerini açtığında gökyüzündeki ışık pek değişmiş gibi görünmüyordu. Bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Belki de uzun süredir baygın değildi. Yine de sağ bacağı fena halde ağrıyordu ve sağ ayağını hissedebildiğinden emin değildi. Lanet olası alçıyla oturmaya çalışırken, gövdesinde yeniden ortaya çıkan acıyla nefesi kesildi.

Lanet olsun. Bir şekilde yine kaburgalarını incitmişti. Kiara kafasını ısırp koparacaktı. Nihayet ayağa kalktığında sağ bacağına baktı ve irkildi. Mülkünde bir tuzağın ne işi vardı ve Tanrı aşkına nasıl olmuştu da tuzağa basmıştı?

"Gerçekten bunlara cevap vermemi istiyor musun?"

O ses. Bir daha duymamak için dua ettiği ve duyarsa annesinin intikamını alacağına yemin ettiği o ses. Lenora'nın onu nasıl böyle dezavantajlı bir duruma düşürdüğünden neredeyse etkilenmişti. Görevi olduğuna inandığı şeyi tamamlamasını kolaylaştırmak için bunu yapmış olması onu korkudan titretmeliydi.

Yine de hissettiği şey, kırık bir kol, işe yaramaz bir bacak ve haşat olmuş kaburgalarla üvey annesinin karşısına çıkmaktan duyduğu korku değildi. Buz gibi bir sakinlik kapladı içini ve garip bir

rahatlama duygusu bedenine yerleşti. Ona ne olursa olsun, Kiara güvendeydi. Randy onun peşinde değildi. Bu Orson'ın savaşıydı.

"Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim Lenora," dedi Orson. "Neden arkamdan çıkmıyorsun ve seni görmeme izin vermiyorsun?"

Onun irkin suratını tekrar görmeyi umursadığından değil, ama yüzünü görürse insan olduğunu anlama ihtimali çok düşüktü. Başka bir şey olmasa bile, belki en azından çektiği acıyı görür ve yardım isterdi.

"nk eğer yaparsam, iblis gözlerinle beni hipnotize edeceksin."

Doğru ya. Onu şeytani gözlere sahip olmakla ve insanları hipnotize ederek emirlerini yerine getirmelerini sağlamakla suçladığını nasıl unutmuştu? Keşke hatırlasaydı ve bu cevheri Kiara ile paylaşsaydı. Bundan çok keyif alırdı. Gözleri yüzünden onun emirlerini yerine getirdiği düşüncesiyle paylaşacakları kahkahayı hayal etti. Bunu düşünmek bile homurdanmasına neden oldu.

Lanet olsun. Acı onu sersemletiyordu.

Gözlerini kıstı. Görünüşe göre, bu da bir şeyler görmesini sağlıyordu çünkü Kiara'nın elinde bir silahla ona doğru yürüdüğünü gördüğüne yemin etti. Bir şeyler görüyor olmalıydı çünkü Kiara ona söylediği gibi evde bekliyordu.

Gerçekte orada olmayan Kiara'yı görmezden gelip burada olduğu kesin olan Lenora'ya odaklanması muhtemelen en iyisiydi. Bakışları tekrar Kiara'ya kaydı. Gerçi her ikisini de yapabilseydi iyi olurdu çünkü Kiara'nın ateşi çok yüksekti.

Arkasından gelen hareket sesi onu yeniden odaklanmaya zorladı. "Peki ne olacak?" diye sordu. "Beni sırtımdan mı vuracaksın? Korkaka bir şey, oyle değil mi?" Emin değildi ama kelimeleri gevelediğini düşündü.

"Atış yapmak senin gibiler için fazla iyi," diye cevap verdi. "Söz taşlanmanız gerektiğini söylüyor."

Kadının söylediklerinin bir dereceye kadar mantıklı olması, onun hâlâ çalışmakta olan aklı başında kısmına ciddi bir şekilde berbat durumda olduğunu kanıtlıyordu.

"Her neyse," dedi, ama konuşanın aklı başında tarafı olduğundan emin değildi. "Büyük bir tane kullandığınızdan emin olun. abuk hallet. Bu bacak çok acıyor."

"Seni nasıl bulduğumu bilmek istemiyor musun?"

Özellikle de istemiyordu. Ama eğer onu duymak Kiara'nın silahlı görüntüsünü birkaç dakika daha izlemesine izin veriyorsa, bunu adil bir şey olarak görüyordu.

Ticaret.

"Elbette," diye yanıtladı. "Neden olmasın?"

"Seni Vegas'a kadar takip ettim. Günahın istila ettiği o çorak toprakların her yerine baktım ama orada değildin. Seni yönlendiren ve bir süreliğine intikamımdan kaçmana izin veren şeytandı. Sadece sabırlı olmam gerektiğini ve sonunda seni bulacağımı biliyordum. Normalde televizyon izlemem çünkü şeytanla doludur, ama armutların hakkında bir şeyler izledim ve Teksas'ta yaşadığından bahsediyordu. Eyaleti öğrendikten sonra seni bulmak o kadar da zor olmadı."

"İnterneti kullansaydınız daha da kolay olurdu." Muhtemelen sessiz olmalıydı. Son sözünün onu öfkeliendirdiğine şüphe yok. Ama bu da neydi? Ateşli Kiara bir yerlerde kaybolmuştu ve şimdi onu göremediği için artık umurunda değildi.

"İyi ki zamanında gelmişim." Ne bok yemeye devam edemiyordu?

"Nedenmiş o?" diye sordu onu yatıştırmak için çünkü ona anlatmak istiyor gibiydi.

O konuşurken, Ateşli Kiara tekrar ortaya çıktı. Daha yakın, çok daha yakın ama gizliydi. Onu sadece gördü çünkü hem onu hem de topraklarını çok iyi tanıyordu. Silahını kaldırdı, nişan aldı.

Vay anasını! Lenora'yı vurmaya planlamış.

"Seni öldürdükten sonra evine gidip yattığın o fahişeyi ve taşıdığı iblis yavrusunu öldürebilirim."

"Ne?" diye sordu, beyninden bir ses kızın ne dediğini gerçekten ama gerçekten anlaması gerektiğini fısıldıyordu.

Konuşmasıyla aynı anda iki el ateş edildi. Kiara'nın sarsıldığını ve ateşinin boşa gittiğini gördü. Diğer hedefini vurmuş olmalıydı ki arkasında ağır bir gümbürtü duydu ve hemen ardından büyük bir kaya yuvarlanarak yanına geldi.

Uyumak istiyordu ama Kiara karşısında belirdi ve uyanık kalmak için mücadele etti. Ona sorması gereken bir şey vardı. Ne olduğunu neden hatırlayamıyordu?

Her şey karardı.

CHAPTER 25

KIARA

H Lanet olsun! O vahşî atışla Orson'ı öldürebilirdi. Kiara'nın tüm vücudu titredi ve tamamen kapanma tehlikesi geçirdi. İşlemesi gereken çok fazla bilgi vardı ve her şeyi anlamlandırmaya çalışırsa hiçbir şey yapamayacaktı. Her seferinde tek bir şey yapmalıydı.

İlk iş, Orson için yardım çağırmak. Lenora'yı vuran kişinin bir arkadaşı olduğunu ve açık alanda bulunmasının yeterince güvenli olacağını düşünerek ona doğru koştı. Adamın göğsünün inip kalktığını görünce çok geç kaldığı endişesi yatıştı. Yine de iyi görünmüyordu. Hızlı bir 911 çağrısı yaptı ve dikkatini tekrar yerdeki adama çevirdi.

"Kiara?"

Adını duyunca sıçradı ve arkasından gelenin kim olduğunu duymadığı için kendine lanet etti.

"Jedidiah," dedi adam ortaya çıktığında. "Sen misin..." başıyla cansız bedeni işaret etti.

"Evet," dedi. "Arazimde kalan kişinin o olduğunu sanmıyorum ama başka bir şey ararken izlerine rastladım ve onu takip ettim."

"İyi ki de öyle yapmışsın," dedi ve ellerini Orson'ın üzerinde gezdirerek gözden kaçırdığı bir yara olup olmadığına baktı ve sıkışan bacağını inceledi.

"Şu kapanı çıkarmamız gerekiyor mu?" Jedidiah sordu.

"Şu anda değil. Herhangi bir kanamaya neden olduğunu görmüyorum, bu yüzden muhtemelen bir ezilme yaralanması ve bekleyebilir." Hâlâ nefes aldığından emin olmak için göğsünü izledi ve her hareketi küçük bir zafer olarak değerlendirdi. "911'i aradım.

Şu anda, onlar buraya gelip kontrolü ele alana kadar onu stabil tutmamız gerekiyor."

"İki silah sesini araştırmak için yakında birilerinin gelmesini bekliyorum."

O da aynı şeyi düşündü ve aslında sadece birkaç dakika sonra araçların gürültüsü ve toz bulutları birkaç kişinin sinyalini verdi. Kiara gözlerini Orson'dan ayırmıyordu, sanki sadece onun gözetimi bile Orson'un daha da aşağılara kaymasını engelliyormuş gibi.

"Kiara?" Kelly'nin sesi yakınlardan bir yerden seslendi. "Ne oldu? İyi misin?"

Kiara başını salladı ve Orson'ın yanından ayrılmayı reddetti. Birkaç dakika içinde alan insanlarla doldu. İlk müdahale ekipleri onu nazıkçe Orson'dan uzaklaştırdıktan sonra bir sedyeye yerleştirip ambulansın arkasına bindirdiler. Onu hangi hastaneye götürdüklerini soracak kadar akli başındaydı, böylece mümkün olan en kısa sürede takip edebilecekti.

Yanına sokulup hastaneye kadar ona eşlik etmek için neredeyse her şeyini verebilirdi ama etrafını saran kaotik ortamla ilgilenmek zorundaydı. Derin bir nefes alarak Kelly'ye döndü.

"Önce kiminle konuşmam gerekiyor?" diye sordu ikizine.

"Neler oluyor?" Kelly onun sorusuna cevap vermek yerine sordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

İkiz bağlantılarına lanet olsun. Kız kardeşinden hiçbir şeyi saklamayı başaramamıştı. "Şimdi olmaz," dedi çünkü Lenora'nın son sözlerini düşünmeye bile fırsat bulamamıştı. "Önce şu pisliği halledelim."

Her şeyi halletmek Kiara'nın düşündüğünden çok daha uzun sürdü. Neredeyse üç saat sonra Evan onu ve Kelly'yi hastaneye götürürken arabasının arkasındaydı. Evan, Jedidiah'ı olay yerinde gördüğünde sinirlenmişti ama olanları duyunca fikrini değiştirdi. Kelly, Evan'ın son birkaç saattir yakalanması zor çiftlik sahibiyle temas kurmaya çalıştığını ve bunu başaramadığını anlattı. Kiara başkalarının ne düşündüğünün umurunda olmadığını, Jedidiah'ın onun gözünde bir kahraman olduğunu söyledi.

Orson'ı götürmelerinden kısa bir süre sonra şerif ifadesini aldığı anda da aynen bu sözleri söylemişti. Sonra adli tabibin gelip Lenora'nın cesedini almasını beklemek zorunda kaldılar. Adli tabibi beklemek Kiara'yı neredeyse çileden çıkarıyordu çünkü düşünmek için ona çok fazla zaman veriyordu. Ve

Orson'ın nasıl olduğunu merak etmek dışında düşünebildiği tek şey Lenora'nın son cümlelerinden biriydi.

Hastaneye vardıklarında ve Orson'ın ameliyatta olduğunu öğrendiklerinde kadının sesi hâlâ kafasının içindeydi. Bekleme odasına doğru ilerlediler ama Kiara yerinde duramıyordu. Ayağa kalktı ve volta attı. Odanın içinde birkaç tur attıktan sonra, odayı kim dekore ettiyse kovulması gerektiğine karar verdi. Turuncu ve kahverenginin sakinleştirici hiçbir yanı yoktu.

İç çekerek, hiçbir şeyi daha iyi hale getirmediğini fark etti. Tek yaptığı kız kardeşini ölümüne endişelendirmek ve iğrenç turuncu halıyı yıpratmaktı. Kelly kanepede oturmuş, sanki her an patlayacakmış gibi onu izliyordu. Kiara ifadesini verirken başka bir yerdeydi ama muhtemelen Jedidiah'nın ifadesini duymuştu. Eğer durum böyleyse, onun isteği ikizini şaşırtmayacaktı.

Evan kahve almaya gittiğinde Kiara Kelly'nin yanına oturdu. "Bir şey yapmam gerekiyor ve yardımınıza ihtiyacım var çünkü hastaneden ayrılmak istemiyorum."

"Elbette." Kelly ona doğru döndü. "Sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim." "Gidip bana bir hamilelik testi alır mısın?"

Kelly'nin ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Lanet olsun. Bunu yanlış değerlendirmişti. "Şok olduysam özür dilerim, Jedidiah ifade verirken yakınlarda olduğunu gördüm. Şerife benimle ilgili planlarını anlattığını duyduğunuzu düşündüm."

"Evet," dedi Kelly. "Ama ben bunu yaptıklarını haklı çıkarmak için uydurduğu bir şey olarak değerlendirdim." Bir kaşını kaldırdı. "Sen... Bu mümkün mü?"

"Geç kaldım," diye dürüstçe cevap verdi Kiara. "Ama hiçbir zaman öngörülebilir olmadım, bu yüzden bunun benim tuhaf vücudumdan başka bir şey olduğu aklımın ucundan bile geçmedi. Her zaman korunduk. Her zaman ve hatasız. Ama olur böyle şeyler. Kahretsin, ben bir hemşireyim. Korundukları için pozitif çıkan bir testin yanlış olduğunu kaç kez söylediler biliyor musun?"

"Duyduğuma göre birden fazla kez."

"Bir kereden çok daha fazla," dedi Kiara. "Muhtemelen çok fazla anlam yüklediğimi biliyorum ama her ne sebeple olursa olsun, sözleri beni etkiledi. Bunu düşünmeyi bırakmam için sadece olumsuz bir şey görmem gerekiyor, anlıyor musun?"

Kelly gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. "Evet, öyle. Şimdi gidiyorum. Evan'a dışarı çıktığımı ve birazdan döneceğimi söyle."

Bunu hallettikten sonra Kiara oturup Orson'la ilgili gelişmeleri

bekleyecek kadar rahatladı.

"MS. BOWMAN," dedi cerrah, yaklaşık bir saat sonra. "Bay Kent ameliyattan çıktı."

Ayağa kalktı. "Onu görmeye gidebilir miyim?"

Cerrah toplanan çok sayıda insana baktı. Son bir saat içinde çok sayıda çiftlik çalışanı haberi duymuş ve hastaneye doğru yola çıkmıştı. Kelly on beş dakika önce Kiara'nın hemen çantasına tıktırdığı sade kahverengi bir çantayla dönmüştü.

Cerrah eliyle önce ona sonra da diğerlerine yerlerine oturmalarını işaret etti. "Bir dakika içinde geri dönebilirsiniz. Diğer herkesin o odaya girene kadar beklemesi gerekecek. Bir saniye oturabilir miyiz?"

Başını salladı ve onu daha özel bir alana kadar takip ederek minderli bir banka oturdu. Adam öne doğru eğildi. "Her şey yolunda gitti ve Bay Kent'in tamamen iyileşmesini bekliyoruz. Herhangi bir nörolojik hasar görünmüyor."

Vücudu rahatladı. Tamamen iyileşti. Şimdiye kadarki en iyi iki kelime.

Sözlerine şöyle devam etti: "Bize göre ayağının ağrısından dolayı bayılmış. Aslında biraz ağrı kesici aldıktan sonra aklı başına geldi. Bana beş hafta önceki düşüşünden sonra emirlere uymakta biraz sorun yaşadığını söyledi. Bu kez daha gayretli olmalı."

Yanaklarının ısındığını hissetti.

Bir kaşını kaldırdı. "Bu, bir sonraki emre kadar beş kilodan fazla bir şey kaldırmaması gerektiği anlamına geliyor."

"Tamam, ben hallederim," diye mırıldandı.

"Ve ona diğer faaliyetlerle ilgili daha fazla ayrıntı verdim. Bunları kendisine ve bakım personeline bırakıyorum, sizinle konuşsunlar."

Lanet olsun, Orson. Ona ne söyledin?

Jedidiah ile yaşadığı olaydan sonraki öğleden sonrayı düşündü. Jedidiah onu bankın üzerine yatırdıktan birkaç saniye sonra kaburgalarını incittiğini söylediğinde ne kadar korkmuştu. Bu ayrıntıları cerrahla paylaşmış mıydı? Bir dakika boyunca onu inceledi. Ya Orson ona her şeyi anlatmamıştı ya da cerrah en başından beri her şeyi duymuştu ve Orson'ın söyledikleri onu şok etmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ona anlattığın her şeyi bana da anlatmasını sağlayacağım."

"Güzel." Başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, ayağını kaybetmeye çok yaklaştı. O tuzaklara tuzak denmesinin bir sebebi var. Ayakkabı seçimi konusunda şanslıydı. O botlar muhtemelen tuzağın ayağındaki her kemiği ezmesini engellemiştir."

Bunu düşünmek bile Kiara'nın kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu ve demirden bir midesi olduğunu düşündü.

Cerrah ayağa kalktı. "Seni iyileşme sürecine geri götürelim, o odaya girdiğinde sen de diğerlerini alırsın."

Kiara hastane yatağına yaklaştığında ORSON UYUYORDU. Kiara'nın gözleri yaşlarla doldu. Beyaz çarşafın altında o kadar savunmasız görünüyordu ki. Onu sonsuza dek kaybetmeye bu kadar yaklaştığına inanamıyordu. Eğer Jedidiah ortaya çıkmasaydı.

Oraya gitmeyi reddetti ve onun yerine Orson'a odaklandı. Dudakları aralandı ve nefes alış veriş derin ve düzgün geliyordu. Uyanık mıydı acaba? Aksi takdirde onu geri çağırmazlardı.

"Hadi tatlım," dedi minyon yapılı, yaşlı bir kadın. "Hemen yanına gidebilirsin. O uyanık."

Ona doğru belli belirsiz bir adım attı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve tek bir parçası bile kıpırdamıyordu.

"Bay Kent," dedi yaşlı kadın. "Sizi görmek isteyen biri var. Uyanın." Kiara'ya ilerlemesini işaret etti. "Onunla konuş ve bakalım uyanmasını sağlayabilecek misin? İnatçı biri."

"Benim," dedi Kiara, daha da yaklaşarak.

"Kiara," dedi adam o kadar alçak bir sesle ki, hayal gördüğünü sandı.

Gözleri hâlâ kapalıydı ama konuşmasını duymak tek ihtiyacı olan şeydi ve saniyeler içinde onun yanında kalan boşluğu kapladı.

"Orson?" Tereddütle onun elini tuttu. "Uyanık mısın?"

"Pisliğin tekiydim," dedi. Göz kapakları biraz seğirdi ama kapalı kaldı.

Kadın gülümsedi. "Sorun değil. Olur böyle şeyler. Benim için gözlerini açabilir misin?" "Mmm, şimdi olmaz. Çok yorgunum."

Aşağı baktı, elinin üst kısmını okşamak istiyordu ama elinin içinde serum vardı. Onun yerine omzuna dokundu.

"Uyanman gerek," dedi. "Herkes dışarıda bekliyor ama sen bir odaya girene kadar seni görmeye gelemesler. Ve sen uyanana kadar seni hareket ettireceklerini sanmıyorum."

Tek gözünü araladı, ona doğru baktı ve tekrar kapattı. "Belki daha sonra."

"Hayır, sanırım artık uyanman gerekiyor." İç çekti. "Bu sefer o kadar sert gidemem."

Omzunun üzerinden baktı ama kimse onları dinlemiyor ya da onlara bakmıyordu. Tüm çalışanlar başka hastalarla meşguldü ya da telefonla konuşuyordu.

"Son seferinde bu kadar sert davranmamalıydın," diye fısıldadı. "Ne düşündüğünü asla anlayamadım."

"Seksi olduğunu sanıyordum. Şimdi patronluk taslıyorsun."

Onun omzunu ovuşturdu. "Alış buna. Uyanmana ihtiyacım var. Sen uyanana kadar patronluk taslamayı bırakmayacağım. Ayrıca, neden inatçı olmak istiyorsun ki?"

"Doktor üstte olman gerektiğini söyledi."

"Orson, *kapa çeneni*." Tekrar omzunun üzerinden baktı. Kimse onlarla ilgilenmiyordu. Yoksa masadaki hemşire biraz fazla mı gülümsüyordu?

"Sen üstteyken, seninle oynayabilirim -"

Bir eliyle adamın ağzını kapattı. "Bu kadar yeter. Şu anda bu konuşmayı yapmayacağız."

Onun avucunu öptü. "Bunu telafi et."

"Bunu yapabilirsin ama önce uyan," dedi kadın ve adam başını salladı.

"Evet," diye ısrar etti. "Tamamen uyanmanı istiyorum."

"Bu doğru, sonuna kadar." Lanet olsun.

"O nasıl?"

Döndüğünde kocaman gülümsemeli hemşirenin bir kenarda durduğunu gördü. "Hâlâ inatçı," dedi Kiara. "Gözlerini açmıyor ve konuşuyor, iyi..."

Hemşire yaklaştı, nabzını ve tansiyonunu takip eden makineye baktı. "Bay Kent. Uyanma vakti geldi. Hadi gelin. Daha sonra uyuyabilirsiniz."

"Kiara," dedi. "O burada mı? Gitti mi?"

"O burada." Hemşire Kiara'ya göz kırptı. "Neden uyanıp onunla konuşmuyorsun?"

"Üstte olmak zorunda."

"Orson. Eğer hastanede olmasaydın. Yemin ederim..." Kiara hayatı boyunca hiç bu kadar utanmadığını düşünüyordu. Teşhircilik

Bir şey. Hastane personelini eğlendirmek bambaşka bir şey. Tanrıya şükür hepsi çok profesyoneldi.

"Bunu ikinizin çözmesine izin vereceğim." Hemşire onları tekrar yalnız bırakmadan önce Kiara'ya güvence verdi: "Bir iki dakika içinde kendine gelir. Anestezi herkesi farklı etkiler."

Evet, tabii ki. Ve bu onun filtresini tamamen ortadan kaldırdı.

Hemşire yanından geçerken elini Kiara'nın omzuna koydu ve "Duyduğumuz bazı şeylere kıyasla, söyledikleri nispeten sakin." dedi.

"Teşekkürler," dedi Kiara, kendini daha iyi ya da minnettar hissetmiyordu ve hâlâ utanç içindeydi.

Hemşire gittiğinde Kiara tekrar hastane yatağına döndü ve Orson'ın yanağına dokundu. "Haydi. Uyan artık."

Biraz kıpırdandı ama bu sefer iki gözünü de açtı ve konuştuğunda sesinde artık hayalperest bir nitelik yoktu. "Kiara?"

Onun alnını okşadı. "Tekrar hoş geldin."

Başını kaldırıp odaya baktı ve "Cerrah nasıl geçtiğini söyledi mi?" diye sordu.

"Tavsiyesine uyduğunuz sürece tamamen iyileşmemeniz için hiçbir neden olmadığını söyledi."

"Sanırım bunu hatırlıyorum," dedi.

"Oh, biliyorsun. Ve şimdi hastane personelinin yarısı da bunu biliyor." "Lanet olsun."

"Hı hı," dedi Kiara. "Öyle sayılır." Bir bardak su aldı ve dudaklarına götürdü. "Şu anda bunun için endişelenme. Seni nekahet odasından çıkaralım. Seni görmek için sabırsızlanan bir oda dolusu insan var."

CHAPTER 26

KIARA/ORSON

Kiara o gece Orson'ın odasından çıkmayı reddetti. Onun yüzünden heredeysse ölüyordu. Zaten muhtemelen hiçbir zaman normal olmayacak ve her zaman acı çekmesine neden olacak kırık bir ayağı vardı. Kelly ona saçmaladığını söyledi. Onu tuzağa düşüren ve taşıyarak öldürmeye çalışan üvey annesiyken bu nasıl Kiara'nın suçu olabilirdi? Bunun üzerine Kiara sadece gözlerini devirdi ve onun sadece dışarıda olduğunu söyledi. İlk sırada yer aldı.

Kelly tepinerek uzaklaştı ve Evan'a eve gidebilmeleri için gelmesini söyledi. Bir yandan da bir gün için yeterince çılgınlık yaptığını mırıldanıyordu.

Artık sessizdi. Ya da geceleri bir hastane ne kadar sessiz olabilirse o kadar. Orson şu anda huzur içinde uyuyordu, şüphesiz ağrı kesicilerin yardımı olmuştu. Kiara'nın hiç uykusu yoktu. Düşünebildiği tek şey çantasının dibindeki kahverengi kese kağıdının içindeki eşyaydı. Sabaha kadar beklemek zorundaydı çünkü talimatlar testin sabah ilk numuneyle daha doğru sonuç vereceğini söylüyordu, özellikle de ne kadar erken geleceğini düşünürsek.

Ama eğer hamileydiyse, Lenora test sonucu çıkmadan bunu nasıl bilebilirdi? "Şimdi kimmiş cadı, sürtük?" diye bağırarak istedi. Ama bağırmadı çünkü her ne kadar kötü ve nefret dolu biri olsa da Lenora da bir zamanlar bir insan, birinin kızı ve masum bir bebektir.

Yine de kafasının içinde yinelenen soru, bir insanı kötü ya da iyi yapan şeyin ne olduğu kadar derin değildi. Hayır, beyni çok daha hayati bir soruyu düşünüyordu: Bir idrar örneğini *ilk sabah* yapan şey neydi? Cidden. Gecenin son örneğinden sonra bir sonrakini ilk örnek olarak kabul etmeleri için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Sabah mı? Ve eğer uyumadıysan sayılır mı? Sabah dörtte gitmesi gerekiyorsa, testi o zaman mı yapmalıydı yoksa altıya kadar bekletmeli miydi?

Sonunda uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve pek de sessiz olmayan hastane odasının biraz karanlığında oturup zamanın şafağa doğru ilerlemesini bekledi. Bilerek testi yapmanın ötesini düşünmedi. Ne olduğunu öğrenene kadar sonuç hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Koridordan gelen seslerle irkilerek uyandı, uyuyakalmış olmanın şokunu yaşıyordu. Orson hâlâ uyuyordu; bu iyi bir şeydi çünkü vücudunun onarılması ve iyileşmesi için buna ihtiyacı vardı. Saati kontrol etmek için telefonuna baktı. Beş otuz altı.

Zamanı gelmişti.

Ses çıkarmamak için hareket ederek çantasını aldı ve kapıyı geçebileceği kadar aralayıp arkasından kapattı. Masadaki hemşire asistanı soru sorarcasına ona baktı. Kiara "tuvalet" diye mırıldandı ve Orson'ın odasının yakınındaki umumi tuvalet tabelasını işaret etti. Asistan başıyla onayladı ve her ne yapıyorsa ona geri döndü.

Tuvaletler boştu ama Kiara daha fazla yer olduğu için aileler için ayrılmış olan büyük tuvalete girdi. Kutuyu açtı, talimatları bir kez daha okudu, testi açtı ve uyguladı. Talimatlarda sonuçların altmış saniye içinde okunacağı yazıyordu. Testi tezgahın üzerine koydu ve ellerini yıkarken teste bakmayı reddetti. Kafasından sayarak yetmiş beşe gelene kadar bakmayı reddetti, çok hızlı saydığı için bu sayıyı kullandı.

Sonuç hiç de yanlış değildi.

ORSON'un uyandığında ilk düşüncesi bir şeyin bacağını ısırdığı ve bırakmadığı oldu. Gözlerini açtı ve aşağı baktı, bir köpek ya da belki bir dağ aslanı görmeyi bekliyordu ama tek gördüğü alçıya benzeyen bir şeydi.

Bir anda her şey aklına geldi ve inledi. "Orson?" Kiara sağında bir yerden sordu.

Başını çevirip ona baktı ve endişeli görüldüğünü düşündü ama muhtemelen yeni uyandığı içindi. "Hey," dedi.

"Hey, sen." Gülümsemesi küçük ve sıkıydı.

"Lenora?" diye sordu. Ona sorması gereken başka bir şey daha vardı ama ne olduğunu bir türlü hatırlamıyordu.

Kiara başını salladı. "Jedidiah onu vurdu. Başaramadı."

Bir şeyler hissetmeyi bekliyordu, annesinin gitmiş olmasından dolayı rahatlamayı, hiçbir şeyin annesini geri getiremeyecek olmasından dolayı öfkelenmeyi, bir şeyler. Ama hiçbir şey hissetmedi. Belki sonra hissederdi. Belki de hissetmezdi. Bunun için endişelenmeyecekti. Hayat çok kısaydı.

"Ayağım hakkında ne dediler?" diye sordu ona.

"Kaybetmediğin için şanslısın. Görünüşe göre botların onu kurtarmış."

"Bu doğru mu? Markanın adını bulmalıyım ki teşekkür edebileyim ve ömür boyu bir müşterileri olduğunu bilsinler. Sence beni reklamlarda oynatmak isterler mi? Eğlenceli olur."

Boğazının arkasından onaylamayan bir ses çıkardı. "Hemşirenize uyandığınızı haber vereceğim."

Orson onun uzaklaşmasını izledi ama nedense yüzünü görmek zorundaydı. "Kiara?" Durdu ve omzunun üzerinden baktı. Tanrım, bütün gece hastanede uyumuş olmasına rağmen çok güzeldi. "Seni seviyorum." Söylemek istediği şey bu değildi ama kelimeler doğruydu, bu yüzden onları orada bıraktı.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, ardından hayatında gördüğü en güzel sevinç ifadesi geldi.

Ve sonra gitmişti.

Ardından gelen gülümseme, kendisinden önce gelen çarpıcı gerçeklik gösterisi olmasa sahte olduğunu anlayamayacağı bir gülümsemeydi.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadı ve kapıdan çıkıp gitti.

Tekrar yalnız kalana kadar ÜÇ SAAT GEÇTİ. Doktorlar, uzmanlar ve terapistin yanı sıra çok sayıda personel ve yerel arkadaşlar arasında her zaman yanlarında birileri vardı. Kiara bir ara ortadan kayboldu ama basını bölgeden uzak tutmak için hastanenin güvenlik ekibiyle birlikte çalışırken Kelly ile konuşuyordu.

Kiara onunla yalnız kalmak istiyor gibi görünmüyordu ve eğer bundan kaçınabilseydi, kaçınacağından emindi. Şu anda Kiara odanın köşesinde durmuş Kelly ile konuşuyordu. Orson'ın fark ettiği tek şey

Odadaki diğer kişi Evan'dı ve iş ortağına dışarı çıkmasını ve kız arkadaşını almasını söyledi.

"Kiara," diye seslendi, çünkü kısa bir an için kız kardeşini takip edecekmiş gibi görünüyordu. Bocaladı, belli ki koşmakla onunla konuşmak arasında gidip geliyordu. Hangisini seçeceğinden emin değildi ama yatağının yanına yürüdüğünde omuzları rahatladı.

"Cerrahtan anladığım kadarıyla ayağım birkaç hafta alçada kalacak," diyerek gün boyunca birkaç hastane personelinin kendisine söylediklerini tekrarladı. "Benimle kalmak için müsait olup olmadığınızı sormak istiyorum."

Hemen cevap vermedi, bu da onu korkuttu. Hayır diyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti ama saniyeler süren sessizlik arttıkça belki de geçmesi gerektiğini fark etti.

"Mesele şu ki..." Dudaklarını yaladı. "Çiftlikte sadece beş gün daha kalmayı planlıyordum ve siz en azından yarına kadar burada olacağınız için taşınmak için gerekli düzenlemeleri yaptım. Siz benim yerime birini bulana kadar meslektaşlarımdan biri gelip yerimi alacak."

"Yerine geçecek biri mi?" diye sordu. "Senin yerini alabilecek kimse yok." "Teşekkür ederim," dedi, sanki onu yatıştırmışmış gibi. "Ama ikimiz de biliyoruz ki

Bu doğru değıl."

"Bunun bu sabah söylediklerimle bir ilgisi var mı?"

Hatırlamasına şaşırmış görünüyordu. Belki de aşkından söz ettiğinde onun ağrı kesici aldığını düşünmüştü. "Hayır," dedi ama ona inandığından emin değildi. "Mesele o değıl. Sorun... Yeni bir iş buldum."

Bu onu şaşırttı. "Aradığınızı bilmiyordum."

"Aslında burada," dedi. "Bir şekilde kucağıma düştü ve geri çeviremedim."

"Peki ya Randy?" diye sordu.

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz," diye itiraf etti. "Kelly yardım ediyor."

Tabii ki yapacaktı, Kiara aileden biriydi. Ondan daha azını beklemezdi. "Anlıyorum."

"Çok fazla bağlantısı var."

Başını salladı. Olan olmuştu ve bu konuda yapabileceğı bir şey yoktu. Eğer onunla ya da onun için çalışmak istemiyorsa, onu zorlamayacaktı. Onun hayatında başka bir Randy olmayacaktı. "Senin için en iyisini diliyorum ve ne yaparsan yap harika olacağını biliyorum."

CHAPTER 27

KIARA

Kiara'nın planı Orson hastaneden taburcu olduğunda çiftlik evinden çıkmaktı. Bunu kabul eden ilk kişi o olacaktı. korkakların çıkış yolu olabilirdi. Belki de öyleydi ama daha iyi bir yol göremiyordu. Tek bildiği uzaklaşması, düşünebileceği ve yalnız kalabileceği bir yer bulması gerektiği idi. Belki o zaman hastanede aldığı sonuçlarla yüzleşebilirdi. Biri idrar testinden. Diğerisi ise günün ilerleyen saatlerinde hastane laboratuvarından gelen teyit.

Orson'ın çocuğuna hamileydi.

İki aydan daha az bir süredir birlikteydiler ve birbirlerini altı aydan daha az bir süredir tanıyorlardı. Ve şimdi hamileydi. İlişkiler konusunda uzman olduğunu hiçbir zaman iddia etmemişti ve karşı cinsle ilgili kendi sicili de pek parlak sayılmazdı ama herkesin bildiği evrensel ilişki gerçekleri vardı. Bunların en başında, biriyle birlikte olmanın tek nedeninin bir çocuk olmasına asla izin vermemek geliyordu.

Orson hamile olduğunu öğrendiğinde ondan asla ayrılmayacaktı. Aynı şekilde, her zaman aklının bir köşesinde sadece çocukları için onunla birlikte olup olmadığını merak ettiği bir adamla da asla birlikte olamazdı.

Hamileliğini ondan saklamayı planladığından değil. Bu da doğru olmazdı. Ona söyleyecekti. Sadece şimdi değil. Bugün değil. Kendisi bununla başa çıkamıyorsa, ondan nasıl çıkmasını bekleyebilirdi ki? Kiara'nın hamileliğinden bahsederken Lenora'yı duyduğundan bile emin değildi. Eğer duymuş olsaydı kesinlikle bu konuyu açardı, değil mi?

Kelly'ye test sonucunu bile söylememişti, ancak ne zaman aynı odada olsalar kız kardeşinin bilmiş bakışlarının onu takip etmesi Kiara'nın gerçeği bildiğinden şüphelenmesine neden oluyordu. Bu konuda her zaman anlayışlı olmuşlardı.

diğerini. Kelly ona, bugün Orson'ın evinden her şey çözülmenden ayrılarak hata yaptığını söyledi.

Çok kötü, hayat böyleydi, bazı şeyler çözülemezdi. Kiara son iç çamaşırını da bavula tıktırdı. Ya da en azından çözülmeleri için zamana ihtiyaçları vardı. Bu da o şeylerden biriydi.

"Gidiyor musun?" Orson kapı aralığından sordu ve onun sıçramasına neden oldu.

Ona bakamazdı. Onu sadece ilişkileri çözülmenden değil, aynı zamanda taşıdığı çocuktan da bahsetmeden terk ettiğini bilmenin suçluluğu çok fazla olacaktı. "Kalmam için hiçbir sebep yok."

Uzun süre sessiz kaldı, sonra "Anlıyorum," dedi ve uzaklaştı.

Eli durdu, havada asılı kaldı. Bu da ne demek oluyordu?

Neden kalsın ki? Hiçbir sebep yoktu. Var mıydı?

Bir ya da iki sahne için bir oyun arkadaşından fazlasını istediğini gösteren hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Asla.

Tabii hastanede ona sürpriz olarak söylediği "Seni seviyorum" sözünü saymazsanız. Ama bunu söyleyen kişi ağrı kesicilerle kafayı bulmuşsa ve bunu sadece ilaçlar onu sersemlettiği için söylemişse bunu sayamazdınız. Öyle değil mi?

Bavulunu kapadı ve onu koridorda takip etti. "Bekle bir dakika."

Durdu ama arkasını dönmedi.

"Söyle bana," diye fısıldadı. "Neden kalmalıyım?"

Ayağındaki alçı sayesinde topallayarak arkasını döndü ve her ne kadar saklamaya çalışsa da, kız onun gitmesine ne kadar üzüldüğünü gördü.

"Hayır," dedi, sesi ciddi ve sertti. "Bunu bir kez söyledim ve pişman değilim, çünkü bu doğru ve bilmen gerekir. Ama dürüst olmak gerekirse, hastanede son kez uyandığımdan beri bana eskisinden daha farklı bakıyorsun. Nedenini bilmiyorum. Yani, hayır, üzgünüm, sana neden kalman gerektiğini söylemeyeceğim. Kal çünkü kendi nedenlerin için istiyorsun." Başını iki yana salladı. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan başka bir şey çıkarmazsan, kendin için doğru olanı yapmayı unutma."

Ne dediğini anlaması gerekenden daha uzun sürdü. Ne demek istediğini anladığında nefesini içine çekti. O tartışmayacak

Çünkü sadece kelimeleri kullanacaktı ve birçok kez söylediği gibi kelimeler ucuzdu ve herkes onları etrafa savurabilirdi.

Daha derine bakmasını istedi. Sözlerinin ötesine, eylemlerine bakmasını. Ona onu sevdiğini söylemek yerine, sözlerinin kanıtını görüp göremeyeceğini görmek için birlikte geçirdikleri zamana bakmasını istiyordu.

Geçmişe bakacaktı ama bugün değil. Her şey bu kadar hamken ve hamilelik yüzünden duyguları her yerdeyken olmazdı. Kendini bu kadar kırılğan hissederken olmazdı. Gözlerini kapattı ve Orson'a kırılğan hissettiğini söylediğinde nasıl tepki vereceğini zihninde duydu. Ona kırılğan bir yanı olmadığını söylerdi. Onun güçlü ve cesur olduğunu söylerdi.

Eğer durum buysa, şimdi bunu kendisine kanıtlama zamanıydı.

Gözlerini açtı. "Gitmem gerekiyor. En azından şimdilik."

Sesinde ya da ifadesinde herhangi bir yargılama ya da hayal kırıklığı yoktu. "Tamam. Ne zaman konuşmak istersen burada olacağım."

Sadece kelimeler değil, başka bir eylem.

"Teşekkür ederim." Kenara çekildi ve onun

hayatından çıkıp gitmesine izin verdi.

KIARA, Kelly ve Evan'ın evine giden kısa mesafeyi arabayla geçti. Yeni işi onların evine daha yakın olduğu ve yetkililer Randy'nin izini hâlâ bulamadığı için herkes yalnız kalmaması gerektiği konusunda hemfikirdi. Kiara, artık sadece kendini düşünmediğini fark ettikten sonra, karşı koymamıştı. Randy ya da ekibinden herhangi biri çocuğuna yaklaşırsa lanetlenecekti.

Arabayı evlerinin önüne çekti ve Kelly'nin arabasının yolda olduğunu fark etti. Pek de alışılmadık bir durum değildi, çift işe genellikle Evan'ın kamyonetiyle giderdi. Kiara tuvalet malzemelerini ve çantasını aldı, diğer her şeyi daha sonra çıkarmaya karar verdi.

"Kiara?" Kelly'nin sesi koridorda

süzülüyordu. "Benim," diye yanıtladı Kiara.

"Eşyalarını bırak ve sonra benimle mutfakta buluş. Sıcak çayım ve balkabaklı keklerim var."

Kiara kız kardeşinin kendisini evinde hissettirme çabasına gülümsemekten kendini alamadı. Gerçi beş dakika sonra otururlarken bunu onunla paylaştığında Kelly güldü.

"Bunu seni rahatlatmak için yapmadım," dedi. "Seni konuşturmak için yaptım. Şimdi bir kek ye ve dökül."

Kiara kız kardeşinin taktığı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Ağzı yemekle doluyken konuşamayacağını bildiği için çörekten büyük bir ısırtık aldı. Tabii ki bu Kelly'yi caydırmadı.

"Burada sadece biz varız," dedi Kelly. "Ve sen bana söyleyebileceğimi söyleyene kadar Evan'a söylemeyeceğim. Olumlu muydu?"

Kız kardeşler arasında hiçbir zaman sır olmamıştı ve Kiara bugün de olmayacaktı. Ağzındaki çörek lokmasını yuttu ve çayından bir yudum aldı. "Olumluydu," dedi. "Yine de Orson'dan önce sana söylediğim için kendimi kötü hissediyorum."

Kelly ona, "Orson'dan sana hamilelik testi almasını istemedin," diye hatırlattı. Ki bu doğrudu. Kiara testi kendisi almış olsaydı, Kelly'nin bundan hiç haberi olmayacaktı çünkü Kiara Lenora'nın sözlerini dengesiz bir insanın saçmalıkları olarak geçiştirebilirdi.

"Ona söylemem gerek," dedi Kiara. "Ve söyleyeceğim. Yakında. Ama önce kafamı toparlamam gerekiyor."

"Ne yapacaksın?"

Kiara omuz silkti. "Onu saklayacağım." İçinde büyüyen canlı hücre yığınının 'o' demekten nefret ettiği için yüzünü buruşturdu. "Orson onunla ya da onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsa, bu benim hislerimi değiştirmeyecek." Orson böyle bir şey yapmazdı. Hele çocuklarını nasıl yetiştireceğini anlattıktan sonra.

Kelly, Kiara'nın düşüncelerini yankılayarak, "Orson'ı kendi çocuğunu dışlayacak biri olarak görmüyorum," dedi.

"Ben de bilmiyorum ama bana her zaman sadece olmasını istediklerime değil, tüm olası sonuçlara bakmam gerektiğini söyleyen sen değil misin?"

Kelly hatırlamasına şaşırılmış görünüyordu ama Kiara bunun nedeninden emin değildi. Kız kardeşi yıllar boyunca bunu yeterince tekrarlamıştı. "Elbette öyleyim, ama neden şimdi tavsiyemi dinliyorsun?"

Kiara en cesur yüz ifadesini takındı. "Birinin annesi olacağım ve açıkçası bu beni çok korkutuyor. Bir kulağımdan girip diğerinden çıkmak yerine aldığım tavsiyelerin bazılarını dikkate almam gerektiğine karar verdim." "Harika bir anne olacaksın." Kelly Kiara'nın elini tuttu. masaya koydu ve sıktı. "Ve ben bir teyze olacağım! Buna inanamıyorum!"

Birkaç dakika boyunca çocukken söyledikleri ve çocukları olduğunda asla yapmayacakları şeyler hakkında konuştular ve güldüler.

muhtemelen tam olarak bunları yapardı. Kiara kız kardeşiyle oturup neşeli vakit geçirmekten keyif alıyordu.

"Sence Orson üvey annesinin benim hamile olduğum hakkında söylediklerini hatırlıyor mudur?" Kiara sordu.

Kelly soru hakkında düşünüyor gibiydi. "Emin değilim. Sadece Jedidiah'ın cenazesini verdiğinde yanında olduğum için biliyorum. Bildiğim kadarıyla Jed, Orson'ı hastanede ziyaret etmedi. Ona bunu hatırlatacak kimse olmadı."

Kiara, Orson'ın Lenora'nın söylediklerini hatırlamasının neden önemli olduğunu düşündüğünü bilmiyordu. Hatırlasa bile, Lenora'nın haklı olduğundan şüphelenmesine imkân yoktu. Belki de onu rahatsız eden buydu. Üvey annesinin son sözlerini duymuş olsaydı, gerçeği öğrendiğinde belki de bu kadar şok olmazdı. Eğer duymamış olsaydı, bu haber muhtemelen onu kör edecekti. Kiara bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu ve Orson'ı benzer bir şey yaşamaktan korumak istiyordu.

Yine de sonuçta bir önemi var mıydı?

"Orson hastanedeyken bir memura ifade verdi," diye devam etti Kelly. "İfade verdiğinde ben orada değildim, o yüzden emin değilim. Ve bu, sohbet sırasında tesadüfen bahsettiğiniz şeylerden biri değil, anlıyor musunuz?"

Kiara homurdandı. Evet, bunu konuşmaya dahil etmenin kurnazca bir yolunu bulamadı. *Daha iyi hissetmene sevindim. Sen acıdan bayılmadan ve komşun seni taşlamasını önlemek için onu kafasından vurmadan hemen önce üvey annenin ne dediğini bana tekrar hatırlatır mısın?* Dilinizden doğal olarak dökülen bir şey değildi.

Kelly, "Bir şeye ihtiyacın olursa, yani her şeye," dedi. "Kalacak bir yer. Konuşacak birine. Ya da sadece dinleyecek birine, senin için burada olduğumu biliyorsun." Eğildi ve Kiara'nın hâlâ düz olan karnına doğru konuştu. "Ve bu senin için de geçerli."

CHAPTER 28

ORSON/KIARA

Tİki gün sonra Orson çiftliğin ana arazisindeki idari binaya gitti ve büyük olasılıkla onu bir ya da iki hafta daha görmeyi beklemeyen yöneticisi Lynda'yı şok etti. Ne söyleyebilirdi ki? Kiara evde yokken, orada takılmak için bir nedeni yoktu.

"Orson," dedi Lynda. "Kendini daha iyi hissediyor olmalısın, bu kadar erken dönmeni beklemiyorduk. Seni gördüğüme sevindim."

Neden daha iyi hissediyor olmalı? Daha mı iyi hissediyordu? Tam olarak neyden daha iyi? Ofisine doğru beceriksizce ilerlerken tek söylediği "Teşekkür ederim," oldu. Lanet ayak.

İçeri girdikten sonra kapısını kapattı ama masasına gitmek yerine, tüm arazide en sevdiği duvarın önünde durmak için ayaklarını sürüyerek ilerledi. Duvarın büyük bir kısmı boştu ama duvarın şurasına burasına çiftlikte kalan ailelerin resimlerini asmıştı. Bir gün tüm duvarı kaplamayı umuyordu.

O tek çocuktur. Bildiği kadarıyla teyzesi ya da amcası yoktu ve hiç kimsenin büyükanne ve büyükbabasından bahsettiğini duymamıştı. Resimler kendi kendine yarattığı ailesini temsil ediyordu. Yine de onların önünde her durduğunda, hiçbir şeyin aynı olmadığını fark ediyordu.

İstekli bir kadın bulmak, yuva kurmak ve gerçek bir ailenin parçası olmak yeterince kolay olacaktı. Ona ister alaycı ister hayalperest deyin ama o taklit bir aile istemiyordu. Gerçeğini istiyordu. Evan ve Kelly'nin olduğu gibi, tamamen ve aptalca aşık olmak istiyordu. Tek başına olabileceğinden çok daha güçlü bir insanla birlikte olmak. Ve onların hayatındaki varlığı sayesinde daha iyi bir insan olmak. Olağanüstü olmayan her şeyi pas geçecekti. Yalnız olmak daha iyiydi.

Yine de canını yakan şey, ona sahip olduğunu düşünmesiydi. Hastanede Kiara'ya istemeden de olsa onu sevdiğini söylediğinde, Kiara'nın yüz ifadesi ona sonsuza dek onun olacak kişiyi bulduğu umudunu vermişti. O saniyede döktüğü her damla gözyaşına değmişti çünkü onu Kiara'ya götürmüştü.

Birbirlerini çok uzun zamandır tanımıyorlardı ama birlikte geçirdikleri zaman ham ve gerçektir. En derin korkularını ve ruhlarının en karanlık kısımlarını paylaşmışlardı. Aslında, konuşmaları çoğu zaman yatakta ya da oyun odasında geçirdikleri zamandan daha samimi olmuştu. Muhtemelen birbirlerini yıllardır tanıyan çoğu insandan daha iyi tanıyorlardı.

Onu o zaman da istiyordu, şimdi de istiyordu. Bunun asla değişmeyeceğinden şüpheliydi. Bir şekilde her zaman onun kendisi için doğru kişi olduğunu biliyordu. Asla daha fazla arzuladığı biri olmayacaktı. Yapması gereken şey, onun da kendisini aynı şekilde istemesini sağlamaktır. Asıl soru, bunu nasıl yapacaktı? Bu gerçekleşebilir miydi?

Bu şekilde düşünmeyi reddederek resimlerden uzaklaştı. Yenilmenin ilk adımını, yenilebileceğini kabul etmektir. Bugün onu hiçbir şey yenemezdi. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Kelly," dedi kadın cevap verdiğinde. "Yardıma ihtiyacım var."

O AKŞAM Kiara, Kelly ile birlikte çiftlikteki idari binanın merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü. Kelly, anne ve babalarının yıldönümü için bir hediye bulmak üzere onunla birlikte alışverişe gitmesini istemişti. Yolda çok geçmeden, çiftlikten Evan için bir şey alması gerektiğini ve bunun sadece bir dakika süreceğini söyledi.

Orson'un etrafta dolaşarak olma ihtimaline karşı, ki bu pek olası görünmüyordu, ama asla çok tedbirli olamazdınız, Kiara arabada bekleyeceğini söyledi. Kelly de ona kışını arabadan çıkarmasını söyledi. Tamam. Şimdi. Şimdi. Kiara yol boyunca kaşlarını çatarak onu takip etti.

Kiara, Kelly'nin alması gereken her şeyin yönetici masasında olacağını düşünmüştü. Belli ki bu yanlış bir varsayımıydı, çünkü Kelly masanın yanından geçip koridorda ilerlemeye devam etti.

Oda çok büyüktü ve içeri adım atar atmaz Kiara odanın Orson'a ait olduğunu anladı. Büyük bir ahşap masa duvardan çok pencereye bakıyordu. Yakındaki bir köşede iki deri sandalye oturuyordu.

kitap rafları buluştu. Dördüncü duvarda birkaç şey asılıydı ama Kira durduğu yerden ne olduklarını anlayamıyordu. Koridora geri çekiliyormuş gibi hissetti.

Kelly ise içeri girip masaya doğru yürüdü ve üstündeki kâğıtları karıştırdı. Aradığı şeyi hemen bulamayınca Kiara içeri girdi ve Orson'un duvarı neyle süslediğini görmek için duvara doğru yürüdü.

Bunlar aile fotoğraflarıydı. Çiftlikte kalan aileler. Beklenmedikti ama düşününce ve çiftliği neden bu şekilde işlettiğine dair yaptıkları konuşmayla birleştirdi bir şekilde mantıklı geliyordu.

Ofisin kapısındaki bir kıpırtı dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktı. Orson kapının pervazında duruyordu. Ya da ayağıyla durabildiği kadar iyi duruyordu. Aradan sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, onu son gördüğünde olduğundan çok daha sağlıklı görünüyordu. Bir şekilde daha güçlüydü.

Kelly onun gelişini aynı anda fark etti ve Kiara'ya göz kırptı. "Ben buradan gidiyorum."

"Ne?" Kiara sordu.

"Emin ellerdesin," dedi Kelly ona. "Aksi takdirde seni bırakmazdım."

Kelly gittikten sonra, Orson kapıyı arkasından kapatana kadar ikisi de sessiz kaldı. "Gel benimle otur." Garip yürüyüşüyle iki deri sandalyeye doğru ilerledi. Hayır demek aklına bile gelmedi. O istedi ve o da takip etti.

"Güzel kitap koleksiyonu," dedi. Neredeyse iki duvarı kaplayan bu koleksiyon etkileyiciydi.

Sanki arkadaşlarını selamlıyormuş gibi gülümseyerek onlara baktı. "Ben çocukken kitap alacak paramız yoktu. Fazla telafi ettiğimi söyleyebilirsiniz ama onlara baktığımda beni mutlu ediyorlar."

"Sevindim," dedi. "Mutluluğu hak ediyorsun."

Bir kaşını kaldırdı. "Seni bana getirmek için kız kardeşine yalan söyledikten sonra bile hala böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, ama yine de onun kışını tekmeleyebilirim." "Benimkini değil mi?"

Başını salladı ve yere baktı. Şimdi, dedi kendi kendine. Ona hamile olduğunu söylemesi gerekiyordu ama Önce o konuştu.

"Söyle bana Kiara, dürüst ol. İkimizin arasında ne olmasını isterdin?"

Nedeninden emin olmasa da onun bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu. O da onun açık sözlülüğünü hak ediyordu ama tereddüt etti. Tehlikede olan çok şey vardı. Ya bir hamle yaparsa ve adam gülerse? Ya da onu omuz silkerse. Küçük bir kız kardeş ya da daha kötüsü bir arkadaş gibi başını okşasaydı.

Ama kız adamın gözlerine baktığında, adam ona bir kız kardeş ya da arkadaş gibi bakmıyordu. Ona kuşkulu bir ifadeyle ve başka bir şeyin ipucuyla bakıyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldı, onun gözlerinin içine baktı ve ona gerçeği söyledi.

"Korkuyorum."

"Benden mi?" diye sordu.

"Birkaç şey var ama hayır, sen onlardan biri değilsin." Derin bir nefes aldı. "Artık yardımınıza ihtiyacın kalmadığında beni bir daha görmek istemeyeceğinden korkuyorum."

Başını öne eğdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Hiçbir zaman kalıcı, özel ya da ciddi bir şey için anlaşılmadık. Sadece yaz boyunca kurduğun fantezileri gerçekleştirmekle ilgilendiğini sanıyordum." Omuz silkti. "Aksini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedin. Hastanedeki o gün dışında ve ağrı kesicilerle kafanın iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Değildim ve dürüst olmak gerekirse, o zaman sana bunu söylemek istememiştim. Oyun odamda ara sıra sahne almaktan başka bir şey istediğine dair de hiçbir şey söylemedin."

İkisinin de diğerinin nasıl hissettiği konusunda bu kadar aptal olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Dürüstlük ve BDSM uygulayanların ortalamanın üzerinde iletişim becerilerine sahip ilişkileri olduğu hakkındaki tüm o konuşmalar buraya kadarmış. "Bence ara sıra yaşanan sahnelerin çok ötesine geçtik."

"Tamam, belki o kısmı biraz abartmış olabilirim," diye kabul etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ona doğru kaydı. "Bence birbirlerine karşı dürüst olacaklarını söyleyen iki insan için, biraz berbat olduk."

Eğildi. Sandalyeler, yüzündeki saçları tarayabileceği kadar yakındı. "Burada benimle olmanı istiyorum ama bir süreliğine eve ya da Kelly ve Evan'ın yanına gitmek istersen bunu anlarım. Eğer gidersen, lütfen seninle ara sıra oyun odası sahnelerinden çok daha fazlasını istediğimi bil. Bana ne vermek istersen kabul ederim. Ciddi, özel ya da kalıcı olsun."

Kulaklarının onun söylediği kelimeleri doğru duyduğuna inanamıyordu. Bunca zaman onun kendisiyle, evinde geçireceği zamanın ötesinde bir şey yapmak istemesinin mümkün olmadığını düşünmüştü. Her şeyi ve ona hâlâ söylemediği sırrı yanlış okuduğu için kendine bu kadar kızgın olmasaydı gülerdi.

"Neden hiç bir şey söylemedin?" diye sordu.

"Sanırım ben de korkuyorum. Daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim." "Bu ikimiz için de geçerli," dedi. Adam onu kendine çekti, böylece kadın onun

kucakladı ve sonra yumuşak bir öpücük için eğildi, ancak daha ileri gidmeden geri çekti. "İletişim becerilerimiz ve dürüst olmak üzerinde daha fazla çalışmamız gerekiyor."

"Konuşmayı bırakıp daha fazla öpüşmek istediğimi söylerken dürüst oluyorum," dedi gülümseyerek.

Artık tamamen dürüst olma ve ona her şeyi anlatma zamanı gelmişti, midesi düğüm düğüm oldu. Bir şeyler olduğunu anlamasına yetecek kadar.

"Kiara?" diye sordu, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmişti.

Yutkundu ve kendi kendine hastalanmayacağını söyledi. Hamileliğinde şu ana kadar hiç sabah bulantısı yaşamamıştı ve şimdi de bağırsaklarını kusmayacaktı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bir konuda sana karşı tamamen dürüst olmadım."

Şimdi daha da endişeli görünüyordu, eğer bu mümkünse. Tuhaftı, çünkü kızgın olacağını düşünmüştü.

Ama kız hemen cevap vermediğinde bile sakın bir şekilde konuştu. "Kiara? Ne oldu? Bana söyleyebilirsin."

Onun elini tuttu. Nedense bu onunla konuşmasını kolaylaştırmıştı. Daha iyi bir tanım bulamazsa, bu onu rahatlattı. Adamın eli destek olmak için onunkini sıktı. Başparmağı elinin arkasını okşadı, tembel daireler çizdi. "Ben hamileyim."

Saniyeler önceki güven verici gülümsemesi olduğu yerde dondu kaldı. Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Reglim gecikmişti. Hiçbir şey düşünmedim, çünkü hiçbir zaman düzenli olmadım. Ama Lenora ne yaptığını söyleyince test yaptırdım. Pozitif çıktı." Onun ne düşündüğünü anlayamadı; yüzü karardı.

"Hamilesin."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi, bu yüzden cevap vermedi. Ses tonu da hiçbir şey ele vermiyordu. Başını öne eğdi. Adamın yüz ifadesinde hayal kırıklığı ya da daha kötüsü suçluluk görmek canını çok yakacaktı.

Yavaşça başını kaldırdı. "Hamilesin," diye tekrarladı, ama bu kez sözlerine öyle büyük bir gülümseme eşlik ediyordu ki kız kendi gülümsemesine engel olamadı. Onu kendine çekti, kucaklaması neredeyse eziciydi. "Aman Tanrım. Kiara, hamilesin."

Beklenmedik ve planlanmamış bu haber karşısında duyduğu sevinç, endişelerini bastırdı. Gözlerini kapadı ve yeniden onun kollarında olmanın tadını çıkardı. "Üzölmenden korkuyordum."

"Şaşırdınız ve şok oldunuz mu? Evet, ama üzgün? Hayır, hiç de değil." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve başının arkasını avucunun içine aldı. "Planladığım gibi değil, düşündüğüm gibi de değil ama hastanede söylediklerimde ciddi dim. Seni seviyorum Kiara. Sen benim için osun. İstedığım, ihtiyaç duyduğum ve arzuladığım kadın sensin. Birlikte yaşlanmak istediğim ve çocuklarımın annesi olmasını istediğim tek kişi sensin. Düşündüğümüzden daha erken çocuk sahibi oluruz, kimin umurunda?"

Onun sözleri ihtiyacı olduğunu bilmediği bir merhemdi ve o anda hissettiği her şeyi ifade etmeye yaklaşabilecek bildiği tek kelimeyle karşılık verdi. "Seni seviyorum, Orson."

CHAPTER 29

ORSON

L Daha sonra geriye dönüp baktığında, Orson'ın aşk ilanının ardından gerçekten bir şey yapmaları Orson'ı hep şaşırtmıştır. Adamın bebeğe zarar verecek bir şey yapmak istememesi ve kadının da onun kaburgalarını ya da ayağını incitmek istememesi arasında, yatak odasına girebilmeleri bile etkileyiciydi. Oraya vardıklarında, çok geçmeden Hemşire Kiara'nın ne kadar ısrarcı olabileceğini fark etti. Anlaşıldığı üzere, Kelly sadece Bowman ikiz ile baskın eğilimler. Yine de Kiara kendininkini "tıbbi gereklilik" kılıfına soktu.

Ne olursa olsun, onu kaburgalarını ya da ayağını zorlamayacak şekilde düzenlediğinde, o kadar sertleşmişti ki yıldızları görebiliyordu. Adam yaralı ayağını destekleyerek yaslanmış halde dinlenirken, kadın soyunmakta çok acele etmedi. Belli ki bunu onu daha da baştan çıkarmak için yapıyordu. Onu dizinin üzerinde çevirmek ve kışını kızartmak için her şeyini verebilirdi.

Yakında, dedi kendi kendine. Şimdilik burada oturacak ve onun için hazırladığı gösterinin tadını çıkaracaktı. Ve ne gösteriydi ama. Giysilerinin son parçası da yere düşer düşmez döndü. Onunla birlikte olmak için yatağa tırmanmak yerine, gözlerini kapadı ve kalçalarını onun sonu olacak şehvetli bir dansla salladı.

"Kiara," diye uyardı.

Bir gözünü araladı ama göğsüne gelene kadar parmaklarını yanında gezdirmekten başka bir şey yapmadı.

"Bana katılacak mısın?" diye sordu.

Meme ucunun etrafında dönerek ve sıkıştırarak cevap verdi.

Bakışlarını daralttı. "Takip ediyorum ve doktor iyi olduğumu söyler söylemez kışın benim olacak."

Ellerini başının üzerine kaldırdı, hâlâ sallanıyordu ama bu kez mükemmel göğüslerini gösteriyordu. "Şimdi kaçâ ulaştım?"

"Şaplak?" diye sordu ve başını sallayınca "Yirmi" diye cevap verdi. "Otuza ulaştığımda bana haber ver."

Bir kıkırdamayı bastırdı. "Beladan başka bir şey değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi hareket ederek, kıcını havaya kaldırarak yatağın üstüne süründü. "Doğru." Bacaklarını ona sarılmak için gereğinden fazla açarak, ama her yerini görmesini sağlayarak, kendini onun sikinin üzerine yerleştirdi. "Ama ben senin sorununum."

"Aynen öyle." Ve aksini söyleyen herkesle dövüşürdü.

Kendini onun sikinin üzerine indirmekte acele etmedi. Gözleri başının arkasına yuvarlandı. Tanrım. Böyle çok sıkı hissediyordu. Sadece bir kısmını aldıktan sonra, her seferinde daha fazlasını alarak kendini tekrar kaldırdı ve indirdi. Adamın tüm uzunluğu içine girene kadar aşağı yukarı hareketlerini tekrarladı. Sonra hareketsiz kaldı.

"Siktir. Kiara." Eğer yakında hareket etmezse, onu istediği gibi götürecekti, kaburgaları ve ayakları lanetlenmiş olacaktı.

Neyse ki hareket etti. Daha hızlı. Daha hızlı. Çok hızlı hareket ettiğinden ve onu çok derine götürdüğünden endişelenene kadar.

"Dikkatli ol," dedi. "Bebeğe zarar vermek istemezsin."

Aşağı inerken yarı yolda durdu. "Şu anda sana kadın cinsel organları hakkında bir anatomi dersi vermeme gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"Siktir, hayır."

Yolun geri kalanını da batırdı. "O zaman güven bana, yaptığımız hiçbir şey bebeğimize zarar vermiyor." Adamın elleri kadının kalçalarındaydı. O da kendi ellerini üstüne koydu ve parmaklarını birbirine doladı. "Söz veriyorum."

Kendisine ya da çocuklarına zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyordu; başıyla onayladı. "Beni sertçe becer, Kiara. Bana sahipmişsin gibi sik beni. Çünkü sahipsin. Her zaman."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Ona binmek. Onu kendi zevki için kullanıyordu. Göğüsleri gözlerinin önünde zıplıyordu. Neredeyse tadına bakabileceği kadar yakın, ama ulaşamayacağı kadar da uzaktı. Bunu yapmak için herhangi bir eğilimi olsa bile, gözlerini ondan ayıramazdı. Kadın, kendi zevkinin peşinden koşarken sergilediği vahşi tavırla onu esir almıştı.

Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve vücudunun ona zevk vermeye daha fazla katılmayı arzulaması uzun sürmedi. olmadan

Ne yaptığını fark eden adam, kadın aşığı inerken daha derine itmek için kalçalarını kaydıldı.

Ki bunu hiç kaçırmadı. "Eğer söz dinlemediğin ve talimatlara uymadığın için durmak zorunda kalırsam, seni şimdiden uyarıyorum, çok sinirleneceğim."

Kalçalarını hareketsiz kalmaya zorladı çünkü kadın haklıydı. Lanet olsun.

Öne doğru eğildi ve adam onun içinde farklı bir noktaya vurdu, ama daha da iyisi, muhteşem göğüsleri dudak hizasındaydı. Bir meme ucunu ağzına almak için başını kaydıldığında, kadın aniden geri çekildi.

"Kiara?" diye sordu.

Ona binmeyi bırakmadı ve sözleri kısa pantolonlarla geldi. "Üzgünüm... daha önce onlarla... oynadığımda.... ağrıyorlardı. Hamilelik hormonları."

Serbest bırakılması, omurgasının tabanından başlayarak ve topları sıkılaşıana kadar hareket ederek inşa edildi. Onsuz boşalmak istemediğinden, klitorisini kızdırmak için elini aralarına soktu. Kadın ona doğru eğildi ve şimdiye kadar duyduğu en seksi iniltiyi çıkardı.

"Böyle mi?" Parmağını çekti ve kızın itirazına gülümsedi. "Lütfen, efendim," diye yalvardı, ona bakıyordu, gözleri ağırlaşmıştı. Aşk ve şehvet, saçları karmakarışık ve vücudu pembenin en güzel tonuyla kızarmıştı.

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Etmek de istemiyordu. Parmaklarını kızın kendisini istediğini bildiği yerlerde gezdirdi. "Benimle gel, güzel kızım. Benimle gel."

Sırtını kamburlaştırdı ve hıçkıra hıçkıra nefes alarak adamın etrafında kenetlendi, kendi boşalmasını tetikledi. Lanet olsun, bu şimdiye kadar gördüğu en ateşli şey olmalıydı. Hareket edebilseydi tekrar yapardı ama yakın zamanda böyle bir şey olmayacaktı. İtiraf etmekten nefret etse de Kiara'nın sevişmelerini yönlendirmesi yapılacak en doğru şeydi. Kendini bir maraton koşmuş ve sonra da eğlence olsun diye tekrar koşmuş gibi hissediyordu.

Bir kısmı Kiara'nın temizlik yaptığının belli belirsiz farkındaydı. İtiraz etmeye ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Onu yatağa geri itti. "Kımıldama. İki dakika içinde döneceğim."

İtaat etmekten başka bir şey yapacak enerjisi olmadığından olduğu yerde kaldı. Tıpkı söylediği gibi, iki dakika içinde yatağa döndü ve ona olabildiğince yakın bir şekilde sarıldı.

"Yorgunum," dedi. "Benimle kestirir misin?"

Daha tatlı sözler hiç söylenmemiştir. Gözlerini kapadı ve bir düşünce gözlerini fal taşı gibi açtığına neredeyse kendini bırakacaktı. "Evlenmek zorundayız. Yakında."

Kadın esnedi. "Evlenme mi teklif ediyorsun?"

Öyle miydi? Ya hayır derse? "Evet diyecek misin?" "Önce bana sor."

Yutkundu. Kendini evlenme teklif ederken hayal ettiği bir ya da iki seferde, bu asla yatakta, yarı uykulu, kırık kaburgalı ve kırık ayaklı bir haldeyken olmamıştı. Kendini hiç bu kadar aşık olarak hayal etmemişti ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun vereceği cevaptı. "Benimle evlenir misin Kiara?"

Onun elini sıktı. "Evet ve evet ve evet, lütfen ne zaman?"

Onun boynunun arkasını öptü. "Yarın mı? Vegas'ta bir sürü insan tanıyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

O kadar da emin değildi. "Evet," diye karar verdi sonunda. "Ama şu alçı çıkar çıkmaz ve seni eşikten düzgün bir şekilde taşıyabilirsem, evleneceğiz."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Öyle olacak," diye söz verdi.

Ve öyleydi.

EPILOGUE ORSON

NINEMONTHSLATER

"I Yemin ederim Orson, eğer bana bir daha dokunursan taşaklarını keser ve kahvaltıda sana yediririm."

Normal bir gün olsaydı ve karısı ona bunu söyleseydi, Orson biraz endişelenmekten fazlasını yapardı. Ama bugün normal bir gün değildi ve şu anda onu endişelendiren pek çok şey olsa da Kiara'nın ona ya da onun hakkında söyledikleri bunlardan biri değildi. Hayır, daha çok doğumun ne kadar hızlı ilerlediği konusunda endişeliydi.

Duydukları ya da okudukları her şey ilk hamileliklerin çok yavaş olduğunu söylüyordu. "Eminim sadece daha fazla Braxton Hicks'tir" cümlesinden "Tamamen genişledin" cümlesine geçmek için geçen iki saat ona göre yavaş değildi.

Ona harika olduğunu söylemek istiyordu ama onunla son konuştuğunda ona çenesini kapatmasını söylemişti. Ve az önce onu iğdiş etmekle tehdit ettiğine göre, sırtını ve omuzlarını ovmak da muhtemelen iyi bir fikir değildi. Son birkaç aydır doğum ve yeni doğanlar hakkında çok şey okumuştı ama hiçbir şey onu bu kadar çaresiz hissedeceği konusunda hazırlamamıştı. Şimdiye kadar yaptığı tek şey onun yanında durmak ve hiçbir şey yapmamaktı çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Bir kez daha ıkın Kiara," dedi doktor. "Ve bebeğinle tanışacaksın."

Cinsiyetini önceden öğrenmemeye karar vermişlerdi. Bebek sağlıklı olduğu sürece öyle ya da böyle umurunda değildi. Açıkçası her iki cinsiyet de onu çok korkutuyordu. Bir kız çocuğu yetiştirmek hakkında ne biliyordu ki? Ve eğer bir oğlu olursa, ya kendi babası kadar kötü batırırsa?

Ancak gerçek şuydu ki, çocukları iyi olacaktı. Bunu kesinlikle biliyordu çünkü Kiara gibi bir anneleri vardı. Tek başına bu bile

her şeyi berbat edebilir ve muhtemelen edecektir.

"İşte başlıyoruz," dedi doktor. "Sonuncusu. Gerçekten büyük..." Yatakta, Kiara ittikçe yüzü daha da karardı.

Nefes al.

"Nefes al," dedi doğum hemşiresi.

Kiara nefesini içine çekti ve o anda ne kadar güzel göründüğünü asla unutamayacağını biliyordu. Çocuklarını dünyaya getirme konusundaki şiddetli gücünü ve kararlılığını. Onu hiç bu kadar güçlü görmemişti, hatta Randy'nin Miami'de sahte bir pasaportla ülkeyi terk etmeye çalışırken yakalandığı haberini aldıklarında bile. Büyük jüri önünde Randy aleyhine tanıklık ederken bile... Bu da Randy'nin uzun bir süre hapse atılmasına neden olmuştu.

O zamanlar sarsılmaz bir güç kulesiydi, ama bugün önceki her şeyi aştı.

"Başı dışarıda," dedi doktor. "Ve... Bu bir erkek! Tebrikler anne ve baba." Onu havaya kaldırdı ve çocuk bir feryat kopardı. "Birinin sağlıklı akciğerleri var. Al bakalım anne."

Orson'ın dili tutulmuştu. Bir oğlu vardı. Bir oğlu.

Tüm dünyasını barındıran yatağa bakarken gözyaşları gözlerinden taşı. Karısı ve oğlu.

Ailesi.

İnsan vücudu onun hissettiği tüm duyguları yaşamak için yaratılmamıştı. Aynı anda değil. Şüphesiz, kalbi patlayacaktı.

"Orson," diye seslendi Kiara yataktan usulca ve bir şekilde kalbi atmaya devam ederek oğluna bakmak için birkaç adım yürümesini sağladı. Minik, kundaklanmış, güzel oğluna.

"O mükemmel," diye fısıldadı huşu içinde, karısının kollarında tuttuğu yeni doğmuş bebeğin yaratılmasında herhangi bir payı olduğuna hayret ederek. "Merhaba Bryce," dedi, erkek çocuk için seçtikleri ismi kullanarak.

"İşte." Biraz yer değiştirdi. "Sen tut onu."

Orson daha önce hiç bebek kucağına almamıştı. En büyük korkusu onu kırması ya da düşürmesiydi ama Kiara bunu yapmayacağı konusunda ısrar etti. Orson oğlunu olabildiğince dikkatli bir şekilde kucağına aldı, her an bir trajedinin ikisinin de üzerine çökeceğinden emindi. Yine de, garip bir şekilde, öyle olmadı. Bunun yerine, sanki oğlunu sonsuza dek kucağında tutacakmış gibi hissetti. Kuşkusuz, en başta silahlara sahip olmasının nedeni buydu.

"Doğal görünüyorsun baba," dedi Kiara, yüzü sevgiyle ışıldıyordu. Tanrım, her geçen saniye daha da güzelleşiyordu. Etrafındaki kadınlar için bu gerçekten adil değildi.

"Baba." Oğluna baktı ve alnından öptü. "Ben senin babanım."

Büyük olasılıkla almadığı ve yerine getirmeyi dört gözle beklediği bir sorumluluk.

EPILOGUE KIARA

IKiara, beklenmedik bir sesle neredeyse yataktan fırladıktan sonra onu uyandıranın bebek telsizi olduğunu fark etti. Bryce bağırmış olmalıydı, Çünkü kamera Orson'ı çocuk odasında üç aylık bebeği sakinleştirmek için sallarken gösteriyordu. Oğullarının yemek vakti gelmemiştir; Orson onu uyutmak için yataktan kalkmış olmalıydı.

Birkaç dakika boyunca bir o yana bir bu yana sallandı. Monitördeki sahneyi sonsuza dek izleyebilir ve asla yorulup sıkılmayabilirdi. Dünyada bir erkeğin bebeğini kucağına almasından daha seksi bir şey var mıydı?

Sonra Orson "Beautiful Boy" şarkısını o kadar alçak sesle söyledi ki kulaklarını zorlamak zorunda kaldı ve evet, Tanrı adına öyleydi. Bir erkeğin bir bebeğe yavaşça dans edip şarkı söylemesi dünyadaki en seksi şeydi. Bryce mızızlanmayı bıraktı, Orson devam ederken bakışları babasına odaklandı.

Kiara'nın göğsü, dünyada en çok sevdiği iki insanı izlerken mutluluktan sızladı. Son bir yıl içinde hayatı çok değişmişti. Orson'ın geçirdiği ikinci kazadan sonra hastanede hiç çalışmamıştı ama onları arayıp bu işin yürümeyeceğini söylemişti.

Bryce'ın doğumundan bir ay öncesine kadar çiftliğin sağlık ekibinde kaldı. Orson iki ay önce onu bırakmaya çalışmış ama o reddetmiş ve yapacak bir şey bulamazsa çıldıracağını söylemişti. Çiftliğin en güzel yanlarından biri de istediği zaman çalışabilmesiydi. Şu anda hayatı ailesiyle doluydu ama kim bilebilirdi ki? Hemşireliği her zaman sevmişti ve bir gün Bryce büyüdüğünde, burada bıraktığı yerden devam edebilirdi.

Bebek monitörü Bryce'ın gözlerinin ağırlaştığını gösterdi. Orson bir mısra daha söyledi. Bryce onun şarkı söyleyebildiğini hiç bilmiyordu.

Düğün günü resepsiyonda gitar çalarken "Annie's Song" şarkısını söyleyerek. Düğününde ağlamayacağına yemin ettikten ve sözünü tuttuktan kısa bir süre sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Lanet olası John Denver.

Şimdi Orson'ı izlerken, oğluna ne kadar ilgi ve sevgi gösterdiğini gözlemlerken, babası gibi olmaktan korktuğuna inanmak zordu. Orson o adama hiç benzemiyordu ve kısa bir süre önce ona sonunda bu korkuyu bıraktığını söylemişti. Artık bu yükü taşımadığı için mutluydu.

Ekrandaki görüntüde Bryce tekrar uykuya dalmıştı. Orson onu beşiğine geri koymadan önce biraz daha tuttu. O zaman bile, ağlarsa onu kucağına almaya hazır bir şekilde durup izledi. Ama Bryce derin rüyalara dalmış gibiydi ve Orson dönüp kameranın görüş alanından çıktı.

Birkaç saniye daha geçti ve yatak odasının dışından ayak sesleri duyuldu. Onu ayakta görünce şok olmuş gibi baktı.

"Seni uyandırmadım, değil mi?" diye sordu, yatağa doğru ilerlerken.

"Hayır," dedi. "Öyle olsa bile umurumda olmazdı. Oğlunla şarkı söyleyip slow dans etmeni izlemek için dünyadaki tüm uykuyu değişmezdim."

"Sen de beni duydun, değil mi?" Yatağa sürünerek girdi ve onu kendine çekti. Doğum yaptığından beri vücudu hakkında utanç duyuyordu. Orson arkasındaki ya da karnındaki fazladan dolguyu umursuyor gibi görünmüyordu. Bunun onu da rahatsız etmemesi gerektiğini düşünüyordu ama beynini buna ikna etmek zordu.

"Şarkı söylemeni dinlemeyi seviyorum." İçini çekti ve onun kollarına daha sıkı sarıldı ve yanlışlıkla ereksiyonuna dokunduğunda kıkırdadı. "İltifatlarımın seni bu kadar tahrik ettiğini bilmiyordum."

"Sanırım bu daha çok göğüs dekoltesinin tamamen dışarı sarkmasıyla ilgili." Her ne kadar kızın arkasından ya da göbeğinden bahsetmemiş olsa da, hemşireliğin ona verdiği büyük göğüslerden ne kadar hoşlandığını gizlemedi. "Böyle yan yattığında, onları bana uzattığını ve sikmem için yalvardığını hayal ediyorum."

Normalde böyle bir konuşma onu olabildiğince hızlı soyunmaya iterdi. Okuduklarına bakılırsa verdiği tepki çoğu kadına uymuyordu ama ona göre hâlâ yeni evliydi. Doktoru onay verdiğinden beri Orson'la oldukça düzenli bir seks hayatları vardı ama Bryce öncesi kadar uzun ya da yoğun değildi. Ve şimdi, göğüs oyununa devam edebilmeleri için daha uzun bir süre geçmesi gerekecek gibi görünüyordu.

"Bryce'la ilk üç aylık dönemimde göğüslerimin ne kadar hassas olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu ona.

Konuşmadaki ani değişiklik onu şaşırttıysa da belli etmedi. "Evet," dedi. "Henüz dış çıkarmıyor, değil mi?"

"Dış çıkarıyor olması mümkün ama hassasiyetimin nedeni bu değil." Onun tepkisini izlemek için geri çekildi. "Bu onur onun küçük erkek ya da kız kardeşine ait."

Kelimeleri kafasının içinde tekrarlıyor gibiydi. Gözleri kocaman açılmıştı. "Hamile misin?" diye sordu. "Yine mi?"

Başını salladı. "Görünüşe göre, sen ve ben birlikte son derece doğurganız." Güldü. "Vay anasını."

Bu sabah test yaptırmıştı, adet dönemleri başlamadığı için endişelenmişti. Hamile olduğunu düşünmese de, bu olasılığı elemek için en kolay nedenlerden biriydi. "Bence büyüdüklerinde iyi olacak. Onları yakınlaştıracak. Neredeyse ikiz gibi." Ani bir düşünce aklına geldi. "Ya bu sefer ikizlerim olacaksa?"

Orson güldü ve onu kendine çekti. "O zaman iyi ki bu kadar çok yatak odası olan bir ev almışım."

"Tabii, şimdi gülüyorsun ama büyük ihtimalle bu sefer doğumum daha da kısa sürecek."

Beklendiği gibi gülmeyi kesti. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum."

Bir süre sessiz kaldı, sonra eli karnına dayanacak şekilde kolunu ona doladı. "Pekâlâ, bu işi hallettik," dedi. "Otuz beş haftayı doldurduğunda hastaneye taşınıyoruz."

"Sen delisin," dedi mutluluk içinde iç çekerek.

"Bu karımın hatası. Onunla tanıştığım günden beri hayatım alt üst oldu. Aynı hafta sonu kaçırıldı, biliyor musun?"

"Bana bela gibi geliyor."

"Öyle." Dudakları onun omzunu okşadı. "Ama bir keresinde dediği gibi, o *benim* sorunum ve önemli olan da bu."

EPILOGUE JED

Jedidiah Oakes gelen bir aramayla titreyen telefonuna baktı ama cevap vermek için uzanmadı.

Ekranda "Orson Kent" yazıyordu. Jed bu adamla konuşması gerektiğini biliyordu. Aslında Kiara'yla olan sahnede neler olduğunu açıklamak için onunla çoktan iletişime geçmiş olmalıydı. Ve daha da önemlisi, neden kaçıp gittiğini. Orson'ın kendisini aramak için buraya gelmesini beklemek yerine onu aynı gün aramalıydı.

Jed, Orson sahneyi durdurduğunda Kiara'nın yüzündeki ifadeyi gördü ve lanet olsun, Jed onun bu kadar... kırılmış görünmesini beklemiyordu. O bir Dominant için üzgün, iyi bir bahane değildi ve o sahne bunu bir kez ve herkes için kanıtladı. Kendi duygusal karmaşasına o kadar kapılmıştı ki Kiara'ya yeterince dikkat etmemişti. Hiçbir şekilde kabul edilemezdi.

Dikkat etmemekten daha da kötüsü, onu incitmiş olmasıydı. Fiziksel olarak değil ama ona göre bunun bir önemi yoktu. Fiziksel ya da duygusal olsun, incinmek incinmektir ve bunların hiçbirisi bir Dom'un bir itaatkârı incitmesi için uygun değildi.

Orson, Kiara ile bir sahnede kendisine katılması için ilk kez ona yaklaştığında, Jed bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama üstesinden gelebileceğini düşünmüştü. Herhangi bir özel oyunda yer almalı uzun zaman olmuştu. Jed, Orson orada olacağı ve sorumlu Dom olduğu için her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştü. Daha iyi bilmeliydi.

Ayrıca, Orson'a sahneyi neden oynayamayacağını söylemeliydi. Hiç değilse, Jed kabul ettiğinde, Orson'a kendi sorunları hakkında bilgi vermeliydi.

Ama hayır, Jed her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyordu. Ona göre, önüne çıkan her şeyle başa çıkabilirdi, çünkü bir Dom bunu yapardı. Bir erkek böyle yapar. Düşmeden önce ne derlerdi? Gurur mu?

Evet. Ve Jed'de bu fazlasıyla vardı.

Telefonun titremesi durdu. Jed komşusu tarafından bırakılan başka bir sesli mesaja işaret eden bip sesini bekledi ama o ses hiç gelmedi. Büyük olasılıkla o kadar çok sesli mesaj bıraktıktan sonra Orson bir kez daha aramanın geri dönme şansını artırmayacağına karar vermişti. Gerçi Jed'in hakkını teslim etmek gerekirdi, Orson aramalarında istikrarlıydı, Jed onu taşıyarak öldürmeye çalışan deli kadını vurduğunda bile durmamıştı.

Orson çiftliğe sadece bir kez gitmişti ve o da Jed'in berbat ettiği olaydan hemen sonraydı. Orson o dışarıdayken gelmişti. Öyle olmasaydı, bu konuşma çoktan gerçekleşmiş olurdu. Orson uğradığında onunla konuşmuş olan Jed'in kız kardeşi Jessica, Jed'e adamın Jed'in ortalıkta olmadığını fark ettiğinde sinirlenmiş görüldüğünü söylemişti.

"Yalan söylemeyi sevmiyorum, Jedidiah," dedi o gün. "Ve bunu bir daha yapmayacağım. Eğer bu şekilde çalışmak istiyorsan ön büroda çalışacak başka birini bul."

Değildi ve kız kardeşinden kendisini korumasını istediği için pislik olduğunu biliyordu.

"Jedidiah," dedi kız kardeşi küçük ofisinin ön odasından seslenerek.

Gözlerini devirdi. Ayağa kalkıp özel ofisine doğru birkaç adım yürümesini istemek çok mu fazla olurdu?

"Evet?" diye cevap verdi. Kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark ederek ayağa kalktı ve başını ön odaya uzattı. "Neler oluyor?"

"Az önce okuldan aradılar." Jessica eşyalarını bir araya topluyordu. "Caleb bugün öğle yemeğinde kustu ve onu almaya gitmem gerekiyor. Ön büroya bakabilir misin?"

Neredeyse ona hayır diyecekti, sadece kaba olmak ve onu kızdırmak için. Ne de olsa alay etmek bir ağabeylik gereği değil miydi? Ama orada durup endişe dolu gözlerle onu izleyen Jessica'ya bir kez baktı ve yapamadı. Jessica'nın değersiz kocası birkaç ay önce onu ve sekiz yaşındaki oğullarını terk etmişti ve o zamandan beri onu görmemişlerdi.

Jed'in arazisinde bir sürü oda vardı. Yaşadığı çiftlik evinin yanı sıra, boş bir misafir evi de vardı. İkisine, ihtiyaç duydukları sürece misafir evinde kalmalarını teklif etmişti. Jessica

kabul etmişti, ama ona sadece çiftlikte işe yarar bir şeyler yapabilirse kabul edeceğini söylemişti.

"İyi olacağım," diye ona güvence verdi. "Git Caleb'i getir ve benim için endişelenme, ben her şeyi hallederim. Söz veriyorum."

"Tamam ama...." diye duraksadı. "Toby Michell'in yem konusunda bize geri dönmesi gerekiyordu ve ben hâlâ Hobson Corporation'ın telefonuma geri dönmesini bekliyorum -"

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Git. Her şey kontrolüm altında. Bir şeye ihtiyacım olursa seni arayacağıma söz veriyorum."

Günlerdir gördüğü ilk gerçek gülümsemeyle, "Hayır, görmeyeceksin," dedi.

"Haklısın." Onu çok iyi tanıyordu. "En azından sen yokken amcası ve ofisini yakıp yakmayacağı konusunda endişelenmeden oğlunu alabilmen için alacakmışım gibi davranabilir miyiz?"

Ona doğru yürüdü, ayak parmaklarının üzerinde durdu ve yanağından öptü. "Sanırım öyle. Teşekkür ederim."

"Yeğenime iyi bak," dedi. "Ona bu öğleden sonra dere yatağını kontrol edeceğimi ve hafta sonu kendini daha iyi hissederse birlikte gidip fosil arayabileceğimizi söyle."

"Buna bayılacak, ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Arabasına binip gidişini izledi. Değersiz kayınbiraderinin nerede saklandığını öğrenmek için neler vermezdi. O herif karısını ve oğlunu tek kelime etmeden terk edecek kadar yüzsüzdü. Taşaklarına zerre kadar değer veriyorsa, Jed'den uzak dururdu. O pisliğin burnunu kırmadan önce adamın söyleyebileceği herhangi bir mazereti dinleyebileceğinden emin değildi.

ÜÇ SAAT SONRA, Jed günün geri kalanında ofisini kapatmayı düşündü. Jessica'yı ön büroda çalışması için işe almadan önce işleri kendisi yapmıştı. Jessica'nın işi devralmasından bu yana geçen kısa aylarda, çiftlikle ilgili evrak işlerinden ne kadar nefret ettiğini unutmuştu.

Normalden erken kapandığı için kendini kötü hissetmiyordu. Jessica'nın bekleyen tüm işlerini halletmiş, Caleb'i kontrol etmek için aramış ve kız kardeşine yarına da ihtiyacı olursa kendisine haber vermesini söylemişti. Sonra, biraz vakti olduğu için siparişleri verdi ve birkaç faturayı ödedi, böylece Caleb kendini daha iyi hissettiğinde geri dönmek zorunda kalmayacaktı.

Bir daha dönmek üzere ofisten ayrılmadan önce güvenlik kameralarının son görüntülerini kontrol etmek istedi. Personelinin haftalar önce fark ettiği gizemli izler yakın zamanda görülmemişti ama yine de kameraları açık tutmaya devam etmişti. Nedeninden emin değildi, sadece içinde bir his vardı.

Geçmişte ne zaman biri içgüdüsel bir histen bahsetse, bunu uydurduklarını düşünürdü. Şimdi o kadar emin değildi. Şimdiye kadar kameralar hiçbir şey yakalayamamıştı ama yine de kameraları sökme konusunda içini rahatlatamıyordu.

Ana kapıyı kilitledi, kimseyi beklediğinden değil, ama her zaman bu küçük şeyleri yapmayı ihmal ettiğinizde boktan şeyler oluyordu. Çiftliğinde Orson'ın karşılaştığı güvenlik sorunlarının yakınından bile geçmiyordu. Komşu çiftlik tam bir güvenlik ekibi istihdam ederken, Jed çiftlik elamanlarının her şeyi ve kameraları izlemesiyle idare ediyordu.

Mülkünün daha önce yaşadığı tek güvenlik sorunu, arazisinin uzak bir ucunda bulunan çok sayıda mağarayı keşfetmek isteyen insanlardı. Sonunda, bu ilgiyi karşılamak için o bölgeyi düzenlemek istedi. Ancak diğer her şey gibi bu da zaman, sabır, para ve bir sürü hükümet çemberi ve bürokrasi gerektiriyordu.

Jed bilgisayarına ve yayınları görüntülemek için programa giriş yaptı. Son baktığından bu yana birkaç gün geçmişti. Gevşekti, evet ama yanlış yere konmuş yemler, veterineri çağırmak zorunda kaldığı bir avuç hasta hayvan ve Jessica için yasal danışman ayarlamaya çalışmak vardı. Dürüst olmak gerekirse, kendi mülkünden başka hiçbir şeyi göstermeyen video görüntülerini izlemek, ilgilenmesi gereken önemli şeyler listesinde yer almıyordu.

Videoya bakmak artık rutin hale gelmişti. Bunu uykusunda bile yapabilir ya da bekçi köpeklerinden birini bu görevi yerine getirmesi için eğitebilirdi. Başka bir deyişle, kayıtsızdı.

Bu yüzden videoda olmaması gereken kişiyi fark etmesi bu kadar uzun sürdü. Ekranda bir şeyin ya da birinin hızla geçtiğini görünce oturduğu yerden fırladı.

Siktir!

Daha ayrıntılı izlemek için geri döndü. Söz konusu kamera mağara bölgesini çeken pek çok kameradan biriydi. Elbette öyleydi. Neden başka bir yerde bir şey olacağını düşünsün ki? Kameraları o bölgeden çekti ve mülkünün sıcak noktasını izlemek için yerleşti.

O ana kadar kaydedilen her şeyi gözden geçirmeyi bitirdiğinde ne düşüneceğini bilemiyordu. Bir kez bile herhangi bir araç görmemişti. Bu da ya şu anda arazisinde bulunan kişinin izlerle ilgisi olmadığı anlamına

geliyordu.

ya da birbirleriyle bağlantılı olduklarını ve bu kişinin şimdiye kadar herhangi bir kameraya yakalanmaktan kaçındığını düşündü. İkincisi pek olası görünmüyordu ama imkânsız da değildi, bu yüzden bu ihtimali de göz ardı edemezdi.

Şu anda asıl sorusu kim oldukları ve ne istedikleriydi. Karanlık görüntülere bakarak onların yetişkin bir adam değil, genç bir çocuk ya da bir kadın olduğunu tahmin etti. Videoda sadece son iki gündür görünüyordular. Bir araya getirdiği küçük bilgilerle, zamanlarının çoğunu mağarada geçirdiklerini, günde sadece birkaç kez, sabah erken ve gece geç saatlerde dışarı çıktıklarını anladı.

Göremediği bir yere saklanmadıysa, pek fazla eşyayla seyahat etmiyorlardı. Günün ve gecenin çoğunu mağaralarda geçirmekten başka bir şey yapıyor gibi de görünmüyordular.

Tüm bu parçaları elinden geldiğince bir araya getirdiğinde, en mantıklı senaryo bu kişinin muhtemelen bir şeyden ya da birinden kaçıyor olduğuydu. Bu da taciz içeren bir ilişkiden kaçan birinden kanundan kaçan birine kadar uzanan bir duruma işaret ediyor olabilirdi. Bu durumların hiçbiri, b u l a ş m a y a değer bir şey gibi görünmüyordu.

İç çekerek her şeyi kişisel klasörüne indirdi. Evine döndüğünde tüm video görüntülerine tekrar bakacaktı. Belki de gözden kaçırdığı kişinin bir ya da iki saniyesi daha net olacak ve belki de neyle karşı karşıya olabileceğine dair daha iyi bir işaret verecekti.

Ayağa kalktı ve bunu yaparken tüm yayınların canlı olduğunu fark etti. Göz ucuyla bir kamerada garip bir hareket hissetti. Ekranda görünen tek kamera olması için onu yukarı çekerek hareketi doğruladı.

Sadece bu da değil, davetsiz misafiri de harekete neden olmuştu. Jed saatine baktı ve gezintiye çıkmak için normal bir zaman olmadığını fark etti. Ya da en azından son birkaç gündür yaptıkları gibi değildi. Belki de izinsiz girişleri konusunda yüzleşmedikleri için daha cesur davranıyorlardı.

Yabancıların fark edilmediklerinden emin olmak istercesine her yöne bakmalarını izledi. Belli ki etrafta kamera olduğunun farkında değillerdi çünkü Jed kendilerine en yakın olanı gördükleri anda fark etti. Garip, daha önce hiçbirini fark etmemişlerdi. Ne de olsa Jed onları saklamamıştı.

Jed onların kaçmasını ya da bir taş alıp kameraya fırlatmalarını bekliyordu. Başlarını eğip yaklaşarak onu şok ettiler. Çünkü

Kameraya yaklaştıklarında grenli bozulma ortadan kalktı ve kişinin yüz hatları ortaya çıktı.

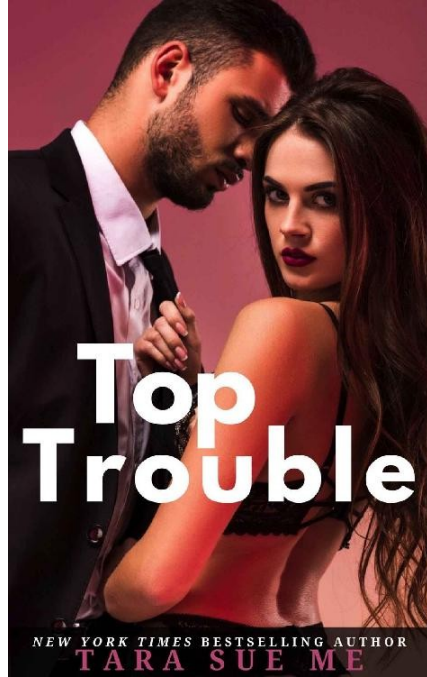
Jed'in kalbi durdu ve sonra çarpmaya başladı. Mağaralarında saklanan bir yabancı ya da genç bir çocuk değildi. Geçmişinden gelen bir kadındı.

Ve Kiara'yla birlikte olay yerinden kaçmasının nedeni de oydu.

Evan ve Kelly'nin hikayesini
okuyun!

EN İYİ SORUN

Şimdi Çıkıyor

TOPTROUBLE

CHAPTER ONE

Evan Martin bu geceye kadar hiçbir itaatkârı kıskandığını hissetmemişti. Ama odanın diğer ucundaki adamın Kelly Bowman'ın ayaklarının dibinde diz çökmesini izlemek ve onunla konuşma şeklini, elini saçlarında, dudaklarını kulağının kenarındaki deride gezdirişini görmek... Kimseye itiraf edemeyeceği şeyler düşünmesine neden olmuştu.

Ayaklarını kaydırmak ve aletini sakınleştirmek için yaslandığı duvardan bir adım uzaklaştı.

"Görünüşe göre Bayan K bu akşam için kendine bir oyun arkadaşı bulmuş."

Evan başını kaldırdı ve grubun uzun süreli Dom'larından biri olan Daniel'in kıvrımlı kızıl saçlı kadını izlediğini gördü.

"Evet," dedi Evan. "Onunla daha önce de oynadı. Neye bulaştığını biliyor."

Daniel bir kaşını kaldırdı.

"Kiminle oynadığını falan takip ettiğimden değil," diye eklemek için acele etti Evan. Grubun yeni kulüplerinde bir araya geldiği son iki seferde kimseyle oynamamıştı. Şu anda konuştuğu denizaltıyla oynamayalı altı ay olmuştu.

Daniel belli ki onun düpedüz yalanını görmezden gelmişti. "Gruba çok şey katıyor, tek Kıdemli Domme'miz olması dışında bile. Onu özleyeceğiz."

Evan'ın kafası o kadar hızlı Daniel'a döndü ki, kırbaçlanmadığına şaşırdı. "Ne? Ne demek ıskaladım?"

Daniel yüzünü buruşturdu. "Duymadığınızı fark etmemiştim. Teksas'ta bir işe girdi. Dallas Polisi'nde."

Kelly taşınıyor muydu? Dallas'a mı?

Evan olabildiğince normal görünmeye çalışarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Bunu duymamıştım. Onun için her şeyin en iyisini diliyorum." Onun Delaware'de olmamasını hayal bile edemiyordu. Grubun bir parçası olmamasını. "Ne zaman taşınıyor?"

"Sanırım bir ay." Daniel kaşlarını kırıştırdı. "Julie ona bir parti vermek istiyor ama düğün işleriyle çok meşgul."

Daniel ve itaatkârı Julie üç ay içinde evleneceklerdi. Evan başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Söyleyemeyeceğini fark etti. Daniel ona sanki Kelly'nin taşınması, olası partisi ya da her ikisi hakkında ukalalık yapmasını bekliyormuş gibi baktı. Ama ukalalık gelmedi. Onun yerine başka bir şey vardı. Evan tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu ama pişmanlığa çok benziyordu.

Daniel'dan uzaklaşmak için ani bir ihtiyaç hissetti. Kıdemli Dominant çok dikkatliydi ve Evan'ı çok uzun zamandır tanıyordu. Kelly hakkında konuşmaya devam edecek ve Evan kendine dikkat etmezse, sonunda ona olan ilgisini itiraf edecekti.

Bunun neden önemli olduğundan emin değildi. Domme'u çekici bulduysa ne olmuştu? O her erkeğin fantezisiydi: ateşli bir vücut, ateşli kızıl saçlar, ayrıca yaşamak için taşak patlatan çivi gibi sert bir polisti. Asıl soru onu kimin çekici bulmayacağıydı.

Muhtemelen bunun nedeni ikisinin de Tops olmasıydı. İkisi arasında bir ilişki asla yürümezdi. Yıllar geçtikçe onunla kavga etmek, ondan etkilendiğini itiraf etmekten daha kolay hale gelmişti. Onun damarına basmanın çok eğlenceli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kıkırdama sesi dikkatini çekti ve solundaki oturma alanına baktı. Bir grup bekâr itaatkâr kafa kafaya vermiş, bir şeyler fısıldaşıyorlardı.

Onların yanındaki boş sandalyeye doğru ilerledi.

Belki de oynayacak birini bulmaya çalışırdı. Bu onu başka bir şeye odaklanmaya zorlayabilirdi. Ve bu iyi bir şey olurdu, çünkü şu anda kafasındaki tüm boşluğu Kelly Bowman dolduruyordu.

ABOUT THE AUTHOR

NEW YORK TIMES/USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Fen bilimleri bölümünden mezun olmasına rağmen, Tara yazmaktan başka bir şey yaparak asla mutlu olamayacağını biliyordu. Özellikle de aşk hikayeleri yazarak.

Açık saçık bir BDSM hikayesiyle başladı ve bunun yaratacağı beklenmedik etkiye tam olarak hazır olmadığını fark etti. Yine de devam etti ve *İlaatkâr* Serisi romanları hem *New York Times* hem de *USA Today* Bestseller olmaya devam etti. Bunlardan biri olan THE MASTER, En İyi Erotik Romans dalında 2017 RITA finalisti oldu. Kitaplarının dünya çapında bir milyondan fazla kopyası satıldı.

[TARA'NIN WEB SİTESİ](#)

ALSOBYTARASUEME

ITAATKÂR DIZI

IT A A T K Â R

BASKIN

EĞİTİM

ŞALE (novella)

ATEŞİN KANDIRDIĞI

YAKA

TEŞHİRCİ USTA

İ D D İ A (roman)

İFŞA KİRLİLİK

MENTORUN MAÇI

AKIL HOCASI VE USTA (roman) EN

BÜYÜK SORUN

BUCKED (2/27/2020)

WALL STREET ROYALS

FOK

BÜYÜK SALINIM D

RAF USTASI PROFESÖRDEN

DERSLER

BAŞMÜDÜR

RANDEVU

DÜETİ

RANDEVU

CESARETİ

RANDEVU

ANLAŞMASI

BEKAR ULUSLARARASI AMERİKAN

PİSLİĞİ

DİĞER

SON MERHABA

Tara Thomas olarak yazıyor (Romantik

Gerilim) BROAD'UN OĞULLARI

PARAMPARÇA KORKU

(novella) GİZLİ KADER

(novella)

TWISTED END (novella)

DARKEST NIGHT

DEADLY SECRET

BOZUK SÖZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.